

HALÁLKAPU sorozat

Margaret Weis és Tracy Hickman:
Elf Csillag
második kötet

Margaret Weis and Tracy Hickman
Elf Star

Published by Bantam Books, a division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group, Inc.
Copyright © Margaret Weis and Tracy Hickman

A borítón Boros Zoltán és Szikszai Gábor festménye látható
Tipográfia: Boros-Szikszai Grafikai Stúdió
Cover art copyright © Boros Zoltán és Szikszai Gábor

Fordította: Lacza Katalin
Hungarian translation copyright © 1999 by Lacza Katalin
Hungarian edition copyright © 1999 by Val-Art-la Kiadói Kft.

Felelős szerkesztő: Gáspár András
Műszaki szerkesztő: Zölley Imre
Korrektor: Halmi Levente

Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy részletek reprodukálásának jogát.
All rights reserved!

A kötetet terjeszti:
a Vannaheim Art Könyvkereskedelmi Kft.
(1062 Budapest, Andrásy út 86.)

ISBN 963 85957 7 9
ELSŐ KIADÁS

Kiadja a Valhalla Páholy
Felelős kiadó: Novák Csanád
Szedés és tördelés: Valhalla DTP
Nyomta: Kaposvári Nyomda Kft.- 190622
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató
Készült Kaposvárott az úr 1999. évében

21. FEJEZET

A FÁK CSÚCSÁN, EQUILAN

- ÉS MIT GONDOLSZ, HÁNY EMBERT tud majd elszállítani a hajód?
- Elszállítani? Hová? - kérdezne Haplo gyanakodva.

- Szállj velem! Száll a kakukk fészkére. Úgy szállunk majd, mint a fecske, fel a magas levegőbe. Szállj el, kismadár! Szállj fel, szállj magasra, szél könnyű szárnyán szállj! Átme gyünk a szivárvány alatt. Borban az igazság. ...Nem, ez nem az a nóta.

- Nézze, uram, az én hajóm nem megy sehová.

- Dehogyan nem megy, édes fiam. Te vagy a megmentő. Na, lássuk csak! - Zifnab az ujjain kezdett számolni, s halkan motyogott magában. - A Tribus elfek... legénysége, meg a te gályarabjaid és az a... és az utasok... meg a..., elviszik a...

- Mit tud maga a Tribus elfekről? - vágott közbe Haplo.

- ...az anyyi, mint... - az öreg varázsló nagyot pislogott. - Tribus elfek? Életemben nem hallottam róluk.

- Éppen most említette...

- Nem, nem, édes fiam! Valami baj lehet a hallásoddal. Ilyen fiatalon! Milyen kár! Talán a repülés teszi. Biztos nem jól állítottad be a fülkében a nyomást. Velem is sokszor megesik. Aztán napokig süket vagyok, mint az ágyú. Határozottan emlékszem, hogy elfekről csak annyit mondtam, „és az elfek”. Ideadnád a konyakot?

- Eleget ivott már, uram! - dördült egy hang a padló alól. A kutya, aki Haplo lábánál feküdt, felkapta a fejét, nyakán és testén felborzolódt a szőr. Dühödten morogni kezdett.

Az öregember gyorsan letette a kancsót.

- Nincs semmi baj - próbálta megnyugtatni a kutyát, kissé szégyenkezve. - Ez csak a sárkányom. Azt hiszi, ő Ronald Coleman.

- Sárkány!- visszhangozta Haplo, és körülpillantott, majd kinézett az ablakon. A bőrére tetovált rúnák a veszély érzetére bizseregni és viszketni kezdtek. Az asztal alatt, a terítő takarásában, lopva lehúzta a kötést a kezéről, s felkészült, hogy ha esetleg harcra kerülne sor, segítségül hívja a mágiát.

- Igen, sárkány! - csattant fel az elf nő durcásan. - A ház alatt él. Néha úgy viselkedik, mintha ő lenne a komornyik, a fennmaradó időben meg terrorizálja a várost. Ő pedig az apám. Már találkozott vele. Lenthán Quindiniar. Azt tervezi, hogy mindannyiunkat felvisz a csillagokba, hogy találkozzunk az édesanyánkkal, aki már évek óta halott. Hát ebbe csöppent bele maga meg az az ördögi masinája odakint.

Haplo a vendéglátójára tekintett. Magas volt és vékony, tetőtől talpig egyenes, csupa szögletesség, semmi lágy vonal, és olyan mereven ült, állt és járkált, mint egy volkaran lovag teljes páncélzatban.

- Ne beszélj így a papáról, Callie! - szólt rosszállóan egy másik elf nő, aki épp a saját képmását szemlélte egy ablaküvegben. - Ez nem valami tisztelettudó.

- Még hogy tisztelettudó! Calandra felemelkedett a székről. A kutya idegesen felült, és ismét morogni kezdett. Haplo nyugtatóan az állat fejére tette a kezét. A nő annyira ideges volt, hogy észre sem vette. - Ha te is Lady Durndrun leszel, kisasszony, majd magyarázhatsz nekem, hogy beszéljek, de addig nem! Dühödten nézett körbe, villámokat szóró tekintetét apjára és az öregemberre vetette. - Épp elég abba beletörődnöm, hogy holdkórosokat kell szórakoztatnom. Ez itt az apám háza, és maguk a „vendégei”, ezért szállást és ételmezt biztosítok, de kutya legyenek, ha végighallgatom a zagyvaságaikat, vagy elviselem a látványukat! Mostantól, papa, a szobámban ebédelek!

Calandra hátat fordított: szoknyájának és alsószoknyájának ráncai úgy suhogtak, mint falevelek a dühöngő szélben. Kiviharzott a teremből, egyenesen az ebédlőbe, s amerre elvonult, nem kímélt semmit, ami az útjába került - egy széket felborított, s néhány törékeny holmit is lesodort az asztról. A folyosóra vezető ajtót olyan erővel vágta be maga után, hogy kis híján szilánkokra tört. Miután a forgószél elvonult, a teremre csend telepedett.

- Nem hiszem, hogy életem tizenegyezer éve alatt valaha is ilyen jelenetnek lettem volna kitéve - szólalt meg a hang a padló alatt. - Ha tanácsolhatok valamit...

- Nem tanácsolhatsz - közölte Zifnab nyomban.

- ...ezt a fiatal hölgyet alaposan el kellene náspángolni! - fejezte be a sárkány.
Haplo feltűnés nélkül visszahúzta a kezére a kötést.

- Az én hibám - Lenthán szerencsétlenül kuporgott a székben. - Calandrának igaza van. Tényleg bolond vagyok. Arról ábrándozom, hogy felrepülök a csillagokba, és megtalálom azt, akit szeretek.

- Nem, uram, nem! - Zifnab nyomatékosan az asztalra csapott az öklével. - A hajó már meg is van. - Haplo felé intett. - És az ember is, aki tudja, hogy működik. A megmentőnk! Nem megmondtam, hogy eljön? És lám, itt is van!

Lenthán felemelte a fejét, és bizonytalan, szelíd tekintettel bámult Haplóra.

- Igen. A bekötött kezű ember. Valóban mondtad, de...

- Na látjátok! - Zifnab szakálla diadalmasan megremegett. - Megmondtam, hogy eljövök, és itt is vagyok. Megmondtam, hogy ő is eljön, és ő is itt van. Most azt mondom, hogy felmegyünk a csillagokba, és fel is megyünk. Már nincs túl sok időnk - tette hozzá halkabban. Arckifejezése hirtelen szomorúvá vált. - Közeleg a pusztulás. Most is, miközben itt ülünk, most is egyre közeledik.

Aleatha felsóhajtott. Elfordult az ablaktól és odasétált az apjához, kezét gyengéden a vállára tette, és megcsókolta.

- Ne aggódj Callie miatt, papa! Csak túlságosan sokat dolgozik. Tudod, hogy a felét sem gondolja komolyan annak, amit mond!

- Persze, persze, kedvesem - felelte Lenthán, és szórakozottan megsimogatta a lánya kezét. Megújult érdeklődéssel méregette a varázslót. - Tehát komolyan úgy gondolja, hogy foghatjuk ezt a hajót, és felrepülhetünk a csillagokba?

- Efelől semmi kétség. Semmi kétség. Zifnab idegesen pillantott körül. Közelebb hajolt Lenthánhoz, és fennhangon a fülébe súgta: - Feltételezem, hogy nincs kéznél egy pipa és egy kis dohány, ugyebár...

- Hallottam! - dörrent rá a sárkány.
Az öregember behúzta a nyakát.

- Néha egy jó pipa...
- Szót se többet róla!

Aleatha kísértelt a szobából. Haplo felállt, hogy kövesse, s intett a kutyának, mely szinte soha nem vette le tekintetét gazdájáról. Az állat engedelmesen felállt, odaszaladt Zifnabhoz, és letelepedett a varázsló lábához.

Haplo az ebédülőben találta Aleathát, aki épp cserepeket szedegetett a földről.

- Ezek elég élesek. Még megvágja magát! Majd én felszedem.

- Általában a szolgálók szoktak feltakarítani - szólt Aleatha szomorú mosollyal. De már nem maradt egy sem, csak a szakácsnő. És azt hiszem, ő is csak azért, mert nem tudja, mihez kezdhetne nélkülünk. Azóta van nálunk, mióta a mama meghalt.

Haplo az összetört figurát bámulta Aleatha kezében. Egy nőt ábrázolt. Fogadalmi szobrocska lehetett, mert olyan mozdulattal nyújtotta előre, mintha áldást osztana. A fej letörött a testről. Haplo visszaillesztette a helyére, és látta, hogy a nőalaknak hosszú fehér haja van, csak a végeknél fordul sötétbarnába.

- Ő Anya, az elfek istennője. Peytin Anya. De talán már tudja - mondta Aleatha, és a sarkára ült. Áttetsző ruhája rózsaszín felhőként lebegte körül, ígéző, mályvaszín tekintetét Haplóéba fúrta.

Haplo csendes mosolya semmiről sem árulkodott.

- Nem, nem tudtam. Semmit sem tudok a népükről.

- Ahonnan jött, ott nincsenek elfek? Mellesleg honnan is jött? Már jó néhány periódus óta itt van, de nem emlékszem, hogy említette volna.

Eljött az idő, hogy Haplo beszéljen, hogy előadja a mondókáját, melyet oly gondosan

megtervezett az utazás során. Hallották, hogy az öregember megállás nélkül beszél mögöttük a társalgóban.

Aleatha bájos grimaszt vágott, felállt, és becsukta az ajtót a két szoba között. Haplo továbbra is hallotta az öregember hangját, bár halkabban - a kutya fülén keresztül.

- ...a hőálló cserepek minduntalan lepotyogtak. Ez komoly gondot okozott a visszatéréskor. Az a hajó, amelyik odakint áll, sokkal megbízhatóbb anyagból készült, mint az agyagcserép. Sárkánypikkelyből, de nem szeretném, ha ezt terjesztenék. Nem nagyon örülne neki a... tudják, kicsoda. - Szeretné megragasztani? - emelte fel Haplo a törött szobrocskát.

- Szóval továbbra is titokzatos akar maradni - felelte Aleatha. Odanyúlt, elvette Haplótól a szobrocška darabjait, s ujjaival finoman megérintette közben a férfi kezét. - Semmi baj. Papa azt is elhinné, ha azt állítaná, egyenesen a mennyből pottyant ide... Callie meg akkor se hinne magának, ha azt mondaná, csak a szomszédból sétált át. Mindegy, mit ad elő, csak ne legyen nagyon unalmas. - Szórakozottan összeillesztette a szobrocška darabjait, és a fény felé emelte. - Honnan tudják, hogy nézett ki? Mondjuk a haja, például. Senkinek nincs ilyen haja, a tövénél fehér, a végén barna. - A mályvaszín tekintet teljesen a hatalmába kerítette Haplót. - Na jó, ezt visszavonom. Tulajdonképpen majdnem olyan, mint a magáé, csak épp fordítva. A magáé barna, csak a végén fehér. Nem különös?

- Ahonnan én jöttem, ott nem. Nálunk mindenkinek olyan a haja, mint az enyém.

Ez legalább igaz volt. A patrynok barna hajjal születnek. Amikor elérik a pubertás kort, a hajvégek kezdenek kifehéredni. Haplo csak azt nem tette hozzá, hogy a sardanoknál pont fordítva van a dolog-ők fehér hajjal születnek, és a hajvégek idővel barnává válnak. Ránézett az istennőt ábrázoló szobrocškára, melyet az elf nő a kezében tartott. Íme a bizonyíték, hogy a sardanok jártak ezen a világon. Vajon még most is itt vannak?

Aztán a gondolatai az öregre terelődtek. Zifnab nem téveszthette meg Haplót. A patrynnak kitűnő hallása volt: az öreg a „Tribus elfeket” említette, az elfeket, akik az Arianuson éltek, egy, olyan fajt, mely egy másik világban volt honos, az övékétől igen-igen távol.

- ...tömény rakéta-üzemanyag. Felrobbant az indítóálláson. Rettenetes. Rettenetes. De nem hittek nekem. Megmondtam nekik, hogy a mágia sokkal biztonságosabb. A denevérguanó volt a probléma. Több tonnányi mennyiségre van szükség a felszálláshoz...

Nem mintha most több értelmét látta volna annak, amit az öregember fecsegett, de kétségkívül nem volt olyan bolond, mint amilyennek látszott. Hozzá képest, Alfred, a sardan, csak szerencsétlen lótifutinak tűnt.

Aleatha betette az istennőszobrocška darabjait egy fiókba. Egy törött csésze és egy kistányér maradványai a szemetesben végezték.

- Kér egy italt? A konyakunk elég jó.

- Nem, köszönöm - felelte Haplo.

- Gondoltam, jólesne egy korty Callie kis jelenete után. Esetleg visszamehetnénk a többiekhez...

- Inkább négyszemközt beszélgetnék magával, ha lehetséges.

- Úgy érte, társaloghatunk-e kettesben, gardedám nélkül? Semmi akadály. - Aleatha gyöngyöző kacajjal felnevetett. - A családom ismer, előttük nem ejthet csorbát a becsületemen. Mondanám, hogy üljünk ki a ház elé, de még mindig rengetegen vannak odakint, akik a maga „ördögi masináját” bámulják. Menjünk a fogadószobába! Ott legalább hűvös van.

Aleatha a csipőjét kecsesen ringatva indult előre. Haplo védett volt az asszonyi bájak ellen - nem valamiféle varázslatnak köszönhetően, hisz még a legerősebb mágikus jelek sem alkalmasak arra, hogy megvédjenek a szerelem alattomos mérge ellen. A tapasztalat

tette védetté. A Labirintusban veszélyes volt szeretni... a patryn mégis csodálattal adózott a női szépségnek, ahogy a kaleidoszkópszerű eget is gyakorta csodálta a Nexuson.

- Erre - mutatott az ajtóra Aleatha.

Haplo belépett a fogadószobába. Aleatha követte, becsukta az ajtót maga mögött, nekivetette hátát, és a férfit tanulmányozta.

A fogadószoba a ház közepén helyezkedett el, távol az ablakoktól, így biztosított volt a csend és a nyugalom. A ventilátor csendesen surrogva forgott a mennyezeten - közel-távol ez volt az egyetlen zaj. Haplo vendéglátója felé fordult, aki játékos mosollyal figyelte őt.

- Ha elf lenne, veszélyes lenne kettesben maradnia velem.

- Bocsásson meg, de nem tűnik valami veszélyesnek.

- Pedig az vagyok. Unatkozom. Jegyben járok valakivel. A kettő egy és ugyanaz. Ahhoz képest, hogy ember, maga igen jó kötésű. A legtöbb férfiember, akivel eddig találkoztam, hatalmas behemót alak. Maga pedig olyan karcsú. - Aleatha a férfi karjára tette a kezét, és végigsimított rajta. - Az izmai olyan erősek, mint valami faág. Nem fáj, ha megérintem, ugye?

- Nem - felelte Haplo mosolyogva. - Miért? Kellene, hogy fájjon?

- Csak a bőrbetegség miatt, tudja.

A patrynnak eszébe jutott, milyen mesét adott elő a kezéről.

- Ja, azért! Nem, az csak a kezemet támadta meg. A lány felé nyújtotta a kezét. Aleatha enyhe undorral tekintett a kötésre.

- Milyen kár! - Rettenetesen unatkozom. - Aleatha ismét az ajtónak támaszkodott, és egykedvűen szemlélte a férfit. - A bekötött kezű ember. Épp ahogy az a vén bolond megjósolta. Kíváncsi vagyok, a többi jóslata is beválik-e. Néhány tűnődő ránc jelent meg sima, fehér homlokán.

- Tényleg megmondta? - csodálkozott Haplo.

- Mit mondott meg?

- Ezt a dolgot a kezemről - Tényleg megjósolta, hogy... idejövök?

Aleatha vállat vont.

- Igen, beszélt róla. És még egy csomó más sületlenséget is összehordott arról, hogy nem fogok férjhez menni. Meg hogy romlás és pusztulás vár ránk. És hogy a felrepülünk csillagokba valami hajóval. Márpedig én férjhez fogok menni! - Összeszorította száját. - Már túl sokat dolgoztam érte, túl sok mindenen mentem keresztül. Egy perccel sem maradok tovább ebben a házban, mint amennyit feltétlenül muszáj.

- Miért akar az apja felmenni a csillagokba? Haplo maga elé idézte azt a valamit, amit a hajóból látott, a pislákoló fényt, mely fényesen világított a napsütötte égbolton. Csak egyet látott. Minden biztonnal több is volt. - Mit tud ő a csillagokról?

- ...egy holdjáró! Úgy nézett ki, mint egy nagy bogár. Az öregember hangja élessé és sivítóvá vált. - Fel-alá mászkált, és sziklákat kapkodott fel.

- Méghogy tud róluk! - Aleatha ismét felnevetett. Tekintete lágy volt és meleg, sötét és titokzatos. - Semmit sem tud róluk, mint ahogy senki sem. Nem akar megcsókolni?

Haplo inkább azt akarta, hogy a lány tovább beszéljen.

- Bizonyára itt is szólnak legendák a csillagokról. Az én népemnek számos legendát mesél róluk.

- Persze. - Aleatha közelebb húzódott a férfihez. - Ez attól is függ, ki meséli. Maguknál, embereknél például azt tartják, a csillagok tulajdonképpen városok. Az öregember ezért...

- Méghogy városok!

- Jaj nekem, ne harapjon! Milyen szenvedélyes!

- Sajnálom. Nem akartam megrémíteni. Nálunk ilyesmiket nem hisznek.

- Nem?

- Persze, hogy nem. Úgy értem, ez örütség. Egy város nem keringhet az égen, mint a csillagok.

- Még hogy körbekerüngenek! Lehet, hogy a maguk népe kering... a mi csillagaink sosem változtatják a helyzetüket. Jönnek és mennek, de mindig ugyanazon a helyen.

- Jönnek és mennek?

- Meggondoltam magam. - Aleatha közelebb hajolt. - Gyerünk, harapjon csak!

- Talán majd később - felelte Haplo udvariasan - Hogy érti azt, hogy a csillagok jönnek és mennek?

Aleatha sóhajtott, hátát ismét nekivetette az ajtónak, és fekete pillái alól a férfit tanulmányozta.

- Maga meg az az öregember... maguk ketten tervelték ki ezt az egészet, nemde? Ki akarják forgatni az apámat a vagyonából. Megmondom Callie-nek.

Haplo tett egy lépést előre, is kinyújtotta a kezét.

- Ne érjen hozzám! - tiltakozott Aleatha. - Csak csókoljon meg!

Haplo elmosolyodott. Felemelte a kezét, karjait széttárta, lehajolt, megcsókolta a puha ajkakat, aztán hátralépett. Aleatha elgondolkozva fürkészte.

- Nem sokban különbözik az elfektől.

- Sajnálom. Sokkal jobb vagyok, ha használhatom a kezemet.

- Talán a férfiak mind ilyenek. Talán csak a költők a hibásak, akik felpezsdült vérről, meglágyult szívről és lángoló testről zengedeznek. Átélt valaha ilyesmit egy asszonnyal?

- Nem - hazudta Haplo. Tisztán emlékezett azokra az időkre, amikor csak ezért a tűzért élt.

- Na jó, semmi baj. - Aleatha felsóhajtott. Megfordult, hogy elhagyja a szobát, kezét a fából készült kilincsre tette. - Kissé elfáradtam. Ha megbocsát...

- A csillagok miatt? - Haplo rátenyerezt az ajtóra, nem engedte, hogy a lány kinyissa.

Aleatha az ajtó és a férfi közé szorult. Felnézett Haplo szemébe. A férfi az ibolyakék szemekbe mosolygott, s még közelebb húzódott a lányhoz, azt a látszatot keltve, mintha csak egyetlen okból folytatná a társalgást. Aleatha lesütötte a szemét, de pillái alól továbbra is feszülten figyelt.

- Azt hiszem, alábecsültem magát. Hát - jól van. Ha a csillagokról akar beszélgetni...

Haplo az ujja köré tekert egy hamvasszőke hajtincset.

- Meséljen azokról, amelyek csak úgy jönnek-mennek!

- Semmi különös. - Aleatha megragadta a hajfürt végét, és finoman meghúzta. Úgy vonta közelebb magához a férfit, mint ahogy a horgász tekericseli fel a zsineget az orsóra, rajta a hallal. - Hosszú-hosszú évekig világítanak, majd kihunynak, és hosszú évekig sötétek maradnak.

- Mindegyik egyszerre?

- Dehogyan - maga buta. Néhány kialszik, mások pedig világítani kezdenek. Apa barátja, az a züllött vén asztrológus, többet is tud a dologról, ha valóban érdekli. - Aleatha felpillantott a férfira. - Nem furcsa, hogy a maga haja olyan, mint az istennőé, csak pont fordítva? Lehet, hogy maga valóban a mi megmentőnk - Peyton Anya egyik fia, aki azért jött, hogy megszabadítson a bűneimtől. Megpróbálkozhatunk még egyszer azzal a csókkal, ha akarja. De nem, azt hiszem, nagyon megbántott. Már soha többé nem leszek a régi.

Haplo halkán füttyentett. A lány vaktában kilőtt nyilai túl közel csapódtak be a célhoz. El kellett szakadnia tőle, szüksége volt egy kis időre, hogy gondolkozzon.

- A kutyám - szólalt meg, és visszahúzta a kezét.

Aleatha elhúzta a száját.

- Ne törődjön vele.

- Az nem lenne bölcs dolog. Valószínűleg ki kell mennie.

A kaparászó hang egyre hangosabbá, követelőzőbbé vált. A kutya nyüszíteni kezdett.

- Nem akarhatja, hogy... hmm... nos, tudja... itt a házban...

- Callie megsütné a fülét reggelire. Na vigye azt a korcsot! - Aleatha kinyitotta az ajtót, és a kutya berobbant a szobába. Felugrott Haplóra, s mancsával a férfi mellkasára támaszkodott.

- Szevasz, kisöreg! Hiányoztam? - Haplo megvakargatta a kutya füle tövét, és megtapogatta az oldalát. - Gyere, sétálunk egyet!

A kutya visszahuppant a földre, vidáman csaholni kezdett, és előrerohant, majd visszafordult, hogy megbizonyosodjon róla, a gazdája komolyan gondolta-e, amit mondott.

- Igazán élveztem a társalgást - - fordult Haplo Aleatha felé.

A lány már félrehúzódott, most ott állt a nyitott ajtóban, kezét a háta mögé rejtette.

- Én sem unatkoztam annyira, mint máskor.

- Esetleg máskor is beszélgethetnénk a csillagokról.

- Nem hiszem. Már levontam a következtetést a költők mind hazugok. Jobb lesz, ha kiviszi innen ezt a dögöt. Callie nem fogja eltűrni ezt a vonyítást.

Haplo elsétált a lány mellett, majd megfordult, hogy hozzáfűzzön még valamit a költőkről. Aleatha bevágta az ajtót az orra előtt.

Haplo kivitte a kutyát a házból, és a tisztás felé vette útját, ahol a hajója horgonyzott. Megállt, és felbámult a napsütötte égre a feje felett. Tisztán látta a csillagokat. Szünet nélkül világítottak, fényesen, s nem „pislákolnak” a költők leírása szerint.

Megpróbált összpontosítani, elemezni azt a zavaros szituációt, amelybe keveredett - a megmentő, aki azért jött, hogy pusztítson -, de gondolatai nem engedelmeskedtek.

Költők. Szeretett volna válaszolni Aleatha utolsó megjegyzésére. A lány tévedett. A költők igazat mondanak - a szív az, ami hazudik.

...Haplo már tizenkilencedik évét töltötte a Labirintusban, mikor találkozott a nővel. Csakúgy, mint Haplo, a nő is menekülő volt, s közel annyi idős, mint ő. A nő célja is az volt, ami az övé - a kijutás. Együtt mentek tovább, és jól érezték magukat együtt. A szerelem, ha nem is volt ismeretlen a Labirintusban, nem volt elfogadott dolog. A vágy elfogadott volt - szaporodni szükséges, fontos, hogy gyermekek jöjjenek a világra, akik folytatják a harcot a Labirintus ellen. A két útitárs nappal utazott, együtt keresték a következő Kaput... éjjelente pedig egymásba fonódott rúnákkal teletetovált testük.

Aztán egy nap összeakadtak egy falkányi lapulóval - a Labirintus azon lakóival, akik csapatokban vándoroltak, s akik ezen a pokoli helyen a társadalmat jelképezték, már amennyire ez egyáltalán lehetséges volt. Ahogy a szokás diktálta, Haplo és útitársnője megajándékozták őket egy kis hússal, s ahogy ez szokásos volt, a lapulók meghívták őket, hogy töltsenek náluk néhány napot egyszerű kis kunyhóikban, s legalább egy ideig élvezzék a békét és a nyugalmat velük együtt.

Haplo kényelmesen üldögélt a tűz mellett, és figyelte, ahogy a nő a gyerekekkel játszik. Karcsú volt, és nagyon csinos. Sűrű, barna hajának - tincsei feszes, kerek mellére hulltak, mely fegyverként és pajzsként szolgáló rúnákkal volt teletetováva. A gyermek testét, akit a karjában tartott, hasonló mágikus jelek borították - minden gyermeket így tetováltak már a születése napján. A nő felnézett Haplóra, s ők ketten valami különleges titkon osztoztak. Haplo érverése felgyorsult.

- Gyere suttopta, miközben letérdelt a nő mellé. - Menjünk vissza a kunyhóba!

- Nem - felelte a nő. A sűrű hajuhatag alól felnézett a férfira, és rámosolygott. - Még korai. Megbántanánk a vendéglátóinkat.

- pokolba a vendéglátóinkkal! - Haplo szeretne volna karjába zárni a nőt, hogy elmerülhessen testének melegében, s az édes sötétségben.

A nő nem is figyelt rá: a gyermeknek énekelt, és az este hátralevő részében csak gyötörte Haplót, míg a férfi vére tejesen fel nem forrt. Mikor végül visszavonultak a kunyhójuk magányába, aznap éjjel egyikük sem aludt egy szemhunyásnyit sem.

- Szeretnél egy kisbabát? - kérdezte a nő egy szenvedélyes együttlét utáni csendes pillanatban.

- Mit jelentsen ez? - Haplo átható tekintettel szemlélte a nőt, mohó vággyal a szemében.

- Semmit, csak... szeretnél vagy nem? Akkor lapulónak kellene lenned.

- Az egyáltalán nem biztos. Az én szüleim is menekülők voltak, mégis itt vagyok.

Haplo látta maga előtt a szülei holttestét, darabokra szaggatva. Őt fejbe vágják, hogy elájuljon, hogy ne lássa, mi történik, és ne kiabáljon: Aznap éjjel nem beszélt többet a gyermekekről.

Másnap reggel a lapulók új hírekkel szolgáltak: a Kapu minden bizonnyal megjelent már. Az út még mindig veszélyes volt, de ha átjutnak, az újabb lépést jelent a szabadság felé, egy újabb lépést a Nexus sokat emlegetett, biztonságot jelentő menedéke felé. Haplo és a nő elhagyták a lapulók táborát.

Körültekintően és megfontoltan haladtak a sűrű dzsungelben. Mindketten tapasztalt harcosok voltak - csak ezért maradhattak ennyi ideig életben. Megtanulták felismerni a jeleket, a szagokat, a rúnák bizsergését a bőrükön... ezért aztán majdnem felkészülten fogadták a támadást.

Szörös, ember nagyságú alak vetődött rájuk a levelek sötétjéből. A vállánál kapta el Haplót, és megpróbálta fogát a férfi nyakába mélyeszteni. Haplo megragadta a szörös mancsokat, átrántotta a támadót a feje fölött, hogy az saját lendületétől hajtva repüljön tovább. A bestia a földhöz csapódott, de már vissza is hengeredett, s felugrott, mielőtt Haplo beledöfhetne volna lándzsáját. A vadul izzó sárga tekintet egyenesen a torkára meredt. A lény ismét támadásba lendült, és a földre döntötte Haplót. Ahogy a férfi a tőre után kapott, még látta, hogy a nő testén vakító kék fénnel izzanak a rúnák. Látta, hogy az egyik bestia a nő felé vetődik, hallotta, ahogy a mágia sisteregve működésbe lép, aztán eltakarta a képet a szörös test, mely az életére tört.

A farkasagarak a nyakába martak. A rúnák védelmet nyújtottak számára, hallotta, hogy a bestia dühödten felmordul. Felemelte tőrét, belemártotta a ránehezdedő testbe, hallotta, hogy a teremtmény felhördül, s látta, hogy a sárga szemek dühödten felvillannak. A farkasszerzetek bundája vastag, nem könnyű leteríteni őket - Haplo is csak annyit ért el, hogy még jobban felbőszítette a bestiát. Most az arcát szemelte ki, az egyetlen helyet, melyet nem védtek rúnák.

Haplo jobb karjával háritotta a támadást, megpróbálta ellökni a teremtményt, s folyamatosan döfködte a baljában lévő törrel. A farkasszerzet karmos mancsával megragadta a fejét. Egy mozdulat, és megroppantja a nyakát. Arcába karmok mélyedtek. A teremtmény teste megmerevedett, gurgulázó hangon felvisített, aztán a férfira zuhant. Haplo lelökte magáról az élettelen testet, és látta, hogy a nő ott áll fölötte. A testén lévő rúnák kékes izzása lassan halványult. A lándzsája kiállt a teremtmény hátából. Kezét nyújtotta Haplónak, és felsegítette. Haplo nem mondott köszönetet, hogy megmentette az életét. A nő nem is várta el. Előbb-utóbb visszaadja majd a kölcsönt - így megy ez a Labirintusban.

- Ketten voltak - mondta a tetemekre pillantva.

A nő kirántotta lándzsáját a lény hátából, és alaposan megvizsgálta, hogy megbizonyosodjon róla, használható-e még. A másik teremtménnyel a rúnákból előcsapó mágia végzett, melyet még volt ideje aktiválni. A tetem még mindig füstölgött.

- Ez csak az előőrs volt - jegyezte meg a nő. - Egy Vadászfalka felderítői. - Kirázta arcából gesztenyebarna hajfűrtjeit. - Meg fogják támadni a lapulókat.

- Meglehet. - Haplo visszanézett abba az irányba, amerről jöttek. A farkasszerzetek

harminc-negyven fős hordákban vadásztak. A lapulók tizenöten voltak, közöttük öt gyerek.
- Semmi esélyük - mondta csak úgy mellékesen, egy vállrándítással kísérvé a megjegyzést. Letörölte az alvadt vért a töréről.

- Visszamehetnénk, és segíthetnénk nekik - mondta a nő.

- Nem sokra mennénk. Ott pusztulnánk velük együtt, te is tudod.

Rekedt kiáltásokat hallottak a távolból - a védekező lapulók társaikat szólították. És hallották a nőket, amint élesebb hangon a varázsigéket kántálták. És még élesebben egy gyermek sírását.

A nő arca elsötétült, ahogy a tábor irányába pillantott.

- Gyere már - sürgette Haplo, és az övébe tűzte törét. Többen is lehetnek errefelé.

- Nem. Mind részt vesz a mészárlásban.

A gyermek sírása átható, rettegő sikolyba fúlt.

- A sardanok - mondta Haplo nyersen. - Ők zártak minket erre a pokoli helyre. Ők a felelősök ezért a rengeteg gonoszságért.

A nő ránézett, barna szeme arany színben csillogott

- Nem biztos. Lehet, hogy a gonosz bennünk lakozik.

Felemelte fegyverét, és elindult. Haplo nem mozdult, csak bámult utána. A nő egy másik ősvényt választott, nem azt, amelyiken addig haladtak. Hallotta a hátuk mögött, hogy a csatazaj lassan elhalkul. A gyermek kiabálása hirtelen abbamaradt - valaki könnyőreletesen véget vetett neki.

- Gyermeket vársz tőlem? - kiabált utána Haplo.

A nő, ha hallotta is, nem válaszolt, csak ment tovább. Mikor a levelek összezárultak mögötte, Haplo teljesen szem elől veszítette. Feszülten figyelt, hogy hallja, ahogy halad a bokrok között, de a nő menekülő volt, méghozzá igen jó: nem csapott zajt.

Haplo a lába előtt heverő tetemekre nézett. A farkasszerzetek egy ideig a lapulókkal lesznek elfoglalva, de előbb-utóbb megérik a friss vér szagát, és a keresésére indulnak.

Végül is mit számít? Egy gyerek csak hátráltatná az útján. Elindult egyedül, tovább azon az úton, amelyet választott, az úton, mely a Kapuhoz, a szabadsághoz vezetett.

22. FEJEZET

AZ ALAGUTAK, THURNBÓL THILLIA FELÉ

AZ ALAGÚTREND SZERT A TÖRPÉK TÖBB ÉVSZÁZAD ALATT építették ki. A folyosók minden irányba szerteágaztak, a fő utak észarag felé elvezettek egészen Klag és Grish birodalmáig - azokig a földekig, ahol mostanában vészjósló csend honolt -, delent-nyugorot felé a Tengeri Királyok birodalmáig, majd le egészen Thilliaig. A törpék közlekedhettek volna a felszínen is (a kereskedelmi utakat, különösen delent felé, megfelelően kiépítették), ők mégis inkább az alagutak sötét biztonságát választották. A törpék nem szerették a „fényhajhászokat”, ahogy maguk közt az embereket és az elfeket emlegették, és nem is bíztak bennük.

Az alagutak mélyén való közlekedésnek megvolt a maga haszna - egyszerűen biztonságosabb volt; Drugart azonban kegyetlen káröröm töltötte el a gondolatra, hogy áldozatai gyűlölik az alagutakat, a bezártság fullasztó érzését, és mindenek felett a sötétséget.

Az alagutakat Drugarhoz hasonló magasságú lényeknek tervezték: az embereknek és az elfnek le kellett hajolniuk, sőt, olykor négykézlábra is kellett ereszkedniük. Izmaik lázadoztak, minden tagjuk sajgott, térdükön szaporodtak a kék foltok, tenyerük

megkérgesedett, és vér szivárgott belőle. Drugar elégedetten figyelte, hogy izzadnak, levegő után kapkodnak, és fájdalmasan nyögdécselnek. Csak azt sajnálta, hogy túl gyorsan haladnak. Különösen az elf volt nagyon türelmetlen, hogy hazajusson a szülőföldjére - Rega és Roland csak ki szerettek volna kecmeregni végre a föld alól.

Csak rövid pihenőket tartottak, azt is csak akkor, ha már majdnem összeestek a kimerültségtől. Drugar gyakran ébren maradt, figyelte őket, ahogy alszanak, és kése pengéjét babrálta közben. Bármikor megölhette volna őket, hiszen már megbíztak benne az ostobák... de annak, hogy megölje őket, nem lett volna semmi értelme. Ezzel az erővel hagyhatta volna, hogy a titánok végezzenek velük. Nem, nem azért kockáztatta az életét ezekért a nyomorultakért, hogy aztán álmukban leszúrja őket. Először végig kell nézniük, ahogy Drugarnak is végig kellett néznie, ahogy a szeretteiket lemészárolják. Át kell élniük a rémületet, a tehetetlenséget. Reményvesztve kell majd harcolniuk, úgy, hogy tudják, egész népük pusztulásra van ítélve. Akkor, és csak akkor engedi majd Drugar, hogy meghaljanak. És akkor majd ő is meghalhat. De a testet nem éltetheti csak a megszállottság. A törpének is szüksége volt alvásra, s amikor hallották hangos horkolását, áldozatai is megszólaltak.

- Tudjátok, merre járunk? - Paithan fájdalmasan odakúszott, ahol Roland kisebesedett kezét ápolgatta.

- Nem.

- Mi van, ha rossz irányba visz minket? Mi van, ha felfelé megyünk, észaragnak?

- Miért tenne ilyet? Bárcsak lenne még Regának abból a kenőcsből!

- Talán nála volt...

- Ne ébresszük fel! Közel áll az összeomláshoz szegény. Roland a kezét masszírozta, majd felszisszent. Azok az átkozott tüskék!

Paithan a fejét csóválta. Nem láthatták egymást, a törpe ragaszkodott hozzá, hogy eloltsák a fáklyákat, amikor megállnak. A faanyag, amelyből a fáklyák készültek, sokáig égett, de hosszú utat kellett megtenniük, és készleteik gyorsan fogyatkoztak.

- Azt hiszem, meg kellene kockáztatnunk, hogy felmenjünk - szólalt meg Paithan rövid hallgatás után. - Nálam van az eterilitem(1). Meg tudom állapítani, hol vagyunk.

Roland vállat vont:

- Csigavér! Nem szeretnék újra összefutni azokkal a bestiákkal. Én már azon gondolkodom, hogy talán végleg idelelt kellene maradnom. Kezdek hozzászokni.

- És mi van a népeddel?

- Mi a fenét tehetnék értük?

- Figyelmeztethetnéd őket...

- Amilyen gyorsan ezek a bestiák haladnak, mostanra minden bizonnyal ott vannak már. Hagyjuk a harcot a lovagokra! Őket erre képezték ki.

- Gyáva alak vagy. Meg sem érdemled... - Paithan rájött, hogy mit is akart mondani, és még idejében elharapta a szót.

Roland készségesen befejezte helyette a mondatot:

- Kit nem érdelek meg? A feleségemet? A kis „valaki mentsen meg” Regát?

- Ne beszélj róla ilyen hangon!

- Olyan francos hangon beszélek róla, ahogy csak akarok! Ő a feleségem... vagy talán ez az apróság már kiment a fejedből? Istenemre, úgy látom, tényleg megfeledkeztél róla!

Rolandnak helyén volt a nyelve, határozottan beszélt. A szavak páncélként szolgáltak, hogy leplezzék belső félelmeit. Szeretett úgy tenni, mintha veszélyes életet élne, de ez közel sem volt így. Egyszer majdnem megkéselték egy kocsmái verekedés alkalmával, egy másik alkalommal pedig megtámadta egy feldühödött vaddisznó. Aztán egyszer ő meg Rega más csempészekkel keveredtek harcba egy szabad kereskedelemről szóló vita hevében. Mivel izmos volt, erős, ügyes és gyors, Roland ezeket a kalandokat mindig

megúsza néhány karcolással és horzsolással. Harcban könnyen jön a bátorság, gyorsabban ver a szív, az ember vérre szomjazik... ám annál nehezebben jön a bátorság, ha az embert egy fához kötik, és ruhájára a mellette megkötözött ember agyveleje fröccsen.

Roland minden bátorságát elveszítette, teljesen összetört. Minden alkalommal, mikor nyugovóra tért, maga előtt látta ezt a szörnyű jelenetet, az események ismét leperogtek csukott szemhéja mögött. Áldani kezdte a sötétséget, hisz így a többiek nem láthatták, hogy remeg. Időről időre azon kapta magát, hogy sikoltozva ébred. A gondolat, hogy el kell hagynia az alagutak biztonságát, hogy szembe kell néznie azokkal a szörnyetegekkel, már-már több volt, mint amennyit el tudott viselni. Mint egy sebzett állat, mely retteg, hogy kiderül a gyengesége, és a többiek szétszaggatják, Roland az egyetlen dolog mögé rejtőzött, amelyről úgy gondolta menedéket nyújt számára, az egyetlen dolog, mely a felejtés ígéretét hordozta, a pénz mögé.

A titánok átvonulása után odafent már semmisen ugyanaz többé. Halott emberek, földig rombolt városok. Azé a néhány túlélő lesz a világ, különösen, ha van pénzük - elf pénzük.

Arról, amit terve szerint a fegyverek eladásával keresett volna, már lemondhatott, de még mindig ott volt az elf. Roland most már teljesen bizonyos volt Paithan Rega iránt táplált valódi érzéseit illetően. Úgy tervezte, ezt a szerelmet használja majd ki, hogy teljesen kifacsarja az elfet.

- Rajtad tartom a szememet, Quin! Jobban teszed, ha távol tartod magad a feleségtől, különben gondoskodom róla, hogy azt kívánd, bárcsak a titánok verték volna szét a fejedet, mint annak a szerencsétlen Andornak! - Roland már meg is bánta, amit mondott, most nem akarta felhozni ezt a témát. Sötét volt, az elf nem láthatott jól. Talán úgy tehet, mintha jogos felháborodásában remegne ennyire.

- Gyáva vagy és zsarnok a feleséged felett - mondta Paithan összeszorított foggal, s egész testét megfeszítette, nehogy nekiessen a férfinak, és megfojtsa. - Rega tízszer többet ér nálad! Én... - de túlságosan elöntötte a düh, nem tudta befejezni a mondatot, talán nem volt benne biztos, mit is mondjon. Roland hallotta, hogy az elf átmegy az alagút másik oldalára, és a földre heveredik.

Ha ez nem viszi rá, hogy megkönyékezze Regát, akkor semmi sem, gondolta Roland. Mereven bámult a sötétségbe, és megszállottan álmodozott a pénzről. Rega távolabb feküdt a bátyjától és az elftől, meg sem pisszent, úgy tett, mintha aludna, s közben könnyeit nyeldekelte.

- Az alagútnak itt vége - jelentette be Drugar.
- Mi az az „itt”? - tudakolta Paithan.
- A thilliai határnál vagyunk, Griffith közelében.
- Ilyen messzire jutottunk?
- Az alagutakon keresztül rövidebb és könnyebb az út, mint odafent. Nyílegyenesen haladtunk előre, nem kellett a dzsungel összevissza kanyargó ösvényeit követnünk.
- Egyikünknek fel kellene mennie - mondta Rega -, hogy megnézze, mi a helyzet.
- Miért nem mész te, Rega? Úgyis annyira be vagy sózva, hogy kikerülj innen - jegyezte meg Roland. Rega nem mozdult, és nem is nézett a bátyjára.
- Azt... azt hittem, nagyon szeretnék. De már nem vagyok annyira biztos benne.
- Majd én megyek - ajánlkozott Paithan. Bármit megtett volna, csak hogy távolabb kerüljön a nőtől, hogy tiszta fejjel gondolkodhasson anélkül, hogy Rega teljesen összekuszálná a gondolatait, mint valami darabjaira szakadt madzagot.
- Menj fel ezen az alagúton! - mutatta a törpe az utat egy magasba emelt fáklyával - Egy barlangba visz. Griffith városa egy mérföldnyire lehet jobbkéz felé. Az ösvény egyenesen

oda vezet.

- Veled megyek - ajánlotta fel Rega szégyenkezve előbbi félelme miatt. - Mindketten veled megyünk, ugye, Roland?

- Egyedül megyek! - csattant fel Paithan.

Az járat egy fa törzsében kanyargott felfelé, körbe-körbe, mint egy csigalépcső. Paithan megállt és felkukucskált az alagútba, amikor egy kéz megérintette a vállát.

- Légy óvatos - mondta Rega halkán.

Ujjának érintésére forróság öntötte el Paithant. Nem mert megfordulni, nem mert a tüzes barna szemekbe nézni. Szó nélkül otthagya a lányt, és elkezdett felfelé mászni az alagútban.

Hamarosan kikerült a fáklya fényéből, s már úgy kellett kitapogatnia az utat. Így lassan haladt előre, nagy veszélyek árán. De nem bánta. Már nagyon várta, hogy kijusson a saját világába, ugyanakkor nagyon félt is a dologtól. Amint egyszer kijut a napfényre, választ kap a kérdéseire, és akkor végre tennie kell valamit.

Vajon a titánok eljutottak már Thilliaig? Hányan lehetnek itt közülük? Ha nincsenek többen, mint amennyivel az erdőben találkoztak, Paithan hajlott rá, hogy higgyen Roland hencegésének, hogy az öt királyság ember lovagjai fel tudják venni ellenük a harcot. Nagyon szeretett volna hinni ebben. Éles logikája sajnos minduntalan kipukkasztotta az álmok szőtte szivárványbuborékokat.

Ezek a titánok már elpusztítottak egy egész birodalmat. Kiirtották a törpék népét. Romlás és pusztulás, jósolta az öregember. A végzet általad jön el.

Nem, ezt nem engedem. Idejében eljtok a népemhez. Fel fogunk készülni Rega és én majd figyelmeztetjük őket!

Az elfek általában szigorúan betartják a törvényeket. Irtóznak a káosztól és szabályokra támaszkodnak, hogy fenntartsák a rendet a társadalomban. A házasság szentsége és a családi egység szent és sérthetetlen számukra. Azonban Paithan kilógott a sorból. Az egész családja kilógott a sorból. Calandra szemében a pénz és a siker volt a szent, Aleatha a vagyont és a társadalmi rangot tartotta fontosnak, Paithan pedig a saját szórakozását. Ha a társadalom törvényei és szabályai bármikor is mást sugalltak, mint amire Quindiniarok meggyőződése volt, akkor ezeket a törvényeket és szabályokat egyszerűen a szőnyeg alá söpörték.

Paithan tudta, hogy kellene éreznie valamiféle lelkiismeretfurdalást, hogy arra kéri Regát, szökjön meg vele. Elégedetten konstataálta, hogy semmi ilyesmit nem érez. Ha Roland nem képes megtartani a saját feleségét, ez az ő problémája, nem pedig Paithané. Néha-néha még eszébe jutott Rega és Roland beszélgetése, amit kihallgatott; az a beszélgetés, amelyből úgy vette ki, Rega azt tervezi, hogy megszarolja őt. De látta maga előtt Rega arckifejezését, amikor a titánok bekerítették őket, amikor biztosak voltak benne, hogy az már a vég. Rega azt mondta neki, hogy szereti. Abban a helyzetben nem hazudhatott. Paithan ebből azt a következtetést vont le, hogy az egész Roland ötlete volt, ő tervelte ki, és Rega igazából sohasem akart részt venni az egészben. Lehet, hogy Roland kényszerítette őt, talán fizikai erőszakkal is fenyegetőzött.

Paithan annyira elmerült a gondolataiban és annyira lefoglalta fárasztó kapaszkodás, hogy meglepve vette észre, mennyivel hamarabb jutott fel a felszínre, mint számította. Arra gondolt, hogy a törpe alagutak valószínűleg kissé felfelé lejtettek az utóbbi pár periódus alatt, amíg jöttek, csak ő nem vette észre. Óvatosan kidugta a fejét az alagút kijáratán. Kissé csalódottan vette tudomásul, hogy sötétség veszi körül, aztán eszébe jutott, hogy egy barlangban van. Türelmetlenül tekintett körbe, és - nem messze attól a helytől, ahol éppen állt - megpillantotta a napfényt. Mély lélegzetet vett, érezte a friss levegőt.

Az elfnek kezdett visszatérni az életkedve. Már-már hajlott arra, hogy azt higgye, a

titánok támadása csupán egy rossz álom volt. Igencsak vissza kellett fognia magát, hogy ne ugorjon ki az alagútból az áldott napfényre. Óvatosan felhúzódkodott az alagút nyílásának peremén, és csendben keresztülkúszott a barlangon, egészen a kijáratig.

Kikukucsált. Minden teljesen normálisnak tűnt. Emlékezett a halálos csendre, mely megelőzte a titánok érkezését a dzsungelben, s megnyugodva hallotta a madarak fütyét és vijjogását, az állatok neszezését a fák között, ahogy mindannyian mentek a saját dolgukra. Néhány grivil dugta elő a fejét az aljnövényzetből, legendás kíváncsiságuk legyőzte félelmüket, s mind a négy szemükkel Paithant lesték. Az elf szélesen rájuk mosolygott, belenyúlt az egyik zsebébe, és odaszórt nekik egy kis kenyérmorzsát.

Aztán kilépett a barlangból, és felegyenesedett. Kissé hátrafesztette a derekát, hogy kinyújtóztassa izmait, melyek teljesen elmerevedtek attól, hogy oly sokáig hajlott háttal, görnyedten közlekedett a föld alatt. Minden irányba alaposan körbekémlt, bár nem számított arra, hogy a dzsungel megindul. Az állatok mozgása egyértelmű jelzés volt számára. A titánok nem voltak a közelben.

Talán már jártak itt, és továbbmentek. Lehet, hogy ha bemész Griffith-be, csak egy halott várost találsz majd!

Nem, Paithan nem hitte, hogy így lesz. A világ túl derűs volt, túl verőfényes és tiszta levegőjű, hogy így legyen. Talán tényleg csak egy rossz álom volt.

Úgy döntött, visszamegy és elmondja a többieknek. Nem volt rá semmi ok, miért ne mehetnének Griffith-be mindannyian, együtt. Megfordult, hogy félelmét legyőzve visszatérjen az alagútba, amikor megütötte a fülét egy hang, mely a barlangban visszhangzott.

- Paithan! Minden rendben?

- Rendben? - kiáltotta Paithan. - Rega, ez gyönyörű! Gyere ki a napfényre! Gyere, siess! Biztonságban vagyunk. Hallod a madarakat?

Rega átszaladt a barlangon. Kirohant a napfényre, arcát az ég felé fordította és mély lélegzetet vett.

- Ez csodálatos - sóhajtott. Tekintete Paithanra vándorolt. Mielőtt még egyikőjük is észrevette volna mi történik, már egymás karjaiban voltak, szorosan átölelték egymást, ajkaik kutatásra indultak, találkoztak és megtalálták céljukat.

- A férjed - szólalt meg Paithan, mikor levegőhöz jutott - bármikor feljöhet és rajtakaphat minket...

- Nem - suttogta Rega és szorosan az elfhez simult. - Ő odalent maradt a törpével. Odalent vár... és szemmel tartja Drugart. Különben sem... - mély levegőt vett, és kissé hátrébb húzódkott, hogy Paithan szemébe nézhessen - ... különben sem számít, ha rajtakap minket. Már döntöttem. Valamit el kell mondanom neked. Paithan végigfuttatta az ujját a lány fekete haján, és eljátszott a vastag, fényes fürtökkel.

- Úgy döntöttél, hogy megszöksz velem. Tudom. Így lesz a legjobb. Az én országomban sohasem talál ránk...

- Kérlek, hallgass meg végre, és ne szakíts félbe! - Rega megrázta a fejét, s úgy dugta Paithan keze alá, mint egy kiscica, aki azt szeretné, hogy megsimogassák. - Roland nem a férjem. - A szavak úgy törtek elő belőle, mint vulkán mélyéből a láva.

Paithan rámeredt, zavarodott arckifejezés jelent meg az arcán.

- Micsoda?

- Ő csak... a bátyám. A féltestvérem - Rega nyelt egyet, megnedvesítette ajkát, hogy folytatni tudja, amibe belefogott.

Paithan továbbra is a karjában tartotta a lányt, de a keze hirtelen jegessé vált. Eszébe jutott a beszélgetés, amit kihallgatott a tisztáson, s most új, még baljósabb színben kezdte látni a dolgot.

- Miért hazudtatok nekem?

Rega érezte, hogy Paithan keze remeg, érezte, hogy ujjai jegessé váltak, látta, hogy arca elsápad, és olyan hideggé válik, mint az érintése. Nem tudott a szemébe nézni, nem állhatta volna a férfi átható, fürkésző tekintetét. Lesütötte a szemét, és a lábujját bámulta.

- Nem neked hazudtunk - felelte, és nagyon igyekezett, hogy hangja könnyed maradjon.
- Mindenkinek hazudtunk. Így biztonságosabb, tudod. A férfiak... békén hagynak, ha azt hiszik, hogy... férjnél vagyok

- Érezte, hogy a férfi teste megfeszül, és felnézett. Elakadt a szava. Mi a baj? Azt hittem, örülni fogsz! Nem... nem hiszel nekem?

Paithan eltaszította magától a lányt. Rega lába beleakadt egy indába, megbotlott és elesett. Fel akart állni, de az elf fölője tornyosult, s fenyegető pillantása a földhöz szegezte.

- Hogy elhiszem-e, amit mondtál? Nem! Miért kéne hinnem neked? Eddig is hazudtál nekem! És most is hazudsz! Méghogy a biztonság miatt! Hallottam, amikor te és a bátyád - szinte kiköpte a szót a száján - beszélgettetek. Hallottam a kis terveteket, hogy te elcsábítasz, aztán majd szépen megszaroltok a bátyáddal együtt! Te kis szuka!

Paithan hátat fordított a lánynak, és elindult az ösvény felé, mely a városba vezetett. Rálépett az útra, és ment egyenesen tovább - elhatározta, hogy az utazás összes szörnyűségét és fájdalmát maga mögött hagyja. Nem sietett nagyon, s lépései még jobban lelassultak, amikor meghallotta az aljnövényzet susogását a háta mögött, s hogy könnyű lépések sietnek utána.

Egy kéz érintette meg a karját. Paithan csak ment tovább, nem nézett hátra.

- Ezt megérdemeltem - mondta Rega. - Valóban az vagyok, aminek nevezted. Borzasztó dolgokat tettem életemben. Mondhatnám... - a lány megszorította Paithan karját - mondhatnám, hogy nem az én hibám. Mondhatnám, hogy az élet olyan, mintha az anyánk lenne Rolanddal, ahányszor hátrafordulunk, annyiszor arcul csap. Mondhatnám, hogy azért élünk így, mert ez az egyetlen esélyünk a túlélésre. De ez nem lenne igaz.

- Nem, Paithan! Ne nézz rám! Csak egy dolgot akarok még mondani, és aztán hagyom, hogy elmenj. Ha tudsz a tervünkről, akkor azt is tudod, hogy nem tettem meg. Nem nemeslelkűségből tettem. Pusztán önzésből. Ahányszor rám nézel, mindannyiszor olyan... olyan komisznak érzem magam. Amit mondtam, azt komolyan gondoltam. Szeretlek téged. Ezért hagyom, hogy elmenj. Viszlát, Paithan! - Rega elengedte az elf karját.

Paithan megfordult, elkapta a kezét és megcsókolta. Szomorúan mosolygott a lány barna szemébe.

- Tudod, én nem vagyok egy főnyeremény. Nézz a szemembe! Képes lettem volna elcsábítani egy férjes asszonyt, képes lettem volna elszakítani téged a férjedtől. Szeretlek, Rega. Ez az egyetlen mentségem. De költők szerint, ha szeretsz valakit, az azt jelenti, hogy csak a legjobbat akarod az illetőnek. Ez pedig azt jelenti, hogy végül is jól jössz ki a mi kis játékunkból, mert csak a legjobbat akartad nekem. - Az elf mosolya megfagyott. - És én is.

- Szeretsz engem, Paithan? Igazán szeretsz?

- Igen, de...

- Ne! - Rega az elf szájára tapasztotta a kezét. Ne mondj semmit! Én is szeretlek téged, és ha szeretjük egymást, akkor semmi más nem számít. Akkor sem, most sem, és bármi jöhet, sohasem.

Romlás és pusztulás. Az öregember szavai ott visszhangzottak Paithan szívében. Nem vett tudomást a hangról. Karjaiba zárta Regát, és az összes félelmét számúzta a sötétségbe, sok más gyötrő kétséggel együtt, mint például, hogy hová vezet ez a kapcsolat. Paithan nem tudta, miért kellene feltétlenül választ keresni erre a kérdésre. Egyelőre ez a szerelem mindkettőjük számára kellemes, és ez minden, ami számít.

- Én figyelmeztettelek, elf!

Úgy tűnt, Roland belefáradt a várakozásba. Ott álltak előttük a törpével. Roland előkapta raztarját az övéből - Figyelmeztettelek, hogy tartsd magad távol tőle! Feketeszakáll, te vagy a tanú...

Rega meglapult Paithan karjaiban, és a testvéreire mosolygott.

- Már vége, Roland. Tudja az igazat.

- Tudja? - Roland meglepetten bámult.

- Elmondtam neki - sóhajtotta Rega, és újra Paithan szemébe nézett.

- Hát ez nagyszerű! Ez egyszerűen pompás! - Roland pengéjével lefelé a mohaszőnyegbe vágta raztarját, és jól jött számára, hogy dühöngéssel leplezheti félelmeit. - Először a fegyvereladás hasznát veszítettük el, most pedig az elfről is lemondhatunk! Csak azt szeretném tudni, miből fogunk élni!

Óriáskígyó-bőr dob hangja dörgött keresztül az erdőn, megrémisztette a madarakat, s azok szárnyaikat csattogtatva, vijjogva rebbentek fel a fák közül. A dob újból megszólalt, majd még egyszer. Roland elhallgatott és sápadtan figyelt. Rega megdermedt az elf karjaiban, és a város irányába tekintett.

- Mi volt ez? - kérdezte Paithan.

- Riadójelzés. Összehívják a népet, hogy megvédjék a falut valamilyen támadás ellen. - Rega félve pillantott körbe. A dob hangjára a madarak a levegőbe röppentek, de a rekedt rikácsolás már abbamaradt. A dzsungel hirtelen elcsendesült, halálos csend borult rá.

- Azt akartad tudni, miből fogtok élni. - Paithan Rolandra pillantott. - Én azt hiszem, most nem ez a legfőbb gondunk.

Senki sem figyelt a törpére, de ha valaki megteszi, láthatta volna Drugar fogvicsorgató vigyorát a szakálla alatt.

23. FEJEZET

GRIFFITH, THILLIA

LEROHANTAK AZ ÖSVÉNYEN, abban bízva, hogy a városban biztonságra lelnek. Az ösvényen sokan jártak, így letaposott és tisztán látható volt. Ereikben lüktetett az adrenalin, ez adta nekik a hajtóerőt. Szemük előtt már megjelent a város, mikor Roland hirtelen megtorpant.

- Várjatok! - lihegte. - Feketeszakáll!

Rega és Paithan megálltak, kezük és testük összeért egymásra támaszkodtak, úgy támogatták egymást.

- Mi a...?

- A törpe! Nem tudott lépést tartani velünk - mondta Roland, miközben levegő után kapkodott. - Nem fogják beengedni a kapun, ha mi nem kezeskedünk érte.

- Akkor egyszerűen visszasétál az alagútjaiba - jegyezte meg Rega - Lehet, hogy már meg is tette. Nem hallom, hogy jönne. Közelebb húzódott Paithanhoz.

- Ne álljunk meg!

- Menjetek csak! - harsogta fel Roland. - Én megvárom.

- Mi ütött beléd?

- Az a törpe megmentette az életünket.

- A fér... bátyádnak igaza van - zihálta Paithan. - Meg kellene várnunk.

Rega elgondolkozva csóválta a fejét.

- Nem tetszik ez nekem. És ő sem tetszik. Észrevettem, ahogy néha ránk nézett, és...

Csizmák dobogása és hangos zihálás szakította félbe. Drugar csörtetett lefelé az úton, fejét leszegte, keze-lába ahány, annyi felé. Az utat figyelte, nem nézett a lába elé, és egyenesen nekiszaladt volna Rolandnak, ha a férfi nem nyújtja ki a kezét, és nem fékezi meg. A törpe zavartan felpillantott, és megpróbálta kipislogni a szemébe csorgó izzadságot.

- Miért... álltunk meg? - tudakolta, amikor végre lélegzethez jutott, és meg tudott szólalni.

- Téged vártunk - felelte Roland.

- Jól van, most már itt van. Induljunk! - sürgetőzött Rega, és nyugtalanul tekintett körbe. A dobok hangja úgy dübörgött a fülükben, mint a szívük kalapálása. Ez volt az egyetlen hang, mely a dzsungelben hallatszott.

- Gyere, Feketeszakáll, majd én segíték - ajánkozott Roland.

- Hagyj békén! - horkant fel Drugar, és hátrébb ugrott - Tudom tartani a tempót.

- Ahogy gondold. - Roland vállat vont, és ismét elindultak, ezúttal kissé lassúbb tempóban, hogy alkalmazkodjanak a törpéhez.

Mikor elértek Griffith határáig, nemcsak hogy zárva találták a kapukat, de látták, hogy a polgárok barikádokat emelnek előttük. A megrémült lakosok hordókat, bútorokat és mindenféle szemetet dobáltak eléjük a falakról.

Roland addig kiabált és integetett, míg végre valaki lenézett odafentről.

- Ki az ott?

- Én vagyok, Roland! Harald, te idióta! Ha már engem nem ismersz fel, legalább Regát megismernéd! Engedj már be!

- Kik azok ott veled?

- Egy elf. A neve Quin, Equilanból jött... és egy törpe, a neve Feketeszakáll, Thurn városából... vagyis ami maradt belőle. Most már beengedsz, vagy hajnalig kell itt koptatnunk a szánkat?

- Te meg Rega bejöhettek. - Egy kopaszodó homlok bukkant elő egy fejtetőre állított hordó mögül. - De a másik kettő nem.

- Harald, te nyomorult, ha egyszer bejutok, kitekerem a...

- Harald! - Rega tisztán csengő hangja túlkiabálta Rolandét. - Ez az elf egy fegyverkereskedő! Elf fegyverek! Mágikusak! A törpének pedig fontos információi vannak az... az...

- ...ellenségről - fejezte be gyorsan Paithan.

- Az ellenségről - Rega nyelt egyet, a torka kiszáradt.

- Várjatok itt - felelte Harald. A fej eltűnt. Helyette más fejek bukkantak elő, és a négy utazót bámulták a kapuk előtt.

- Mit gondolsz, hova a pokolba mehetnétek? - dörögte Roland. A válla fölött szüntelenül hátra-hátrapislogott.

- Mi volt ez? Ott, - ott!

Mindannyian hátrafordultak és riadtan tekintettek abba az irányba.

- Semmi. Csak a szél - felelte Paithan kis idő múlva.

- Ezt ne csináld, Roland! - csattant fel Rega. - Majd' halálra rémisztettél!

Paithan a barikádokat figyelte.

- Hát, tudjátok, ez aztán nem fogja feltartóztatni őket...

- Dehogyan! - suttozta Rega, és ujjai összekulcsolódtak. - Muszáj!

Ismét előbukkant egy fej, majd egy váll, az illető a barikádról az utazókat szemlélte. Fején tyronpáncélból készült, fényesre polírozott barna sisak ékesedett, s hozzá illő vért csillogott a vállán.

- Azt mondod, ezek az emberek itt laknak a faluban?

- Igen. Ketten. A törpe és az elf nem...

- De az elf fegyverkereskedő. Hát jól van. Hadd jöjjenek be. Vidd őket a parancsnokságra!

A sisakos fej eltűnt. Mivel hordókat és ládákat kellett arrébb taszigálni, szekereket kellett odébbtolni, beletelt egy kis időbe, mire eljutottak a kapuig. Végül a hatalmas faajtó szárnyai kinyíltak, de csak éppen annyira, hogy a négy utazó keresztül tudja préselni magát a résen. A köpcös törpe, a nehéz bőrpáncéljában, félúton beszorult, és Rolandnak kellett taszigálnia hátulról, miközben Paithan a másik oldalról befelé ráncigálta.

Az ajtó azon nyomban bezárult mögöttük.

- Menjetez, keressétek meg Sir Lathant! - Harald hüvelykujjával a fogadó felé bökött. Számos páncélos lovag masírozott az utcákon, fegyvereiket próbálgatták, vagy csapatokba verődtek, beszélgettek, és nem vettek tudomást az aggódó városiakok tömegéről.

- Lathan? - szólalt meg Rega, és felszaladt a szemöldöke. - Reginald öccse? Nem hiszem el!

- Ja. Nem is gondoltam, hogy érünk neki ennyit - felelte Roland.

- Miféle Reginald? - érdeklődött Paithan. A kocsmá felé igyekeztek, hárman haladtak az élen, a törpe pedig ott kullogott nyomukban, s sötét, borús tekintettel nézelődött körbe maga körül.

- Terciai Reginald. A hűbérurunk. Úgy tűnik, leküldött ide egy csapat lovagot a kisöccse irányítása alatt. Szerintem arra számítanak, hogy még itt megállítják a titánokat, mielőtt még elérnék a fővárost.

- Lehet, hogy nem is azok miatt a... azok miatt a teremtmények miatt jöttek ide - próbálkozott Rega, és megborzongott a szikrázó napsütésben. Bármilyen lehet az oka. Mondjuk, a Tengeri Királyok támadása. Nem tudhatjuk, úgyhogy csak ne filozofálgassunk róla!

A lány hirtelen megtorpant és a fogadóra meredt, ahol hemzsegték az emberek, és mást sem csináltak, csak szitották a pánikot.

- Én nem megyek be oda! Hazamegyek és... és... megmosom a hajamat! - Rega átölelte Paithan nyakát, lábujjhegyre állt, és szájon csókolta. - Találkozunk este - suttogta izgatottan.

Paithan megpróbálta megállítani, de a lány gyorsabb volt, szinte futott, úgy furakodott keresztül a nyüzsgő tömegben.

- Talán vele kellene mennem...

Roland megragadta az elf karját.

- Hagyd csak békén. Meg van rémülve. Halálosan. Szüksége van egy kis időre, hogy összeszedje magát.

- De én segíhetnék neki...

- Nem, ennek nem örülne. Rega nagyon büszke lány. Amikor még gyerekek voltunk, és a mama addig ütötte, amíg ki nem serkent a vére, Rega akkor sem hagyta sohasem, hogy bárki is sírni lássa. Különben sem hiszem, hogy van választásod.

Roland a lovagok felé bökött. Paithan észrevette, hogy abbahagyták a beszélgetést, és mindannyian őt bámulták. Az embernek igaza van, ha Paithan most elmenne, minden biztonnal azt gondolnák, hogy valami rosszat forgat a fejében.

Tehát továbbmentek a fogadó felé Rolanddal, Drugar pedig ott csörtetett mögöttük. Az egész városban fejtelenség uralkodott, néhányan a barikádok felé igyekeztek, fegyverrel a kezükben, mások pedig éppen onnan jöttek visszafelé; családok hurcolkodtak ki a házaikból, és hagyták el otthonaikat. Roland hirtelen az elf elé lépett, és kinyújtott karral próbálta megállítani. Ha Paithan nem akarta feldönteni, meg kellett, hogy torpanjon.

- Nézd, Quindiniar, ha beszéltünk ezzel a lovaggal, és meggyőztük, hogy nem az

ellenség embere vagy, miért nem mész egyszerűen haza... egyedül?

- Nem megyek el Rega nélkül - felelte Paithan csendesen.

Roland felpillantott az elfre és elmosolyodott.

- Á, tehát feleségül akarod venni?

A kérdés meglepte Paithant. Határozottan azt akarta mondani, hogy igen, de lelki szemei előtt megjelent a nővére.

- Nézd, én nem akarom itt Rega „becsületét” védelmezni. Nekünk sohasem volt ilyesmi, egyikünknek sem. Nem engedhettük meg magunknak. Az anyánk a város szajhája volt. Rega is megjárta már sok ágyat, de te vagy az első férfi, aki számít neki valaminek. Nem engedem, hogy megbánts. Megértetted?

- Nagyon szeretted őt, igaz?

Roland vállat vont, gyorsan megfordult, és továbbindult.

- Az anyánk lelépett, amikor én tizenöt éves voltam. Rega akkor tizenkettő volt. Csak mi maradtunk egymásnak. Magunknak kellett mindent megteremteni az életben, soha senkitől nem kértünk segítséget. Úgyhogy legjobb lenne, ha egyszerűen felszívódnál, és békén hagynál minket. Megmondom Regának, hogy vissza kellett menned, hogy gondoskodj a családotról. Egy kicsit fájni fog neki, de nem annyira, mintha... szóval... tudod.

- Igen, tudom - válaszolta Paithan. - Rolandnak igaza van. El kell mennem, mégpedig azonnal, és egyedül. Ebből a kapcsolatból nem sülni ki más, mint szívfájdalom és bánat. Ez nyilvánvaló, tudtam már az elejétől kezdve. De soha egyetlen nő iránt sem éreztem így, mint most. Rega iránt!

Paithan érzései hatalmas tűzzel emésztették belülről. Amikor a lány azt mondta, hogy este találkoznak, amikor a szemébe nézett, és látta benne az ígéretet nem hitte, hogy el tudja viselni. Ma éjjel átölelheti, ma éjjel vele alhat.

Aztán holnap elmegy?

Magammal viszem holnap reggel. Magammal viszem haza, haza... Calandrához. Maga előtt látta Calandrát, ahogy dühöng, hallotta húsbavágó, csípős megjegyzéseit. Nem, ez nem lenne tisztességes. Nem lenne tisztességes Regával szemben.

- Hé! - Roland könyékkel oldalba taszította. Paithan felnézett, és látta, hogy megérkeztek a fogadóhoz. Az ajtónál egy lovag őrködött. Tekintete átsiklott Rolandon, majd alaposan megszemlélte Paithant, aztán pedig a törpét mögöttük.

- Menjetek be - szólalt meg a lovag, és kitérte az ajtót előttük.

Paithan besétált, és elámult. Nem ismerte volna fel a fogadót. A terem kész arzenállá alakították. Minden lovag címerrel dekorált pajzsa a fal mellett sorakozott, s fegyvereiket mindannyian gondosan eléjük helyezték. Egy halom egyéb fegyver és páncél tornyosodott a padlón a terem közepén, szükség esetén minden bizonnyal ezeket akarták szétosztani a lakosság között. Paithan felismert néhány mágikus elf fegyvert a lovagok felszerelése között, de nem túl sokat.

A teremben nem volt senki, kivéve néhány lovagot, akik egy nagy asztalnál ültek, falatoztak és iszogattak.

- Ő az - súgta Roland a szája sarkából.

Lathan fiatalnak látszott, nem lehetett több huszonnyolc évesnél. Jóképűnek volt mondható, fekete haja volt és fekete bajusza, mint Thillia minden lordjának. Egy csatában szerzett cakkos sebhely vágott a felső ajkába, ettől úgy tűnt, mintha szünet nélkül gúnyosan mosolyogna.

- Bocsássatok meg, hogy olyan modortalan vagyok, hogy elöttetek költöm el az ebédemet - szólalt meg Sir Lathan. - De az elmúlt periódusban egy falatot sem ettem, és egy kortyot sem ittam.

- Az igazat megvallva mi sem ettünk túl sokat - felelte Paithan.

- És innivalónk sem volt - tette hozzá Roland a lovag teli korsóját bámulva.

- Vannak más kocsmák is ebben a városban, - felelte Sir Lathan -, olyan kocsmák, ahol a tíféléteket is kiszolgálják. - Csak annyi időre nézett fel a tányérből, hogy végigmérje az elfet és a törpét, aztán ismét az ételnek szentelte minden figyelmét. Szájába lapátolta a húst, aztán egy kis világos sörrel leöblítette a falatot. - Még egy kis sört! - harsant fel, és tekintetével a kocsmárosot kereste. Az asztalra csapta a korsóját, mire előbukant a kocsmáros, barátságosan arckifejezéssel az arcán.

- Ez alkalommal - dörögte Sir Lathan, és a kocsmáros fejéhez vágta a korsót, - a jobbik hordóból csapold! Nem iszom meg akármilyen mosogatólét!

A kocsmáros mogorva képet vágott.

- Ne aggódj! A királyi kincstár fizeti - nyugtatta meg a lovag.

A kocsmáros arckifejezése még jobban elsötétült. Sir Lathan hűvösen nézett a férfira. A kocsmáros felvette a korsót, amely csörömpölve a földre esett és eltűnt szem elől.

- Szóval, észaragról jöttél, ugyebár, elf? Mit csináltatok odafent azzal ott? - A lovag a törpe felé bökött a villájával.

- Felfedező vagyok - felelte Paithan. - Ez az ember, Roland Redleaf, a kísérőm. Ő pedig Feketeszakáll. Akkor talál...

- Drugar - horkant fel a törpe. - A nevem Drugar.

- Hmm. - Sir Lathan bekapott egy falatot, rágódott rajta egy kicsit, aztán visszaköpte a tányérből. - Fúj! Mócsing! Szóval, mi dolga lehet egy elfnek egy törpével? Talán mindenféle paktumokat kötöttetek vagy mi?

- Ha megbocsát, uram, ez csak az én dolgom.

- Talán Thillia Lordjainak is lehet beleszólása. Hosszú ideig hagytuk, hogy ti, elfek, békében éljete. Sokan úgy gondolják, hogy túlságosan is hosszú ideig. És az én lordom is közéjük tartozik.

Paithan nem szólt egy szót sem, csak jelentőségteljes pillantást vetett a lovagok elf fegyvereire. Sir Lathan észrevette, megértette a célzást és elmosolyodott.

- Azt hiszed, semmire sem mennénk nélkületek? Hát akkor elárulom, hogy kifejlesztettünk valamit, amire még ti, elfek is felkapjátok majd a fejeteket, és rögtön nem lesz olyan nagy a szátok! - Rámutatott egy fegyverre. - Ezt számszeríjnak hívják. Nevez meg bármilyen páncélt, a nyílvesző, amit kilő, lyukat üt rajta. Még egy falon is keresztül tud lőni!

- Semmire sem mentek vele a titánok ellen - szólt közbe Drugar. - Nagyjából annyit ér, mintha hurkapálcikával dobálnátok őket.

- Honnan tudod? Talán már találkoztál velük?

- Kiirtották az egész népemet. Mindenkit legyilkoltak.

Sir Lathan kezében megállt a falat, félúton a tányér és a szája között. Átható tekintettel fürkészte a törpét, aztán fogait belemélyesztette a kenyérbe.

- Törpék! - motyogta teli szájjal, lekicsinylő hangon.

Paithan gyorsan Drugarra pillantott, kíváncsi volt hogyan reagál a törpe. Drugar különös arckifejezéssel méregette a lovagot, az elf meg volt róla győződve, hogy valamiféle örömet sugárzott. Paithan megdöbbsent - az is megfordult a fejében, hogy a törpe talán megőrült. Ahogy ezen tűnődött, elveszítette a beszélgetés fonalát, s csak akkor kapta fel a fejét, amikor megütötte a fülét a Tengeri Királyok említése.

- Mi van a Tengeri Királyokkal? - kérdezte.

Sir Lathan felhorkant.

- Ne aludj, elf! Azt mondtam, hogy a titánok megtámadták őket. Úgy tűnik, tönkreverték őket. És azoknak a nyomorultaknak még volt képük tőlünk kérni segítséget!

A kocsmáros visszatért a sörrel, és letette a korsót a lovag orra elé.

- Tűnj el! - intett Lathan a zsíros kezével.

- És küldtek segítséget? - kérdezte Paithan.
- Ők az ellenségeink. Lehetett volna csapda is.
- De nem az volt, igaz?

- Nem - ismerte el a lovag. - Elsőprő győzelmet arattak felettük, már azoknak a menekülteknek a beszámolója szerint, akikkel azelőtt beszéltünk; mielőtt elkergettük volna őket...

- Elkergették őket!

Sir Lathan felemelte a korsót, hatalmasat kortyolt belőle, majd kézfejjével megtörölte a száját.

- Mi lett volna, ha mi kérünk segítséget észaragról, elf? Mi lett volna, ha mi kérünk támogatást a ti népetektől?

Paithan érezte, hogy a feje búbjáiig elvörösödik.

- De ti meg a Tengeri Királyok, ti emberek vagytok, mindkét nép. - Ez elég lapos kifogás volt, de semmi más nem jutott eszébe.

- Úgy érted, segítenétek, ha mi is a ti fajtátok volnánk? Nos, akkor be is bizonyíthatjátok, mert olyan híreket hallottam, hogy a Távoli Partoknál élő népeiteket szintén megtámadták.

- Ez azt jelenti – vont a gyorsan a következtetést Roland -, hogy a titánok minden irányba szétszóródnak, keletit és nyugorot felé is. Bekerítenek minket, körbezárják Equilant - tette hozzá nyomatékosan.

- Vissza kell mennem. Figyelmeztetnem kell őket - motyogta Paithan. - Számításaik szerint mikorra érik el Griffith-t?

- Bármelyik nap megérkezhetnek - felelte Lathan. - Beletörölte a kezét az asztalterítőbe és tyronpáncéljának csörömpölésével kísérvé felállt. - A menekültek áradata elapadt, ami minden valószínűség szerint azt jelenti, hogy mindannyian meghaltak. És a felderítőinkről sem hallottunk semmit, ami valószínűleg azt jelenti, hogy ők is meghaltak.

- Szörnyen higgadtan állsz a dologhoz!

- Meg fogjuk állítani őket - mondta Sir Lathan, és felcsatolta a kardszóját.

Roland a kardra nézett, a kiélezett fa pengére, és hirtelen nevetésben tört ki, éles, harsány és átható nevetésben, melytől Paithant borzongás töltötte el. Orn nevére, talán nem a törpe az egyetlen, aki kezd becsavarodni!

- Én láttam őket! - kiáltott fel Roland tompa, élettelen hangon. - Láttam, ahogy agyonvernek egy embert.

... Meg volt kötözve. Csak ütötték és ütötték... – egyre hangosabban kiabált, keze ökölbe szorult - és ütötték és...

- Roland!

A férfi összehúzta magát, teste előre görnyedt, ujjait görcsösen összeszorította. Úgy tűnt, kezd összeomlani.

- Roland! - Paithan a férfi vállára tette a kezét, erősen megszorította, ujjait belemélyesztette a karjába.

- Vigyétek ki innen! - utasította őket Sir Lathan undorodva. - Gyávákra semmi szükségem. - Rövid szünetet tartott, magában azt fontolgatta, mit is mondjon, s úgy forgatta a szájában a szavakat, mintha romlott étel lenne. - Tényleg tudnál fegyvereket szerezni nekünk, elf? - bökte ki a kérdést vonakodva.

Paithan már majdnem azt felelte, hogy nem. De még idejében lenyelte a szót, de közben majdnem elharapta a nyelvét az erőlködéstől, hogy valahogy ki ne csússzon a száján. El kell jutnom Equilanba. Méghozzá nagyon gyorsan. De nem fog sikerülni, ha innentől Nyugorportig minden egyes határnál megállítanak, és órákig kérdezősködnek.

- Igen, tudok fegyvereket szerezni. De most nagyon távol vagyok otthonról...

Roland felkapta a fejét, arca feldúlt volt.

- Meg fogsz halni! Mindannyian meg fogunk halni!

Néhány lovag, akik meghallották, milyen felbolydulás van odabent, bekukucskáltak az ablakon. A kocsmáros arca halásápadttá vált. Magában motyogott valamit, a felesége pedig jajveszékelné kezdett. Sir Lathan megmarkolta a kardját, és meglazította a pengét a hüvelyben.

- Hallgattassátok el, mielőtt én teszem a kardommal!

Roland arrébblokte az elfet, és az ajtó felé rohant. Felrúgott néhány széket és egy asztalt, s majdnem feldöntött két lovagot, akik megpróbálták megállítani. Lathan intett nekik, hogy hagyják, hadd menjen. Paithan kinézett az ablakon, és látta, hogy Roland reszkető lábakkal tántorog az úton, mint valami részeg.

- Adok neked egy írásos engedélyt mondta Lathan.

- És karganokat(2) is. - Paithan maga elé képzelte a gyöngécske barikádokat, szinte látta a titánokat, amint keresztülcsergetnek rajtuk, mintha csak egy halom falevél került volna az útjukba. Ez a város már halott volt.

Paithan elhatározta magát. Elviszem magammal Regát Equilanba. Roland nélkül nem megy sehová, tehát őt is visszaviszem. Végül is nem is olyan rettenetes a fickó. Egészen elviselhető.

- Annyi kargant, hogy el tudjanak vinni engem és a barátaimat.

Sir Lathan a homlokát ráncolta, szemmel láthatólag nem volt elragadtatva az ötlettől.

- Ez az ajánlatom - jelentette ki Paithan.

- És mi van a törpével? Ő is a barátotoknak számít?

Paithan el is felejtkezett Drugarról, aki egész idő alatt csendben álldogált mellette. Letekintett, és látta, hogy a törpe őt nézi, s fekete szemében az a különös, furcsa vidámság csillog.

- Örölnék, ha velünk jönnél, Drugar - mondta Paithan, és igyekezett, hogy úgy hangozzék, mintha komolyan gondolná. - De ha nem akarsz...

- Megyek - felelte a törpe.

Paithan halkabba fogta a hangját.

- Visszamehetnél az alagutak közé is. Ott biztonságban lennél.

- És mire mennék vissza, elf?

Drugar csendesen ejtette ki a szavakat, s közben egyik kezével hosszú, lecsüngő szakállát simogatta. A másik keze nem látszott, azt az övébe dugta.

- Ha velünk akar jönni, akkor jöhet - mondta Paithan. - Tartozunk neki. Megmentette az életünket.

- Akkor csomagolj össze és készülj el! A felnyergelt karganok odakint fognak várni az udvaron. Én majd kiadom a parancsokat. - Lathan magához vette a sisakját, és el akarta hagyni a termet.

Paithan habozott, ellentétes érzelmek kavargtak benne. Ahogy Lathan elhaladt mellette, megragadta a lovag karját.

- A barátom pedig nem gyáva - jelentette ki az elf. - Igazat mondott. Azok az óriások iszonyatosak. Én...

Sir Lathan közelebb hajolt, s olyan halkán válaszolt, hogy csak az elf hallja:

- A Tengeri Királyok félelmetes harcosok. Én csak tudom, küzdöttem ellenük. De az a hír járja, most esélyük sem volt. Csakúgy, mint a törpék népét, őket is eltörölték a föld színéről. Csak egy jótanács, elf. - A lovag farkasszemet nézett Paithannal. - Ha egyszer elindultál, akkor meg ne állj, menj minél messzebbre!

- De... mi lesz a fegyverekkel? - Paithan zavartan nézett a lovagra.

- Az csak üres locsogás volt. Csak hogy fenntartsuk a látszatot. Az embereim felé és az itteni népek felé. Úgy sem tudnál elég gyorsan visszaérni. És azt hiszem, itt a fegyverek akár mágikusak, akár nem, - amúgy sem sokat segítenének. Nem gondolod?

Paithan lassan megrázta a fejét. A lovag arckifejezése elkomolyodott, láthatólag elgondolkozott valamin. Amikor megszólalt, úgy tűnt, saját magához intézi a szavakat.

- Ha egyáltalán létezik olyan idő, amikor az Elveszett Isteneknek vissza kell térniük, akkor az most van. De nem fognak. Nyugodtan alszanak a Kithni-öböl mélyén. Nem hibáztatóm őket, hogy ezt a harcot ránk hagyják. Az ő haláluk sem volt könnyű halál... a miénk sem lesz az.

Lathan felegyenesedett és az elfre meredt.

- Na elég a locsogásból! - csattant fel, és durván félrelökte az elfet az útjából. - Meg fogod kapni az átkozott pénzedet! - A válla fölött vetette hátra a szavakat. - Ti, elfek csak ezzel tudtok törődni, nemde? Te ott, fiam! Nyergelj fel három...

- Négy - javította ki Paithan, aki követte Sir Lathant az ajtón át.

A lovag felhúzta a szemöldökét, láthatóan nem volt elragadtatva.

- Nyergelj fel négy kargant! Egy fél szíromfordulat alatt készen lesznek, elf. Érjtek ide pontosan!

Paithan teljesen összezavarodott. Nem tudta, mit mondhatna, úgyhogy nem mondott semmit. Drugarral együtt elindultak az utcán Roland után, aki valahol messze egy épület falának támaszkodott.

Aztán az elf megtorpant és megfordult.

- Köszönöm - szólt hátra a loagnak.

Lathan a sisakrostélyához emelte a kezét, és komoran, ünnepélyesen tisztelgett.

- Ezek az emberek! - motyogta Paithan magában, miközben Roland után sietett. - Ki ismeri ki magát rajtuk?

24.FEJEZET

DELENT FELÉ, THILLIÁN KERESZTÜL

- A LOVAG ELISMERTE, HOGY NEM TUDJÁK felvenni a harcot ezek ellen a bestiák ellen. Delent felé kell vennünk az irányt, az elfek földje felé. És azonnal, indulnunk kell! - Paithan kifelé bámult az ablakon, tekintete a hátborzongatóan csendes dzsungelre meredt. - Nem tudom, ti hogy gondoljátok, de én úgy érzem, hogy a levegőnek pont olyan különös szaga van, mint amikor a titánok rajtunk ütöttek. Nem maradhatunk itt!

- Miből gondolod, hogy egy cseppet is számít, hová megyünk? - jegyezte meg Roland fojtott hangon. Ahogy a széken ült, könyökét az asztallapra támasztotta, és a fejét a keze közé temette. Mire Drugar és Paithan haza tudta cibálni, addigra már borzasztóan szánalmas állapotban volt. Félelmei, melyeket oly sokáig magába fojtott, most a felszínre törtek, s halálos szilánkokkal sebeztek meg a lelkét. - Ugyanilyen erővel itt is maradhatnánk meghalni a többiekkel.

Paithan összeszorította a száját. Bosszantotta a férfi, talán mert érezte, hogy az az emberi roncs az asztalra borulva akár ő is lehetne. Ahányszor eszébe jutottak azok a rettenetes, szem nélküli szörnyetegek, félelem markolt a gyomrába. Otthon. A gondolat ostorként hajtotta előre.

- Én megyek. Vissza kell jutnom a népemhez...

A kígyóbőr dobok ismét feldübörögtek, ez alkalommal még hangosabban, még sürgetőbbben. Drugar, aki eddig az ablakon bámult kifelé, most megfordult.

- Mit jelent ez, ember?

- Jönnék - felelte Rega összeszorított ajkakkal. - Ez annak a jele, hogy az ellenség már látható.

Paithan csak állt, tétován, két különböző érzés viaskodott benne: a családjához való hűsége és az embernő iránti szerelme.

- Mennem kell - jelentette ki végül hirtelen. Az ajtó előtt kipányvázott karganok nagyon idegesek voltak, a kantárokat rángatták és rémülten morogtak. - Siessünk! Még elveszítjük az állatokat!

- Roland! Gyere! - Rega megragadta a fivére karját.

- Mi értelme lenne? - Roland ellökte magától a lányt.

Drugar keresztülcsörtetett a termén, és az asztal fölé hajolt, ahol Roland ült reszketve.

- Nem szabad elszakadnunk egymástól! Együtt megyünk. Ugyan már! Gyere! Ez az egyetlen reményünk. - A törpe előhúzott egy flaskát széles öve mögül, és Roland elé lökte. - Itt van, ezt idd meg! Mire az aljára érsz, visszatér a bátorságod.

Roland az üveg után nyúlt, megragadta a nyakát, és a szájához emelte. Nagyot kortyolt belőle, aztán köhögni kezdett. Könnyek gyűltek a szemébe és végigfolytak az arcán, de végre egy kis vér szökött sápadt bőrébe.

- Rendben van. - Roland mélyet sóhajtott. - Megyek. - Felemelte a flaskát, ivott még egy kortyot, és ujjai szorosan rátapadtak az üvegre.

- Roland...

- Menjünk, hugicám! Nem látod, hogy az elf szerelmed már türelmetlen? Haza akar vinni téged, a családja körébe. Ha valaha is eljutunk odáig. Drugar, drága cimborám, öreg barátom! Akad még ebből az itókából?

Roland átkarolta a törpe vállát, és elindultak az ajtó felé. Rega ott maradt egyedül a szoba közepén. Körülnézett, megcsóválta a fejét, és utánuk indult, közben majdnem belerohant Paithanba, aki éppen érte jött vissza.

- Rega! Mi baj van?

- Soha nem hittem volna, hogy sajnálom majd itthagyni ezt a viskót, de így van. Talán azért, mert ez minden, amim volt az életben.

- Azt vehetek neked, amit csak akarsz! Százszor ekkora házad lesz majd!

- Jaj, Paithan! Ne hazudj nekem! Semmi reményünk sincs. Elmehetünk innen - Rega az elf szemébe nézett, -, de vajon hová?

A dobok hangja még erősebbé vált, az ütések ott lüktettek az ereikben.

Romlás és pusztulás. A végzet általad jön el.

És te leszel, uram, aki átvezeti a népét.

Az égbe. A csillagokba!

- Haza - Paithan magához ölelte Regát. - Hazamegyünk.

Maguk mögött hagyták a dobok hangját, s az erdőben olyan gyors tempót diktáltak a karganoknak, amennyire csak lehetséges volt. De a karganokon lovaglás megkívánt némi ügyességet és gyakorlatot. Amikor a teremtmény kinyitja a szárnyait, hogy a levegőbe emelkedjen a két fa között, mindkét kézzel kapaszkodni kell, a térdekkel erősen szorítani, s a fejet szinte befúrni az állat szőrös nyakába - különben fennáll a veszélye, hogy a lelógó indák és ágak lesöprik az utast állat hátáról.

Paithan gyakorlott karganlovas volt. A két ember, bár nem feszítettek olyan könnyedén a nyeregben, mint az elf, szintén lovagoltak már karganon azelőtt, s ismerték a technikáját. Még Roland is, aki részeg volt, mint a csap, valahogy meg tudott kapaszkodni a karganjába, hogy le ne repüljön. De a törpét majdnem elvesztették.

Mivel sohasem látott még ilyen állatot, Drugarnak fogalma sem volt, hogy a kargan tud repülni, és nem is érzett készletést semmi ilyesmire. Az első alkalommal, amikor a kargan ellökte magát egy faágról, és könnyedén a levegőbe emelkedett, a törpe lezuhant, mint egy darab szikla.

Azonban valamilyen csoda folytán - Drugar csizmája beleakadt a kengyelbe - a karian és a törpe nagyjából egyszerre landoltak a következő ágon. De sok időbe telt, mire a

reszkető Drugart visszasegítették a nyeregbe, és még több időt vett igénybe, mire meggyőzték a kargant, hogy még mindig szeretné a törpét utasának.

- Vissza kell mennünk a főútra. Ott gyorsabban haladhatnánk - javasolta Paithan.

De mire a főúthoz értek, azt látták, hogy az utat teljesen megtöltik az emberek - emberek, akik elhagyták a városokat, és delent felé próbálnak menekülni. Paithan döbbenten rántotta meg a kantárt és megállította a hátasát. Roland, miután az utolsó cseppet is kiitta a flaskából, felnevetett.

- Átkozott bolondok!

Az emberek lassú hullámokban haladtak az úton, az áradat mostanra a félelem folyamává dagadt. Batyuk súlya alatt görnyedtek, gyerekeket cipeltek, akik túl kicsik voltak hozzá; hogy a saját lábukon menjenek, s öregeket húztak kordékon maguk után. Az út mentén elhagyott, gazdátlan tárgyak halmozódtak, mint a partra vetett hányódó roncsok - tárgyak, melyek túl nehézzé váltak, értékek, melyek már nem voltak fontosak, mikor az élet került veszélybe, kocsik, melyek már nem tudták tovább vinni utasaikat.

Az út szélére itt-ott embereket is kivetett az áradat, embereket, akik túl kimerültek voltak, hogy folytassák a menetelést. Néhányan kinyújtották a kezüket, úgy könyörögtek azoknak, akik kocsival voltak, hogy vegyék fel őket. Mások, akik tudták, milyen válaszra számíthatnak, csak ültek, és félelemmel telt, homályos tekintettel bámulták a tömeget, s várták, hátha visszatér az erejük.

- Vissza az erdőbe! - javasolta Rega, és Paithan mellé léptetett. - Ez az egyetlen lehetőség. Ismerjük az utakat. Most valóban ismerjük - tette hozzá kissé elpirulva.

- A Csempészek Útja - motyogta Roland dülöngélve a nyeregben. - Tényleg ismerjük.

Paithan nem tudott megmozdulni. Csak ült és meredten bámult.

- Ezek az emberek mind Equilan felé tartanak. Mit fogunk csinálni?

- Paithan?

- Megyek már.

Letértek a mohamezők széles útjairól, és az erdei ösvények felé vették útjukat. A „Csempészek Útja” keskeny volt és kanyargós, nehezen jutottak előre rajta, de sokkal kevesebben voltak, mint a főúton. Paithan erőltetett iramot diktált, addig hajtották az állatokat, s addig hajtották saját magukat - periódusról periódusra, - míg össze nem estek a fáradságtól. Akkor aludtak egy keveset, de gyakran még ahhoz is túl fáradtak voltak, hogy egyenek valamit. Az elf csak néhány órácskát engedélyezett, aztán újra talpra állította őket és ismét útnak indultak. Találkoztak másokkal is az utakon - olyanokkal, akik hozzájuk hasonlóan a társadalom peremén éltek, s akik jól ismerték ezeket a sötét és titkos ösvényeket. Ők is delent felé menekültek. Egyikük, egy ember, úgy esett be a táborukba, mikor már három ciklus óta úton voltak.

- Vízet! - nyögte, aztán összeesett.

Paithan hozott egy kis vizet. Rega felemelte a szerencsétlen fejét, és az ajkához tartotta az ivóedényt. A férfi középkorú volt, arca szürke a kimerültségtől.

- Így már jobb. Köszönöm.

Némi kis szín visszatért a megtört arcba. Már fel tudott ülni egyedül is, a fejét a térde közé hajtotta, s mélyeket lélegzett.

- Szívesen látunk, pihenj velünk! - ajánlotta fel Rega. - Adunk egy kis enivalót is.

- Pihenni?! - A férfi felkapta a fejét és döbbenet tekintettel nézett rájuk. Aztán reszketve körbepillantott az erdőben, és talpra ugrott. - Nem pihenhetek motyogta. - A sarkamban vannak! Itt vannak a nyakamban!

A félelme szinte tapintható volt. Paithan felugrott és riadtan nézett a férfira.

- Mennyire vannak a sarkamban?

Az ember otthagya a táborát, s bár alig vitte a lába, az ösvény felé indult. Paithan utána

sietett, és megragadta a karját.

- Mennyire?

A férfi a fejét csóválta.

- Egy periódus. Nem több.

- Egy periódus! - suttogta Rega összeszorított foggal - Ez az ember dilis - jelentette ki Roland. - Hogy hihetsz neki?

- Griffith-t lerombolták! Terncia lángokban áll! Lord Reginald halott! Én tudom. - A férfi remegő kézzel végigsimította ősülő haját. - Az egyik lovagja voltam.

Most, hogy jobban megnézték a férfit, látták, hogy azt a steppelt pamut alsóneműt viseli, melyet a tyronpikkelyből készült páncél alatt szoktak hordani. Nem csoda, hogy nem ismerték fel előbb. Az anyag sok helyen elszakadt, vérfoltok tarkították, és koszos cafatokban lógott róla.

- Megszabadultam tőle mondta, és megcibálta a mellkasára simuló szövetet. - Mármint a páncéltól. Túlságosan nehéz volt, és semmi hasznát nem láttam. Mindenki abban halt meg. A bestiák elkapták őket, és összeroppantották... a karjukban. A páncél felhasadt, és vér... serkent ki a repedésen. Csontok fúródtak át rajta... és azok a sikolyok...

- Szent Thillia! - Roland falfehér volt, és reszketett.

- Hallgattasd már el! - kiabált Rega Paithanra.

Senki sem vette észre, hogy Drugar, aki most is mint máskor, magában ücsörgött, elnyomott egy halvány, furcsa mosolyt a szakálla alatt.

- Tudjátok, hogyan menekültem meg? - A férfi megragadta az elf zubbonyát a mellkasán. Ahogy lenézett, Paithan látta, hogy a férfi kezét vörösesbarna foltok tarkítják. - A többiek megpróbáltak elfutni. Én... túlságosan rémült voltam! Teljesen lemerevedtem! - A lovag nevetésben tört ki. - Teljesen lemerevedtem! Mozdulni sem tudtam. És az óriások egyszerűen elsétáltak mellettem! Hát nem mulatságos! Teljesen lemerevedtem! - A nevetése rémisztő volt, és éles. Aztán fojtott köhögésbe fulladt. Durván hátralökte Paithant.

- De most már menekülhetek. Már három ... három napja futok. Megállás nélkül. Nem állhatok meg. - Tett egy lépést előre, aztán megtorpant, hátrafordult, és vérben úszó, vad tekintettel meredt rájuk. - Vissza kellett volna jönniük! - szólalt meg dühösen. - Nem láttátok őket?

- Kiket?

- Vissza kellett volna jönniük, hogy segítsenek nekünk! Gyávák! Egy csapat átkozott semmirekellő gyáva féreg! Mint én! - A lovag ismét felnevetett. Megcsóválta a fejét, és a dzsungelbe vetette magát.

- Ki a fenéről beszél? - kérdezte Roland.

- Fogalmam sincs. - Rega csomagolni kezdett, az ennivalót bőr táskákba dobálta. És nem is érdekel. Akár bolond, akár nem, egy dologban igaza van. Folytatnunk kell az utat.

S telve hittel alászállnak
tóban nyugvó Thilliához.
Hullám sírja bátorságnak,
népük könnykoszorút áldoz.

A nóta törpe mély basszus hangján zendült fel.

- Látjátok - szólalt meg Drugar, amikor vége ért a strófa. - Megtanultam.

- Igazad van - jelentette ki Roland, és nem mozdult, hogy segítsen csomagolni. A földön ült és karját közömbösen a térde közé lógatta. - A lovag tényleg róluk beszélt. És valóban nem jöttek vissza. Miért nem? - Dühösen felpillantott. - Miért nem jöttek vissza? Minden, amiért dolgoztak - romokban áll! Az egész világ! Megsemmisült! Miért? Mi értelme van

ennek?

Rega összeszorította az ajkát, és a karganra hajigálta a csomagokat.

- Ez csak egy legenda. Senki sem hisz benne igazán.

- Hát persze - motyogta Roland. - Senki sem hitt a titánokban sem.

Rega éppen a hevedereket erősítette meg, a keze remegni kezdett. Lehajtotta a fejét a kargan oldalára, és olyan erősen szorította a bőrszíjat, hogy már fájt s minden erejével azon volt, hogy el ne sírja magát, hogy ne omoljon össze.

Paithan megfogta a kezét.

- Hagyjál! - kiáltott fel Rega dühösen, és ellökte magától a férfit. Felemelte a fejét, kirázta a haját az arcából és hatalmasat rántott a hevederen. - Menj! Hagyj békén! - Amikor az elf nem nézett oda, kezét végighúzta nedves arcán.

Útnak indultak, csüggedten, reményvesztetten, csak félelem hajtotta őket. Egynéhány mérföldnyit jutottak előre, amikor belebotlottak a lovagba. Keresztben feküdt az ösvényen, arccal a földnek.

Paithan lecsusszant a kargan hátáról, letérdelt a lovag mellé és megtapintotta a nyakát.

- Meghalt.

Még két periódusnyit haladtak, utolsó erejükig hajtották az elcsigázott karganokat. Amikor végre megálltak, nem szedték le a csomagokat, csak a csuklójuk köré tekerték a karganok kantárjait, leheveredtek a földre, és úgy aludtak. Már szédültek a kimerültségtől attól, hogy nem volt mit enniük. Kevéske tartalékuk már elfogyott, s nem merték vadászatra vesztegetni az időt. Alig beszéltek, nem pazarolták az erejüket, görnyedt háttal és leszegett fejjel ültek a karganokon. Csak arra kapták fel a fejüket, amikor valamilyen furcsa hangot hallottak a hátuk mögül.

Egy faág-reccsenésre is felugrottak, rémülten fordultak hátra a nyeregben és a sötétséget fürkészték. Az emberek és az elf gyakran el is aludtak menet közben, és addig zötykölődtek a nyeregben, míg le nem csúsztak az állat oldalán, s akkor ijedten tértek magukhoz. A törpe, aki a menet végén haladva zárta a sort, mosolyogva figyelte mindezt.

Paithan csodálta a törpét, még ha egyre kényelmetlenebb érzések kerítették hatalmukba vele kapcsolatban. Soha sem tűnt fáradtnak; gyakran jelentkezett őrségbe, amíg a többiek aludtak.

Paithan sokszor riadt fel olyan rémálmokból, ahol a törpét látta, amint késsel a kezében a nyakához kúszik. Mikor felébredt, Drugar mindig egy fa tövében ücsörgött békésen, s karját keresztbe fonta szakállán, mely hosszú, göndör tincsekben csüngött le egészen a hasára. Paithan akár mulathatott is volna ezeken a félelmein. Hiszen a törpe megmentette az életüket. De ahányszor hátranézett Drugarra, aki a hátuk mögött lovagolt, vagy felé pillantott egy-egy ritka pihenő alkalmával, látta azt a különös fényt a törpe fürkésző fekete tekintetében, mely mintha örökké őket leste volna, s a mosoly ráfagyott az ajkára.

Paithan éppen a törpéről gondolkozott, hogy vajon milyen erő hajtja, mi az a félelmetes fűtőanyag, mely nem hagy kialudni egy ilyen tüzet, amikor Rega kiáltása felzavarta sötét képzelgéseiből.

- A komp! - Egy kezdetleges táblára mutatott, melyet egy fatörzsre szegeztek. - Az ösvénynek itt vége. Vissza kell mennünk a...

Egy rettenetes hang szakította felbe, egy sikoly, mely száz torokból tört elő egyszerre.

- A főút! - Paithan izzadságban úszó, remegő kézzel markolta a kargan kantárját. - A titánok elérték a főutat.

Az elf lelki szemei előtt látta az emberáradatot, s látta az óriási, szem nélküli szörnyetegeket, ahogy a tömegre vetik magukat. Látta a szétrebbenő embereket, ahogy menekülni próbálnak, de nincs hová futniuk nyílt mezőn, nincs menekvés számukra. Az áradat vérfolyammá alakul.

Rega a fülére tapasztotta a kezét.

- Elég! - csak kiabált, egyre hangosabban és hangosabban, s könnyecseppek csorogtak le az arcán. - Elég! Elég! Elég!

Mintha csak válasz lett volna Rega kiáltására, hirtelen különös csend telepedett az erdőre, csend, melyet csak a haldoklók közeli jajgatása tört meg.

- Itt vannak. - mondta Roland, és egy félmosoly jelent meg az ajkán.

- A komp! - zihálta Paithan. Lehet, hogy ezek a lények óriások, de azért nem akkorák, hogy át tudjanak gázolni a Kithni-öblön! Kénytelenek lesznek megállni, legalábbis egy időre. - Sarkantyúját a kargan vékonyába mélyesztette. Az ijedt állat, mely maga is borzasztóan rettegett, fejvesztve ugrott előre.

A többiek követték, repültek előre az erdőben, kapkodták a fejüket a lenyúló faágak között, s indák csapódtak az arcukba. Mikor végre kiértek a nyílt terepre, megpillantották maguk előtt a Kithni-öböl szelíd víztükrét, mely meglepő kontrasztban állt a parton dühöngő káosszal és zűrzavarral.

Emberek rohantak fejvesztve lefelé a főúton, a komp felé. A félelem teljesen elvette az eszüket, már senki sem törődött a másikkal. Akik elesetek, azokon a többiek dühöngő lábakkal tapostak keresztül. A megvadult tömeg gyerekeket vert ki a szülők karjából, kis testeket taszítottak a földre. Azok, akik megálltak, hogy segítsenek az elesetteken, maguk sem keltek fel többé. Messze távol, a látóhatár szélén, Paithan látta, hogy mozog a dzsungel.

- Paithan! Nézd! - Rega megragadta az elf karját, és előre mutatott.

Paithan visszanézett a komp irányába. A móló tele volt tolakodó és lökdösődő emberekkel. Odakint a vízen, a túlterhelt hajó már túlságosan mélyre süllyedt, a minden pillanatban egyre mélyebbre és mélyebbre került. Soha sem ér át. És ha átérne sem számítana.

A másik komp már elindult a túloldaltól. Elf íjászok sorakoztak a fedélzetén, nyílpuskákkal a kezükben, melyek hegye Thillia felé irányult. Paithan először azt hitte, az elfek az emberek segítségére sietnek, és szíve megtelt büszkeséggel. Sir Lathan tévedett. Az elfek feltartóztatják a titánokat!

Egy ember, aki megpróbálta átúszni az öblöt, közel evickélt a hajóhoz és segélykérően kinyújtotta a kezét.

Az elfek lőttek. Az ember teste elmerült a hullámok alatt, és eltűnt szem elől. Paithant rosszul éreztette, hitetlenkedve vette tudomásul, hogy a fajtájábéliek nem a titánok ellen veszik fel a harcot, hanem az ellenség elől menekülő emberek ellen fordítják a fegyvereiket.

- Te nyomorult!

Paithan megfordult, és látta, hogy egy őrült tekintetű férfi éppen Rolandot próbálja lerángatni a nyeregből. Az emberek a főúton meglátták a karganokat, és rájöttek, hogy az állatok a menekülést jelenthetik számukra. S az őrjöngő tömeg megindult feléjük. Rolandnak sikerült letaszítania a férfit, s erős mozdulattal a mohaszőnyegre lökte. Egy másik viszont Rega felé indult, kezében egy faaggal. Rega a csizmájával arcon rúgta, s az illető hátrabucskázott. A halálra rémült karganok fel-alá ugráltak, s éles karmaikkal csapkodtak. Drugar, miközben törpéül átkozódott, a gyeplőt használta ostorként, hogy távol tartsa a csöcseléket.

- Vissza a fák közé! - kiáltott fel Paithan, és visszafordította a karganját.

Rega mögötte ügetett, de Rolandot körbefogták, s nem tudott kiszabadulni a feléje kapkodó kezek közül. Kishíján kirántották a nyeregből. Drugar, mikor látta, hogy az ember bajban van, karganjával Roland és a csöcselék közé ugrott. A törpe elkapta Roland karganjának kantárszárát, előrerángatta az állatot, így aztán beérték Paithant és Regát. A négy utazó visszatért a dzsungel menedékébe.

Mikor már biztonságban voltak, megálltak, hogy szusszanjanak egy kicsit. Egyikük sem mert a többiek szemébe nézni, nem akarták látni az elkerülhetetlent a másik tekintetében.

- Kell lennie valahol egy ösvénynek, amely az öbölhöz vezet! - szólalt meg Paithan. - A karganok tudnak úszni.

- Aztán majd lelőnek az elfek! - Roland letörölt egy vércseppet felrepedt ajkáról.

- Engem nem fognak lelőni.

- Hát azzal sokra megyünk!

- Titeket sem fognak bántani, ha velem vagytok! - Paithan szerette volna, ha ebben egészen biztos lehetne, de abban a pillanatban úgy gondolta, tulajdonképpen úgysem számít.

- Ha van is ilyen út,... én nem ismerem. - mondta Rega. Hirtelen remegés fogta el, s a nyereg szélébe kellett kapaszkodnia, hogy le ne essen.

Paithan leugratott az ösvényről és az öböl felé vette az irányt. Pillanatokon belül belegabalyodtak a vastag aljnövényzetbe a karganjával együtt. Az elf kétségbeesetten küszködött, nem akarta elismerni, hogy vesztett, de látta, hogy még ha valahogy keresztül is tudnák verekedni magukat, akkor is órákat venne igénybe. És nekik nem volt ennyi idejük. Csüggedten fordult vissza.

A főút felől egyre hangosabban hallatszott a haldoklók sikolya. S hallották a csobbanásokat, ahogy az emberek belevetődtek az öböl vizébe.

Roland lecsusszant a kargan hátáról. Ahogy leért a földre, körbenézett.

- Ez éppen olyan jó helyszín a halálhoz, mint akár melyik másik.

Paithan lassan lemászott a hátságáról és odasétált Regához. Kitérta a karját, lesegítette a lányt és szorosan átölelte.

- Én nem tudom elviselni ezt a látványt, Paithan - mondta. - Ígérd meg, hogy nem hagyod, hogy végig kelljen nézmem!

- Nem hagyom - suttozta az elf, miközben a lány sötét haját simogatta. - Ne is nézz mást, csak engem!

Roland mereven állt az ösvényen, s abba az irányba bámult, ahonnan a titánokat várták. Félelme ellillant, bár az is lehet, hogy csak túl fáradt volt ahhoz, hogy bármivel is törődjön.

Drugar, kísérteties mosollyal az övébe csúsztotta kezét, és előhúzta a csontnyelű pengét.

Egy döfés mindenkinek és egy végső magának.

25.FEJEZET

A FÁK CSÚCSA, EQUILAN

HAPLO HANYATT FEKÜDT A MOHASZŐNYEGEN, kezével árnyékot vetett a szeme elé, és a csillagokat számolta. Erről a helyről huszonöt fényes pontot tudott tisztán kivenni. Lenthán Quindiniar biztosította, hogy az elfek összesen kilencvenhetet számláltak. Mindegyik persze nem látszott egyszerre. Némelyikük kialudt, s csak bizonyos idő eltelte után tért vissza az égre. Az elf asztronómusok feltételezése szerint a horizonthoz közel is voltak csillagok, csak ezeket a légkör eltakarta szem elől. Ezért úgy becsülték, hogy a csillagok száma a mennybolton valahol százötven és kétszáz között lehet.

Haplo még sohasem hallott ilyen csillagokról. Az is megfordult a fejében, hogy talán holdak lehetnek.

Mesterének kutatásai szerint az ősi világnak is volt egy holdja. De a sardanok e világról

szóló leírása nem tesz említést holdakról, s Haplo sem látott semmilyen holdhoz hasonlót repülésközben. Aztán meg úgy gondolta, ha holdak lennének, a bolygó körül kellene keringeniük, de ezek a fények, úgy tűnt, nem mozdulnak semmilyen irányba. De akkor a nap sem mozdul. Vagy inkább Pryan nem mozdul. Nem is forog a tengelye körül. Nincsenek nappalok és éjszakák. Aztán itt van ez a különös ciklikusság a csillagok fényében - hogy hosszú ideig fényesen ragyognak, aztán kialszanak, majd újra megjelennek az égbolton.

Haplo felült, tekintetével a kutyát kereste, s meg is pillantotta, amint éppen az udvaron bóklászott, s az ismeretlen emberek és állatok szagát próbálta begyűjteni. A patryn egyedül volt az udvaron - mindenki más aludni tért -, és bekötözött kezét vakargatta. Az első néhány napon mindig viszkedett a bőre a kötéstől.

Talán ezek a fények ennek a bolygónak a sajátos természeti jelenségei. Ami azt jelenti, hogy teljesen feleslegesen vesztegetem az időmet, ha róluk meg a napról spekulálok. Végül is, nem azért küldtek ide, hogy csillagászati tanulmányokat folytassak. Sokkal fontosabb feladataim vannak. Mint például, hogy mi legyen ezzel a világgal.

Előző este. Lenthán Quindiniar rajzolt egy képet a világukról, ahogyan az elfek látták. A rajz nagyon hasonlított arra, amelyet Haplo a Nexuson látott - egy kerek golyóbis, középpontjában egy tűzgolyóval. A világ fölé Lenthán berajzolta a „csillagokat” és a napot. Megjelölte saját helyüket a világban, vagy legalábbis azt a helyet, ahol az elf asztrológusok szerint ők tartózkodtak - és elmondta, hogy évszázadokkal ezelőtt hogyan keltek át az elfek kelen felé a Paragna-tengeren, s értek el Távoli Partokhoz.

- A járvány miatt történt az egész - magyarázta Lenthán. Az elől menekültek. Különbösen sohasem hagyták volna el az otthonukat.

Mikor megérkeztek a Távoli Partokhoz, az elfek elégették a hajóikat, s ezzel elszakították az utolsó köteléket az előző életükkel. Hátat fordítottak a tengernek, és a szárazföld belseje felé vették az irányt. Lenthán ükapja egyike volt azon kevés vállalkozónak, akik bemerészkedtek az ismeretlen területre nyugorot felé. Így talált rá az ornitra, a tájolóköre, mely végül is hatalmas vagyonához juttatta(3). A kő segítségével visszatalált a Partokra. Beszámolt az elfeknek a felfedezéséről, s munkát ajánlott azoknak, akik hajlandóak bemerészkedni a vadonba.

Equilan először csak egy kis csoport bányász lakhelyéül szolgált. Lehet, hogy nem is lett volna ennél több, ha az emberek birodalma nyugorot felé nem fejlődött volna akkorát. Az emberek, akik a mostani Thillia területén éltek, elmondásuk szerint egy olyan átjárón jutottak ide, mely a Terinth-óceán alatt húzódik. Egyetlen György király - a legendás öt testvér apja - vezette a népét erre az új területre, valamilyen hatalmas veszedelem elől való menekülés közben, mely veszedelem mibenlétét ma már homály fedi.

Az elfeknek természetüknél fogva nincs szükségük arra, hogy folyamatosan terjeszkedjenek. Nem érznek olthatatlan vágyat, hogy más népeket igázzanak le, és újabb meg újabb területeket kaparintsanak a markukba. Equilan megalapításával az elfeknek megvolt annyi földjük, amennyit akartak. Amire szükségük volt, az a kereskedelem.

Az elfek szívesen befogadták az embereket, akik viszont örültek, hogy hozzájuthatnak az elfek fegyvereihez és egyéb javaikhoz. Az idő múlásával azonban, ahogy az emberek száma szaporodott, egyre kevésbé örültek annak, hogy az elfek annyi értékes földet vesznek a birtokukba a delenti határon. A thilliaiak észarag felé próbálták terjeszkedni, de ott a Tengeri Császárokba ütköztek - ádárcosokba, akik áthajóztak a Csillagok Tengerén, mikor a Kasnar Birodalomban éppen valamilyen háború dúlt. Még fentebb észaragra és kelent felé a törpék sötét és komor erődjei álltak. Addigra az elf birodalom már hatalmassá és erőssé fejlődött. Az emberek népe gyenge volt és megosztott, szükségük volt az elfek segítségére. A thilliaiak nem tudtak mást tenni, csak

elégedetlenkedtek, és irigy szemekkel nézték szomszédjaik földjét.

Ami a törpéket illeti, Lenthán csak keveset tudott róluk, csak annyit, hogy úgy hírlik, már jóval az ő nagyapja ideje előtt telepedtek le a birodalmukban.

- De honnan jött ez a sok nép eredetileg? - kérdezte Haplo. Ő tudta a választ, de kíváncsi volt, hogy mit tudnak az itt élők, ha tudnak egyáltalán valamit a Pusztulásról, s azt remélte, talán ezek az információk segítenek neki rájönni, hogy hol lehetnek és mit csinálhatnak most a sartanok. - Úgy értem, réges-régen.

Lenthán hosszú és kusza fejtegetésbe fogott, s Haplo hamarosan azon vette észre magát, hogy teljesen elveszett a mítoszok és legendák bonyolult szövevényében. Úgy tűnt, minden attól függ, kit kérdezel. Az elfek és az emberek úgy hitték, hogy a teremtés egyenlő a Paradicsomból való kiűzetéssel. Azt meg csak Orn tudja, a törpék miben hittek.

- Most milyen a politikai helyzet az embereknél?

Lenthán szomorúnak tűnt.

- Attól tartok, ezt tényleg nem tudom megmondani. Fiam a világjáró a családban. Apám mindig is úgy gondolta, én nem vagyok túlzottan alkalmas...

- A fia? Ő is itt van? - Haplo körbetekintett a szobában, s azon tűnődött, vajon az elf esetleg az egyik kis fülkében rejtőzik-e, ami nem is lenne annyira meglepő ebben a félnótás családban. - Beszélhetnék vele?

- Paithannak hívják. És nincs itt. Valahol az emberek birodalmában kóricál. Félek, egy ideig nem jön haza.

Ettől Haplo nem lett sokkal okosabb. A patryn lassan kezdte úgy érezni, hogy ez a küldetés már veszett ügy. Az ő dolga az lett volna, hogy szítsa a káoszt, megkönnyítse mestere számára, hogy színrelépésekor átvegye a hatalmat. De Pryanon a törpék nem akartak mást, csak hogy békén hagyják őket, az emberek egymás ellen háborúztak, az elfek pedig szállították a fegyvereket. Haplónak nem volt túlzottan sok esélye, hogy az elfek ellen forduljanak - nehéz megtámadni valakit, ha az egyetlen fegyvert, amivel megtámadhatod, ő szállítja neked. A törpék ellen senki sem akart harcolni - senkinek sem kellett semmi olyasmi, ami a törpéknek van. Az elfeket is lehetetlenség lenne rávenni, hogy hódító hadjáratot folytassanak valaki ellen, mivel úgy tűnik, ez a szó egyszerűen nem szerepel a szótárukban.

- Stanca quo - mondta Lenthán Quindiniar. - Ez egy ősi szó, azt jelenti,... nos,... hogy „status quo”.

Haplo felismerte a szót és tudta, mit jelent. Változatlan, állandó. Nagyon messze attól a kaotikus állapottól, amelyet az Arianuson talált - és segített elő.

Ahogy a fényes csillagokat szemlélte az égbolton, a patryn egyre zavartabb lett, egyre idegesebb. Még ha sikerül is valamilyen kalamajkát kevernem ezen a világon, még hány másikat kell meglátogatnom, hogy megtegyem ugyanezt? Lehet, hogy annyi világ van, mint ahány... mint ahány csillag ragyog az égen. És ki tudja, még hány rejtőzik mögöttük? Az egész életemet is eltölthetem azzal, hogy csak megpróbálom felkutatni őket! És nekem nincs ennyi időm. És a Mesteremnek sem.

Ez a dolog nem állt össze. A sartanok szervezeten viselkedtek, szisztematikusan és logikusan. Sohasem szórtak volna így szét különböző kultúrákat, hogy aztán magukra hagyják őket, hogy boldoguljanak egyedül. Kell, hogy legyen valami, ami összefogja a dolgokat. De ebben a pillanatban Haplónak még csak elképzelése sem volt, hogyan fogja megtalálni ezt a valamit.

Kivéve talán az öregembert. Hogy örült, az nyilvánvaló volt. De vajon örült, mint egy kaputörő(4), vagy örült, mint egy farkasszerzet? Az első esetben nem jelent veszélyt senkire nézve, talán csak saját magára, a másik esetben viszont rajta kell tartania a szemét. Haplo emlékezett rá, mekkora hibát követett el az Arianuson, mikor bolondnak tartott valakit, akiről kiderült, hogy minden, csak örült nem. Nem követi el még egyszer

ugyanezt a hibát. Rengeteg kérdés merült fel benne az öregemberrel kapcsolatban. És mintha csak a gondolatai varázsolták volna oda (mint ahogy ez néhanapján meg is történt a Labirintusban), Haplo felnézett, és megpillantotta Zifnabot.

- Te vagy az? - kérdezte az öregember reszkető hangon.

Haplo felállt, és lesöpört magáról néhány mohafoszlányt.

- Nem, nem te vagy - állapította meg Zifnab csalódottan, s a fejét csóválta. - De úgy rémlik - közelebből szemügyre vette Haplót - mintha téged is kerestelek volna valamiért. Gyere csak, gyere! - megragadta Haplo karját. - Indulnunk kell... Mennünk kell szabadítani! Te jó ég! Helyes kutyus. He-helyes kutyus.

A kutya meglátta, hogy egy idegen került a gazdája közelébe, s azonnal befejezte a nem létező vad üldözését, amellyel mindezidáig el volt foglalva, s Haplo mellett termett, hogy szembeszálljon a valódi zsákmánnyal. Az állat a varázsló orra előtt állt, a fogát vicsorgatta és fenyegetően morgott.

- Szerintem jobban tenné, ha elengedné a karomat, öreg - tanácsolta Haplo.

- Ööö, igen. - Zifnab gyorsan elkapta a kezét. - Aranyos... aranyos állat. - A kutya abbahagyta a morgást, de továbbra is erősen gyanakvó tekintettel méregette az öregembert.

Zifnab a zsebében tapogatózott.

- Volt itt egy csont néhány hete. Az ebédemből maradt. Találkoztál már a sárkánnyal?

- Ez most fenyegetés? - tudakolta Haplo.

- Fenyegetés? - Az öreg varázsló szemmel láthatólag megrökönyödött, s olyan döbbenet hőkölt hátra, hogy még a kalapja is leesett a fejről. - Nem, hát persze... persze, hogy nem! Csak ha már... a kedvenceinkről beszéltünk... - Zifnab halkabba fogta a hangját, és idegesen tekintett körbe. - Az igazat megvallva, a sárkányom eléggé ártalmatlan jószág. Teljesen a varázslatom hatása alatt áll...

- Gyere, kiskutyám! - Haplo dühösen elindult a hajó felé.

- Hol tartottam? - latolgatta Zifnab. - Ja, igen, a szabadításnál! Majdnem kiment a fejemről! - Felkapta a köpenye alját, és Haplo után eredt. - Gyere már! Gyerünk! Nincs vesztegetnivaló időnk! - Fehér haja égnek állt, s a szakála szálai is ezer irányba meredeztek. Zifnab elrohant Haplo mellett. Visszanézett, és mutatóját az ajkára tapasztotta. - És csak halkan! Nem akarom, hogy ő... - lefelé mutatott, és elhúzta a száját - beleüsse az orrát.

Haplo megtorpant Keresztbefonta a karját a mellkasán és mosolyogva várta, hogy az öregember nekiütközzön a mágikus korlátnak, mellyel hajóját övezte.

Zifnab odaért a hajótesthez, és megérintette.

Semmi sem történt.

- Hé, el onnan! - Haplo futásnak eredt. - Kutya, állítsd meg!

A kutya nekiiramodott, szinte repült a mohaszőnyeg felett, lábai alig érintették a földet, s elkapta az öregember köpenyének csücskét, épp mikor Zifnab megpróbált átmászni a hajókorláton.

- Vissza! Vissza! - Zifnab a kalapjával a kutya fejére legyintett. - Tengerimalacot csinállok belőled! Ast a bula... Nem, várjunk csak! Ez engem változtat tengerimalaccá. Engedj már el, te nyavalyás!

- Kutya, lábhoz! - utasította Haplo. Az állat engedelmesen elengedte az öregembert és leült, de gyanakvó tekintetét nem vette le róla. - Nézze, öreg! Nem tudom hogy sikerült keresztüljutnia a varázslatomon, de figyelmeztetem, tartsa magát távol a hajómtól...!

- Végre útnak indulunk a távolba a hajóján? Hát persze. - Zifnab óvatosan megveregette Haplo karját. - Ezért vagyunk itt. Kedves fiatalember - mondta a kutyának, - csak egy kicsit meg van zavarodva.

A varázsló átugrott a hajókoriáton és egy „előrehaladott korban lévő” öregemberhez képest igen nagy sebességgel és hévvel igyekezett a fedélzeten a kapitányi híd felé.

- A fenébe! - szitkozódott Haplo, miközben a varázsló után szökkent. - Kutya!

Az állat nekiiramodott, felugrott a fedélzetre, és végigrohant rajta. De Zifnab addigra már leért a kapitányi hídhöz vezető létrán. A kutya utána ugrott.

Haplo követte őket. Lecsúszott a létrán, és az öregember után rohant a kapitányi hídra. Zifnab kíváncsi tekintettel szemlélte a rúnákkal borított kormánykövet. A kutya ott állt mellette és figyelte. Az öregember kinyújtotta a kezét, hogy megérintse a követ. A kutya felmordult, és Zifnab gyorsan visszarántotta a kezét.

Haplo egy megállt a lejárónál, és megfigyelő álláspontra helyezkedett. Ő csak passzív szemlélője volt az eseményeknek, nem volt szabad közvetlenül beavatkozni az itteni életbe. De most nem volt más választása. Az öregember látta a rúnákat. S nemcsak, hogy látta, de meg is fejtette őket. Következésképpen azt is tudnia kellett, hogy ki is ő. Nem hagyhatja, hogy másoknak is elmondja. Különben is, minden valószínűség szerint egy sartan.

Az Arianuson a körülmények nem tették lehetővé, hogy elégtételt vegyek ősi ellenségemen. Most itt egy másik sartan, s ez alkalommal semmi sem akadályozhat meg. Senkinek sem fog hiányozni a bolond Zifnab. A fenébe is, az a Quindiniar nőszemély minden bizonnyal még ki is fog tüntetni!

Haplo megállt a lejáróban, s testével elállta az egyetlen kijáratot a kapitányi hídról.

- Én figyelmeztettelek. Nem lett volna szabad lejönnöd ide, öreg. Megláttad, amit nem lett volna szabad látnod. - Elkezdte lefejtetni a kötést a kezéről. - Most meg kell halnod. Tudom, hogy sartan vagy. Ők az egyetlenek, akiknek elegendő hatalmuk van ahhoz, hogy megtörjék a varázslataimat. Csak egy dolgot mondj meg: hol van a néped többi tagja?

- Ettől féltém - mondta Zifnab, és szomorúan tekintett Haplóra. - Egy megmentő nem viselkedik így, ugye tudod?

- Én nem vagyok semmiféle megmentő. Azt is mondhatnánk, hogy ha úgy vesszük, inkább az ellenkezője. Az én feladatom az, hogy gondokat zúdítsak erre a világra, szítsam a káoszt, hogy megfelelő környezetet teremtsék a Mesterem számára, hogy amikor eljön, könnyedén az uralma alá hajthassa ezt a helyet. Mi fogunk uralkodni, mi, akiknek jog szerint már réges-régen kellett volna. Most már tudod, ki vagyok. Nézz körbe magad körül, sartan! Felismered a rúnákat? Az is lehet, hogy már az elejétől fogva tudtad, hogy ki vagyok. Végül is megjósoltad az eljöveteletemet. Szeretném tudni, hogyan csináltad.

Haplo letekerte a kötést a kezéről (így láthatóvá váltak a bőrbe tetovált jelek), és az öregember felé indult.

Zifnab nem hőkölt vissza, nem hátrált meg előle. Az öregember rendületlenül állt egy helyben, s valamiféle csendes méltósággal nézett szembe a patrynnal.

- Tévedsz - mondta halkán, de tekintete hirtelen élessé és metszővé vált. - Én nem vagyok sartan.

- Hát persze. - Haplo a padlóra dobta a kötést, és a rúnákat kezdte dörzsölgetni a kezén.

- Már azzal, hogy tagadod, megerősíted, amit mondtam. Kivéve, hogy a sartanokra nem jellemző, hogy hazudnak. De persze az sem jellemző rájuk, hogy szerilissé válnak.

Haplo megragadta az öregember karját. Érezte, mennyire törékenyek a csontjai: már a szorításától is összeroppannának.

- Beszélj, Zifnab vagy akármi is legyen a valódi neved! Megvan hozzá a hatalmam, hogy összeroppantsam a csontjaidat, egyiket a másik után. Ez egy különösen fájdalmas módja a halálnak. A kezeddal kezdem, és úgy haladok végig az egész testeden. Mire elérek a gerincedig, könyörögni fogsz a megváltásért.

A kutya a lába előtt nyüszíteni kezdett, és a patryn térdéhez dörgölözött. Haplo nem vett tudomást az állatról, szorítása egyre erősödött Zifnab csuklóján. A másik kezét, tenyérrel

lefelé, egyenesen az öregember szíve fölé helyezte.

- Mondd el az igazat, s akkor gyorsan véget vetek a dolognak. Amit meg tudok tenni a csontokkal, azt a belső szervekkel is megtehetem. A szív megszakad. Fájdalmas dolog, de legalább gyors.

Haplo tisztelettel nézett az öregemberre. Zifnabnál erősebb emberek is reszkettek már a patryn markában. Az öregember teljesen nyugodt volt. Ha valójában félt is, jól uralkodott rettegésén.

- Igazat mondok. Nem vagyok sardan.

Haplo szorítása erősebbé vált. Felkészült, hogy aktiválja az első rúnát, a jelet, mely kízó fájdalmat volt hivatott az öregember törékeny testébe sugározni. Zifnabnak a szempillája sem rezdült.

- Hogy hogyan törtem meg a varázslatodat, arról csak annyit, hogy vannak olyan hatalmas erők ebben az univerzumban, melyekről neked nincs tudomásod. - Tekintetét egy pillanatra sem vette le Haplóról, s szeme összeszűkült. - Olyan erők, melyek rejtve maradtak előled, mert soha nem próbáltad felkutatni őket.

- Akkor miért nem használod ezeket az erőket, hogy megmentsd az életedet, öreg?

- Azt teszem.

Haplo undorodva megcsóválta a fejét, és kimondta az első mágikus szót. A jel a kezén kékes fénnel izzani kezdett. Az erő a férfi testéből az öregemberébe sugárzott. Haplo érezte, hogy a csontok ropognak az öreg csuklójában, majd péppé válnak a szorításában. Zifnab fojtott nyöszörgést hallatott.

Haplo homályosan látta a szeme sarkából, hogy a kutya egyenesen feléje száguld, szinte repül a levegőben. Csak arra volt ideje, hogy maga elé kapja a karját, hogy elhárítsa a támadást. Az ütközés ereje a padlóra terítette, s kiszorította a levegőt a testéből. A földön fekvő levegő után kapkodott, megpróbált ismét lélegzethez jutni. A kutya ott állt fölötte, s az arcát nyalogatta.

- Jól van, jól van. Megsérültél, fiam? - Zifnab aggódva hajolt fölé, s a kezét nyújtotta, hogy segítsen - ugyanazt a kezét, amelyet Haplo összeroppantott.

Haplo hitetlenkedve bámulta, a csuklócsontok tisztán látszottak a vékony, előregedett bőr alatt. Épnek és érintetlennek tűntek. Az öregember nem sütött el semmiféle varázsigét, nem rajzolt semmilyen jelet a levegőbe. Haplo megvizsgálta a mágikus erőteret maga körül, de semmi jelét nem tapasztalta, hogy megzavarták volna. De érezte, hogy a csont összeroppan!

Ellökte az öregember kezét, és talpra állt.

- Nem rossz - ismerte el. - De meddig tudsz kitartani? Egy ilyen öreg szivar, mint te! - tett egy lépést az öregember felé, aztán megtorpant.

A kutya kettőjük között állt.

- Kiskutyám! Fogd meg!

Az állat nem mozdult, szomorú, könyörgő tekintettel nézett a gazdájára.

Zifnab csendben mosolygott, s megsimogatta az állat fején a fekete szőrt.

- Jó kutya! Gondoltam. - Bölcsen, ünnepélyesen bólintott. - Látod, mindent tudok a kutyádról.

- Bármilyen ördögi dolgot is jelent ez!

- Pontosan, drága fiam - felelte az öregember és derűs arccal nézett Haplóra. - És most, hogy ilyen szépen megismerkedtünk, a legjobb lenne, ha mennénk az utunkra. - Zifnab hátat fordított, és fel-alá kezdett járkálni a kormánykő körül, miközben érdeklődve dörzsölgette a kezét. - Igazán kíváncsi vagyok, hogy működik. - Belenyúlt egérszürke köpenyének egyik zsebébe és előhúzott egy láncot, amin semmi nem függött. - Szent fülek és pofaszakáll! Máris késésben vagyunk!

Haplo haragos tekintetet vetett a kutyára.

- Fogd meg!

A kutya a földhöz lapult, kúszva eloldalgott, és egy sarokban keresett menedéket. A fejét a mancsára hajtotta, és nyüszítő hangot hallatott. Haplo egy újabb lépést tett az öregember felé.

- Folytassuk inkább az úton ezt az előadást! - szólította fel Zifnab ellentmondást nem tűrő hangon, majd határozott mozdulattal visszapattintotta a semmi fedelét, és visszacsúszította a láncot a zsebébe. - Paithan veszélyben van...

- Paithan - Haplo elgondolkozott.

- Quindiniar fia. Rendes fickó. Neki majd felteheted azokat a kérdéseket, amikre kíváncsi vagy: hogy milyen a politikai helyzet az embereknél, hogy mit lehetne tenni annak érdekében, hogy az elfek háborúzni kezdjenek, és hogy mi módon lehetne egy kicsit felpiszkálni a törpéket. Paithan meg tudja adni a választ minden kérdésedre. Nem mintha sokat számítana most már. - Zifnab felsóhajtott és megcsóválta a fejét. - A halottak nem sokat törődnek a politikával. De néhányukat megmenthetjük. A legkiválóbbakat. De most már tényleg mennünk kell. - Az öregember kíváncsian tekintett körbe. - Ha már itt tartunk, hogy is lehet ezzel a masinával repülni?

Haplo idegesen dörzsölgette a rúnákat a kézfejen, és az öregemberre meredt.

Egy sartan - annak kell lennie! Ez az egyetlen magyarázat arra, hogyan tudta felgyógyítani magát. Kivéve, ha nem is gyógyította fel magát. Lehet, hogy valamit eltévesztettem a varázslatban, lehet, hogy csak én gondoltam úgy, hogy összetörtem a csuklóját. A kutya meg a védelmébe vette. Bár ez nem jelent semmit. Különös, hogy néha kiket nem kedvel. Ez a dög az Arianuson egyszer megmentette az életét annak a törpe nőnek, akit meg kellett volna ölnöm.

Pusztító, megmentő...

- Rendben van, öreg. Hajlandó vagyok belemenni a te kis játékodba, akármilyen legyen is az. - Haplo letérdelt és megvakargatta a kutya selymes fülét. Az állat hevesen csóválta a farkát a földön, láthatólag örült, hogy minden meg van bocsátva. - De csak addig, míg rá nem jövök, mik a játékszabályok. Akkor pedig minden a győztesé. És én szándékozom győzni!

Felegyenesedett és a kormánykőre helyezte a kezét.

- Hová megyünk?

Zifnab zavartan pislogott.

- Attól tartok, halvány fogalmam sincs - ismerte el. - De istenemre - tette hozzá szent meggyőződéssel azt tudom, hogy mikor érünk oda!

26.FEJEZET

NYUGORPORT, THILLIA

A SÁRKÁNYHAJÓ SEBESEN SIKLOTT a fák csúcsa felett. Haplo abba az irányba repült, ahol az elmondások szerint az emberek birodalmának kellett lennie. Az ablakon kukucskált kifelé, és azt figyelte, hogyan suhan el alattuk a táj.

- Az öböl! - kiáltott fel hirtelen az öregember. - Már nem vagyunk messze. Ó, istenem, istenem!

- Mi folyik itt?

Haplo szeme előtt kirajzolódott a part, s rajta katonai rendben felsorakozott elfek serege. Kicsit messzebbre repült ki a víz fölé. Egy pillanatra távoli tüzek füstje homályosította el a látását. Aztán egy fuvallat szétoszlatta a füstöt, s Haplo egy égő várost pillantott meg, s

látta, hogy embertömegek rajzanak a part felé. Néhány száz lábnyira a parttól, a vízben látszódo fekete pontok számából ítélve, egy hajó éppen süllyedőben volt.

- Rettenetes, rettenetes - Zifnab remegő kézzel végigsimította ritkuló fehér haját. Alacsonyabbra kell szállnod. Nem látok túl jól.

Haplo maga is szeretne volna közelebről szemügyre venni az eseményeket. Lehetséges, hogy tévedett, amikor azt gondolta, hogy ez a birodalom mennyire békés. A sárkányhajó lebukott a levegőben. Mikor megéreztek a sötét árnyékot a fejük felett, a parton lévő emberek közül sokan felpillantottak, és a hajóra mutogattak. A tömeg hullámzott, néhányan menekülésbe fogtak a lehetséges új fenyegetés előtt, mások pedig céltalanul szaladgáltak fel-alá, tudván, hogy nincs hová futniuk.

Haplo megfordította a Sárkányszárnyát, s tett még egy kört a levegőben. Az öböl közepén álló hajón az elf íjászok felemelték az íjait, és a hajóra irányították a fejük felett. A patryn nem törődött velük, egyre alacsonyabbra repült, hogy jobban lásson. A hajót védő rúnák megóvják őket ennek a világnak a nevetséges kis fegyvereitől.

- Ott! Ott! Fordulj meg! Fordulj meg! - Az öregember olyan erővel kezdte rángatni Haplót, hogy majdnem ledöntötte a lábáról. Zifnab egy fákkal sűrűn benőtt terület felé mutatott, nem messze a parttól, ahol az embertömegek tömörültek. A patryn a megadott irányba kormányozta a hajót.

- Az égadta földön semmit sem látok, öreg.

- Igen! Igen! - Zifnab izgatottan ugrabugrált fel-alá. A kutya megérezte, hogy valami történik, felugrott a fedélzetre, és eszeveszett ugatásba fogott.

- Van ott egy tisztás, ott lent! Nem túl nagy hely a landoláshoz, de te meg tudod csinálni.

Nem túl nagy hely. Haplo még idejében elharapta a szavakat, melyek kikívánkoztak belőle, hogy milyen is tulajdonképpen ez a leszállóhely - egy aprócska tisztás, mely alig kivehető az ágak és indák szövevénye között. Már éppen meg akarta mondani a varázslónak, hogy ezen a helyen lehetetlenség letenni a hajót, amikor egy újabb kelletlen pillantás, most már közelebről, meggyőzte arról, hogy - ha egy kissé változtat a mágikus erőkn, és erősen behúzza a szárnyakat - talán mégis van egy csekélyke esély.

- Mit csinálunk, ha egyszer leértünk, öreg?

- Felvesszük Paithant, a két embert és a törpét.

- Még mindig nem mondtad meg nekem, hogy mi folyik itt.

Zifnab hátranézett és éles pillantást vetett Haplóra.

- Ezt saját magadnak kell látnod. Különben nem hinnéd el.

Legalábbis Haplo úgy gondolta, valami ilyesmit mondhatott, már amennyire ki tudta venni a kutya ugatástól. Hát, az már biztos, hogy arra készülök, hogy egy ádáz csatározás kellős közepén szálljak le a hajómmal. Ahogy közelebb ért, meglátta a kis csapatot a tisztáson, s látta az arcukat, ahogy felé bámulnak.

- Kapaszkodj! - kiabálta a kutyának... és az öregembernek, ha figyel. - Kemény leszállás lesz!

A hajó lefelé ereszkedett a fák sűrűjén keresztül. Ágak csapódtak a jármű oldalának, aztán hangos reccsenéssel kettéhasadtak. Zöld levelek sűrűje takarta el a kilátást az ablakból, s a hajó hatalmas zökkenéssel előrebillent. Zifnab előrebukott, és széttárt kézzel-lábbal, arccal előre, nekiesett az üvegnek. Haplo megkapaszkodott a kormánykőben. A kutya szétálló lábakkal keservesen küzdött, hogy meg tudjon kapaszkodni a ferde deszkákon.

Egy éles reccsenés, és a jármű keresztültört az ágakon. Lehuppantak a tisztásra. Miközben a hajóval küszködött, Haplo megpillantotta a mensch-eket, akiket meg fognak menteni. Mindannyian a tisztás szélére húzódtak, s láthatólag nem voltak benne biztosak, hogy ez most a megváltás vagy csak egy újabb gond.

- Menj, hozd ide őket, öreg! - mondta Haplo a varázslónak. - Kiskutyám, te maradsz!

Az állat már lelkesen ugrott volna Zifnab után, aki végre elszakadt az ablaktól, és a fedélzetre vezető létra felé csoszogott.

A kutya engedelmesen visszafeküdt a földre, és mély érdeklődéssel bámult felfelé, miközben a farkát csóválta. Haplo csendben átkozta magát és ezt az egész őrült szituációt. Ahhoz, hogy repüljenek, csupaszon kellene hagynia a kezét. Éppen azon tűnődött, hogy milyen magyarázatot fog adni a tetovált rúnákra a karján, mikor a hajótestet ért hatalmas lökés végighullámozott a deszkákon, és megrengette az egész járművet.

Haplo majdnem elvesztette a lába alól a talajt.

- Nem - motyogta magában. - Ez nem lehet.

A patryn visszafojtotta a lélegzetét, minden érzékszervével megfeszülten figyelt, s teljes mozdulatlanságban várt.

A lökés megismétlődött, ez alkalommal még hatalmasabb, még erőteljesebb volt. A hajótest megremegett, a rezgések belehasítottak a mágikus mezőbe, belehasítottak a fába, belehasítottak Haplóba.

A mágikus háló kezdett szertefoszlani.

Haplo megvetette a lábát, megpróbálta visszanyerni az egyensúlyát, teste ösztönösen reagált a veszélyre, melyről az esze azt súgta, hogy képtelenség. Odafentről a fedélzetről lábdobogást hallott, majd az öregember rikácsoló hangját, amint éppen rekedten kiabál valamit.

Egy újabb lökés rázta meg a hajót. Haplo hallotta, hogy az öregember segítségért kiált, de nem törődött vele. A patryn az ízeket, a szagokat, a neszeket próbálta felfogni, minden érzékszervével feszülten figyelt. A mágikus háló lassan, de biztosan kezdett szertefoszlani. A lökések nem tettek kárt a hajóban, még nem. De meggyengítették a mágikus védelmet. A következő támadás vagy az azután következő már áttörheti a falakat, valódi csapást mérhet a hajóra, sőt, el is pusztíthatja.

Az egyetlen mágikus erő, mely elég erős és hatalmas ahhoz, hogy felvegye a versenyt az övével, az a sardanok rúnamágiája.

- Ez egy csapda! Az öregember rászédett! Én meg voltam olyan bolond, hogy egyenesen besétáltam a hálójába!

Egy újabb lökés rengette meg a hajót; Haplo mintha deszkák reccsenését hallotta volna. A kutya hangosan vicsorgott, a nyakán égnek állt a szőr.

- Nyugalom, öregfiú! - nyugtatta Haplo. Megsimogatta az állat fejét, s keze erejével próbálta visszatartani. - Ez az én csatám.

Régóta várt már arra, hogy találkozzon egy sardannal, harcoljon vele és megölje.

Haplo felugrott a fedélzetre. Az öregember éppen a padlóról próbált feltápáskodni. Haplo már lendült volna feléje, amikor hirtelen megállásra kényszerítette a Zifnab arcán tükröződő páni félelem. Az öregember kétségbeesetten kiabált és felfelé mutogatott, Haplo feje fölé.

- Vigyázz, mögötted!

- Ó, nem, ennek nem dőlök be...

Egy újabb lökés ereje térdre vetette Haplót. A támadás a háta mögül jött. Összeszedte magát és körülnézett.

Egy óriási teremtmény, olyan harminc láb magas, egy kisebb fatörzsnek tűnő valamivel hatalmasakat csapott a hajótestre. Számos másik álldogált körülötte, és nézték, mit művel. Egy páran nem vettek részt a sárkányhajó elleni támadásban, egy másik cél hajtotta őket, a tisztás szélén kuporgó kis csapat felé vették az irányt.

Számos deszka beszakadt már, a hajótestet védő rúnák széthullottak, elvesztették mágikus erejüket, használhatatlanná váltak.

Haplo jeleket rajzolt a levegőbe, figyelte, ahogyan villámgyorsan megsokszorozódnak és

elszakadva tőle a célpont felé veszik az irányt. Egy kék fénygolyóbis robbant a farönkön, és kirántotta a teremtmény kezéből. A patryn nem akarta megölni. Még nem. Addig nem, amíg ki nem deríti, mik ezek a lények.

Azt tudta, hogy mik nem. Nem voltak sartanok... de sartan mágiát használtak.

- Szép találat! - kiabálta az öregember. - Várj meg itt! Elmegyek a barátainkért.

Haplo nem tudott hátranézni, de kopogó lépéseket hallott távolodni maga mögött. A varázsló minden biztonnal megpróbálja felhozni az elfet és csapdába esett barátait a hajóra. Lelki szemei előtt látta, amint hasonló teremtmények támadnak a kis csapatra, és magában sok szerencsét kívánt az öregnek. De nem tudott segíteni neki. Megvolt a maga problémája.

A teremtmény meghökkenve bámult üres kezére, mintha megpróbálná felfogni, mi történhetett. Lassan a támadója felé fordította a fejét. Nem volt szeme, de Haplo tudta, hogy látja őt, talán tisztábban is, mint ahogy ő maga látta a lényt. A patryn érezte, hogy a teremtmény érzékelőhullámokat bocsát ki magából, érezte, ahogy megérintik, megszagolják, elemzik. A lény most nem használt mágiát. Saját érzékeire támaszkodott, akármilyen különöseknak is tűnt ez a módszer.

Haplo teste megfeszült, várta a támadást, agyában már építette fel a varázslatot, mellyel kelepcébe csalja a teremtményt, megbénítja, és lehetővé teszi, hogy a patrynok kivallassák.

Hol van a citadella? Mit tegyünk?

Haplo meglepődött: a hangot nem a fülében hallotta, hanem az agyában. Egyáltalán nem volt fenyegető. Inkább zavartnak tűnt, kétségbeesettnek, majdnem hogy reménytelenül vágyakozónak. A többi teremtmény a tisztáson, ahogy meghallotta társuk hangtalan kérdését, abbahagyta a gyilkos hajsztát és megfordult, hogy lássa, mi történik.

- Mondj valamit erről a citadelláról szólalt meg Haplo óvatosan, s békülő mozdulattal széttárta a karját. - Talán tudok...

Fénysugár vakította el a szemét, s egy hatalmas villámlás ledöntötte a lábáról. Haplo arccal lefelé feküdt a padlón, döbbsenten és kábultan, megpróbálta visszanyerni a tudatát, megpróbált rájönni, hogy mi történt.

Ez a varázslat nagyon kezdetleges volt - egy egyszerű elementális mágia, mely a természet erőit hívja segítségül. Egy hét éves gyerek is képes lett volna elsütöni, és egy hét éves gyerek is képes lett volna megvédeni magát ellene. Haplo még csak nem is vette észre. Mintha a hét éves gyerek egy hétszáz éves erejével sütötte volna el a varázslatot. Saját mágiája megvédte ugyan a haláltól, de a mágikus pajzs megrepedt. Most már sebzett volt és sebezhető.

Haplo megerősítette a védelmét. A bőrén lévő jelek kéken és vörösen kezdtek izzani, különös fénnel, mely a ruhája alól is kiviláglott. Homályosan látta, hogy a teremtmény ismét magához vette a farönköt, a magasba emelte, és éppen arra készül, hogy lecsapjon vele a férfira. Haplo felegyenesedett, és elsütötte a varázslatot. Mágikus jelek rajzolták körbe a farönköt, s hatásukra a fa szétporladt a teremtmény kezében.

A háta mögül kiáltásokat, lépések dobogását és hangos zihálást hallott. Az öregembernek bizonyára az alatt az idő alatt sikerült megmenekítenie az elfet és a barátait, amíg ő elterelte a teremtmény figyelmét. Haplo inkább érezte, mintsem látta vagy hallotta, hogy az egyikük odakúszik hozzá.

- Segítetek... - ajánlkozott egy hang elf nyelven.

- Lefelé! - mordult rá a patryn dühösen, mivel az elf megjelenése teljesen belezavart a mágikus erők hálójába. Azt nem látta, hogy a férfi engedelmeskedik-e vagy sem, de nem is törődött vele.

Minden figyelmét a teremtményre irányította, megpróbálta elemezni. A lény már nem használta a hatalmas erejű mágiát, ismét a nyers erőhöz folyamodott. Oktalan és buta,

döntötte el Haplo. Ösztönösen cselekszik, szinte állatias módon, gondolkodás nélkül.

Az is lehet, hogy nem tudja tudatosan használni a mágiát... Haplo lassan megpróbált felállni.

A szélörpítés egy hurrikán erejével lökte hátra. Haplo felvette a harcot a varázslat ellen, sűrű és bonyolult védőháló emelt maga köré mágikus jelekből, hogy körbevegyék és megvédjék a támadásoktól.

De mintha tollpíhéből építette volna a falakat. Az elementális mágia nyers ereje átszivárgott a mágikus jelek alkotta védőháló parányi résein, és foszlányaira szaggatta azt. A szél ereje a padlóra lökte. Ágak és levelek rágtak el mellette, és valami az arcába csapódott, amitől kishíján elvesztette az eszméletét. Kétségbeesetten küzdött a fájdalom ellen, két kézzel kapaszkodott a korlátba, miközben újabb és újabb szélörpítések csapódtak a testének. Tehetetlen volt a mágia ellen, nem tudott vitába szállni vele, nem tudott szólni hozzá. Ereje gyorsan fogyott, ahogy a szélörpítések egyre erőteljesebbé váltak.

A patrynok egy durva vicce szerint két féle teremtmény létezik a Labirintusban: a gyors és a halott, s azt tanácsolja, 'ha veszésre állsz, fuss, ahogy a lábad bírja!

Kétségtelenül eljött az ideje, hogy eltűnjön innen.

Minden mozdulat különleges erőfeszítésbe került a szél erejével szemben, de Haplo valahogy mégis elfordította a fejét és hátranézett. Megpillantotta a nyitott lejárót. Az elf ott kuporgott, várta a fejleményeket, csak a fejét dugta ki. Még egy hajszál sem kócolódott össze a fején. A varázslat teljes ereje Haplóra irányult.

Ennek hamarosan vége lesz.

Haplo elengedte a korlátot. A szél ereje végigsöpörte a fedélzeten, a lejárathoz felé. Egy kétségbeesett vetődéssel megragadta a nyílászáró peremét, ahogy elcsúszott mellette, és erősen magkapaszkodott. Az elf elkapta a csuklóját és minden erejét bevetette, hogy lehúzza magával. De a szél nehéz ellenfélnek bizonyult. Elvakította a látásukat, beléjük mart, sivított és nagyokat lökött rajtuk, mint egy élőlény, aki látja, hogy a zsákmánya közel áll ahhoz, hogy megmeneküljön.

Az elf szorítása meggyengült, s hirtelen elengedte Haplo csuklóját. Aztán eltűnt...

Haplo érezte, hogy egyre nehezebben tudja tartani magát. Magában szitkozódott, és minden erejét, minden mágikus hatalmát arra összpontosította, hogy el ne engedje a lejáró peremét. Hallotta, hogy a kutya dühödten ugat odalent, aztán ismét kezek ragadták meg - de nem törékeny elf kezek, hanem erős, emberi kéz. Haplo egy ember arcát pillantotta meg - egy marcona, eltökélt arcot, mely kivörösödött a kifejtett erőfeszítéstől: Haplo - fogyóban lévő erejével - mágikus hálót font az ember köré is. A karjára és kezére tetovált rúnákból vörös és kék fények csaptak elő, és az ember karja köré tekeredtek, csavarodtak, hogy átadják neki Haplo erejét. Az izmok kidagadtak, egy erős rántás, és Haplo fejjel lefelé bezuhant a lejáraton.

Teljes súlyával ráesett az emberre, hallotta, hogy a levegő sivítva elhagyja a mellkasát, s a férfi fájdalmasan felhördül.

Haplo már talpon is volt, máris reagált, máris cselekedett, s nem vett tudomást agyának azokról az üzeneteiről, melyekkel saját fájdalmára próbálta irányítani a figyelmét. Rá sem nézett az emberre, aki megmentette az életét. Durván arrébb lökte az öregembert, aki valamit nyafogott a fülébe. A hajó megremegett; hallotta, ahogy a gerendák megrepedeznek. A teremtmények most a hajón töltötték ki dühüket, vagy talán azon igyekeztek, hogy felnyissák a burkot, mely a törékeny életüket védelmezte odabent.

Az egyetlen tárgy Haplo látóterében a kormánykő volt. Minden más eltűnt, elnyelte a fekete köd, mely lassan gyülekezett körülötte. Megrázta fejét és leküzdötte a sötétséget. Térdre ereszkedett a kormánykő előtt, ráhelyezte a kezét, és minden erejét összegyűjtötte, a legeslegmélyebbről is, hogy aktiválja a mágiát.

Érezte, hogy a hajótest megremeg alattuk, de most másmilyen remegés volt, mint

amilyet a teremtmények okoztak. A Sárkányszárny lassan felemelkedett a földről.

Haplo szemét szinte teljesen összeragasztotta valami, minden bizonnal a saját vére. A résen kukucskált kifelé, kétségbeesetten próbált valahogy kilátni az ablakon. A teremtmények pontosan úgy viselkedtek, ahogyan számította. Ahogy a hajó hirtelen a levegőbe emelkedett, a teremtmények megdöbbsentek, visszahőköltek, és lepotyogtak róla.

De nem rettentek meg. Nem menekültek el fejvesztve. Haplo érezte, hogy ismét beindították az érzékelést, szagokat éreztek, hangokat hallottak és szemek nélkül láttak. A patryn leküzdötte a fekete ködöt, és arra összpontosította minden energiáját, hogy egyre feljebb és feljebb emelje a hajót.

Látta, hogy az egyik teremtmény felemeli a karját. Egy hatalmas kéz nyúlt feléjük, és megragadta a hajó egyik szárnyát. A jármű megbillent, és mindannyian a földre estek.

Haplo nem engedte el a kormánykötvet, összpontosította mágikus erejét. A rúnák kékesen felizzottak, s a teremtmény visszarántotta a kezét, mintha fájdalom csapott volna bele. A hajó a magasba szökött. Összeragadt szempillái alól Haplo még látta a fák zöld csúcsait és a ködös, kékeszöld eget, majd mindent betakart a sűrű sötétség, a fájdalommal átszőtt, fekete köd.

27.FEJEZET

VALAHOL EQUILAN FELETT

- EZ... EZ MEG MIFÉLE SZERZET? Kérdezte Rega és a padlón fekvő eszméletlen férfire meredt. A férfi szemmel láthatóan súlyosan megsérült - a bőre megégett és megfeketedett, és a fején lévő sebből vér szivárgott. De a lány habozott, nem volt bátorsága közelebb merészkedni. - Én... én láttam! Láttam, hogy... fényt bocsátott ki magából!

- Tudom, hogy ezek nehéz idők számodra, kedvesem - Zifnab komolyan aggódó tekintettel nézett a lányra.

- Tényleg láttam! - hebegte Rega. - Izzott a bőre! - Vörösen és kéken!

- Nehéz nap áll mögötted - vigasztalta Zifnab, és féltő gonddal megsimogatta a karját.

- Én is láttam - erősítette meg Roland, miközben a hasát masszírozta, és fájdalmas arckifejezést vágott. - Sőt, mi több, mikor már nem bírtam volna tovább tartani a kezét, a karomból teljesen kiszállt az erő, akkor azok... azok a jelek a kezén felizzottak, mint egy fáklya. És akkor az én kezem is felizzott, és hirtelen lett elég erőm, hogy be tudjam húzni a lejáraton.

- A feszültség, a túl sok teher - mondta az öregember. - Furcsa dolgokat művel az ember agyával. - Megfelelő légzés, ez a titka a dolognak. Csináljátok velem, mindannyian! Friss levegő be! Rossz levegő ki! Friss levegő be!

- Láttam őt, ahogy odakint állt a fedélzeten, és harcolt azokkal a teremtményekkel - motyogta Paithan félelemmel vegyes tisztelettel. - Az egész teste fényt bocsátott ki magából! Ő valóban a megmentőnk! Ő Orn! Peytin Anyafia eljött, hogy biztonságos helyre vigyen minket!

- Hát ez az! - mondta Zifnab miközben a szakállával a homlokát törölgette. - Orn, segít az anyjának...

- Nem, nem igazán - ellenkezett Roland és a férfira mutatott. - Nézzétek! Ez egy ember. Hogyishívják anyának nem elf kellene, hogy legyen a fiacskája? — Várjunk csak! Tudom már! Ő Thillia egyik lordja! Visszajött hozzánk, ahogy a legenda megjósolta!

- Jé, tényleg! - vágta rá az öregember gyorsan. - Nem tudom, hogy nem ismertem fel előbb. Kiköpött apja.

Rega szkeptikusnak tűnt.

- Akárki legyen is, elég rossz bőrben van. - Óvatosan közelebb lépett hozzá és kézfejevel megpróbálta megérinteni a homlokát. - Azt hiszem, haldoklik... Jaj!

A kutya hirtelen a gazdája és a lány közé ugrott. Mindannyiukat szemmel tartotta, s tekintetével félreérthetetlenül azt sugározta: Nagyra becsüljük az együttérzést. De csak messziről.

- Jól van, jó kutya - próbálkozott Rega, és egy kicsit közelebb húzódott. A kutya morogni kezdett, s kimutatta éles fogait. A bozontos farok lassan mozgásba lendült.

- Hagyd békén, hucicám!

- Azt hiszem, igazad van. - Rega visszaoldalazott és megállt a fivére mellett.

Drugarról mindenki elfelejtkezett, Ott kuporgott a sötétben és nem szólt egy szót sem. Az is lehet, hogy nem is hallotta az egész beszélgetést. Fürkésző tekintettel tanulmányozta a rúnákat Haplo karján és kézfejen. Mikor megbizonyosodott, hogy senki sem látja, lassan előhúzott a zubbonya alól egy medalliont, melyet a nyakába akasztva viselt. Felemelte a fény felé, és összehasonlította a medallionba vésett rúnát a férfi bőrén lévő jelekkel. Meglepetten húzta össze a szemöldökét, szeme összeszűkült, ajka elkeskenyedett.

Rega kissé felé fordult. A törpe gyorsan a szakála és az inge alá dugta a medalliont.

- Te mit gondolsz, Feketeszakáll? - kérdezte a lány.

- A nevem Drugar. És azt hiszem, nem vagyok túlságosan oda az ötletért, hogy a levegőben röpködjünk ezzel a szárnyas szörnyeteggel - jelentette ki a törpe. Az ablak felé mutatott. Az öböl nyugorot felé eső partja lassan távolodott alattuk. A titánok odalent már megtámadták az embereket. A part mentén az öböl vize, ahogy megtelt kétségbeesett emberekkel, lassan sötétedni kezdett.

Roland kinézett az ablakon, és mogorván kijelentette:

- Inkább idefent vagyok, mint odalent, törpe.

A mészárlás sebesen folyt. Néhány titán ráhagyta a munkát a társaira, és megpróbált átgázolni az öböl mély vizén, miközben szem nélküli arcuk az átellenes part irányába meredt.

- Vissza kell jutnom Equilanba - mondta Paithan. Előhúzta eterilitjét, és áthatóan tanulmányozni kezdte. - Már nincs sok időnk. És azt hiszem, túl messze vagyunk északra.

- Ne izgulj! - Zifnab feltúrta a köpenye ujját, és izgatottan dörzsölte a kezét. - Majd én átveszem. Nagyon értek hozzá. Gyakran repülök. Több, mint negyven óra a levegőben. DC-Hármas. Első osztály, természetesen. Ahányszor a stewardess elhúzta a függönyt, tökéletes rálátásom volt a vezérlőpultra. Lássuk csak! - A varázsló egy lépéssel közelebb lépett a kormánykőhöz, és kinyújtotta a kezét. - Füleket hegyezni! Orrokat behúzni! Most...

- Ne érij hozzá, öreg!

Zifnab összeresztette, visszarántotta a kezét, - és megpróbált teljesen ártatlannak tűnni.

- Én csak...

- Még az ujjad hegyével se! Hacsak nem úgy gondolod, hogy jó mulatság lenne, ha a tested összeolvadva elbúcsúzna a csontjaidtól.

Az öregember ferde tekintettel, mogorván meredt a kőre, és a szemöldökét ráncolta.

- Nem szabadna hagynod, hogy egy ilyen veszélyes dolog csak úgy szanaszét heverjen.! Még valaki megsérül!

- Valakivel már majdnem megtörtént. Ezt ne próbáld meg még egyszer, öreg. A követ mágia védi. Én vagyok az egyetlen, aki használhatja.

Haplo bizonytalanul felült, és elnyomott egy fájdalmas sóhajt. A kutya megnyalta az arcát. Haplo átölelte, és gyengeségét leplezendő az állatra támaszkodott. A vészhelyzet

már elmúlt. A sérüléseit még fel kellett gyógyítani, ami nem volt túl nehéz feladat mágikus erejének segítségével, de szívesebben tette volna közönség nélkül.

Szédüléssel és fájdalommal küszködve a fejét a kutya oldalára hajtotta, s érezte az állat testének melegét kezének érintése alatt. Végül is, mit számít, ha látják? Már leleplezte magát előttük, látták, hogy rúnamágiát használ, patryn rúnamágiát, mely megszámlálhatatlan generáción keresztül hiányzott az ő világukból. Ezek az emberek lehet, hogy nem ismerték fel, de egy sardan biztosan rájönne. Egy sardan... mint az öregember...

- Jól van, rendben. Nagyon hálásak vagyunk neked, hogy megmentetted az életünket, és borzasztóan sajnáljuk, hogy megsérültél, de most nincs vesztegetni való időnk, hogy azt nézzük, hogy szenvedsz. Gyógyítsd fel magad, aztán fordítsuk már vissza a megfelelő irányba ezt a hajót - követelte Zifnab.

Haplo felpillantott, és összeszűkült szemmel méregette az öregembert.

- Elvégre te mégiscsak egy isten vagy! - kacsintott többször is Zifnab.

Isten? A pokolba is, miért ne? Haplo túlságosan fáradt volt, túlzottan kimerült ahhoz, hogy végiggondolja, hová is vezethet számára ez az istenné magasztalás.

- Jó kutya. - Megsimogatta az állatot, és elengedte maga mellől. A kutya aggodalmasan tekintett körbe és nyüszíteni kezdett. - Semmi baj. Haplo felemelte a bal kezét és - rúnákkal lefelé - a jobb kezére helyezte. Behunyta a szemét, lazított, és agyának hullámait a megújulásra, újjászületésre, pihenésre koncentráta.

A kör bezárult. Érezte, hogy a kézfejen lévő rúnák az érintéstől melegedni kezdenek. A mágikus jelek izzásba jöttek, ahogy kifejtették a hatásukat, nyugtattak, gyógyítottak. Az izzás lassan szétterjedt az egész testén, és beforrasztotta a sérüléseket. A hangokból, melyek eljutottak a fülébe, arra következtetett, hogy ez a látvány nem volt hatástalan közönségre.

- Szent Thillia, odanézzetek!

Haplo nem tudott a mensch-ekkel foglalkozni, most nem törődhetett velük. Nem merte megszakítani a koncentrációt. - Szép munka - ujjongott Zifnab, és úgy ragyogott az arca, mintha a patryn a saját műremeke lenne, melyet ő, Zifnab teremtett volna a semmiből. De az orrodra még ráférne egy kis retusálás!

Haplo az arcához emelte a kezét, és ujjáival megtapogatta a képét. Az orra betört, egy vágásból homlokán pedig vér csurgott a szemébe. Úgy tűnt, az egyik arccsontja is eltört. Egyelőre csak felületi kezelést tud alkalmazni, ha ennél többet tenne, gyógyító álomba merülne.

- Ha valóban isten - szólalt meg Drugar hírtelen; ez volt a második alkalom, hogy a törpe hangját hallották, mióta megmenekültek, - akkor miért nem tudta megállítani a titánokat? Miért menekült el?

- Mert ezek a teremtmények az ördög ivadécai - Válaszolta Paithan. - Mindenki tudja, hogy Peytin Anya és a fiai egy örökkévalóságig küzdöttek a gonosz ellen.

Ami a jók oldalára helyez engem, gondolta Haplo fáradt mosollyal az arcán.

- Egy kézzel harcolt ellenük, nem? - folytatta az elf. - Feltartotta őket, hogy elmenekülhessünk, most pedig a szél erejét használja fel, hogy biztonságos helyre repítsen minket. Azért jött, hogy megmentse a népemet...

- És az én népemet miért nem? - kérdezte Drugar dühösen. - Őket miért nem mentette meg?

- És a miénket? - tette hozzá Rega remegő ajkakkal. - Hagyta, hogy mindenki meghaljon...

- Mindenki tudja, hogy az elfek a kiválasztottak csattant fel Roland, és keserű pillantást vetett Paithanra.

Paithan elvörösödött, halvány pír futotta el finom arcvonásait.

- Nem úgy gondoltam! Csak...

- Ha egy pillanatra csendben maradnátok! Mindannyian! - szolt rájuk Haplo. Most, hogy fájdalmai enyhültek, és már képes volt tisztán gondolkodni, úgy döntött, őszinte lesz ezekkel a mensch-ekkel, nem mintha az őszinteség eltökélt híve lett volna, de úgy tűnt, a hazudozás átkozottul nagy nyűgöt jelentene a számára. - Az öregember téved. Én nem vagyok isten.

Az elf és az emberek azonnal puszogni kezdtek, a törpe arckifejezése pedig még sötétebbé vált. Haplo felemelte tetovált kezét és csendre intette őket.

- Hogy ki vagyok és mi vagyok, az nem számít. Azok a trükkök, amiket láttatok, az mágia volt. Nem egészen olyan mágia, mint amelyet a ti, varázslóitok használnak, de hasonló.

A fájdalomtól összerezett. A fejében lüktetett a vér. Nem tartotta valószínűnek, hogy ezek a mensch-ek ennyiből rájönnek, hogy ő az ellenségük - az ősi ellenségük. Ha ez a világ egy kicsit is hasonlít az Arianusra, az emberek már régesrég elfelejtkeztek a sötét félistenekről, akik egyszer, nagyon régen, uralkodni akartak felettük. De ha rá is jönnének, és kitalálnák, ki is valójában, az az ő bajuk. Haplo túlzottan sebzett és túlzottan fáradt volt, hogy ezzel törődjön. Könnyedén megszabadulhat tőlük, mielőtt még bármivel is keresztbe tehetnének a küldetésének. És ebben a pillanatban válasza volt szüksége a kérdéseire.

- Merre? - kérdezte. Nem ez a legfontosabb kérdés, de egy darabig legalább mindenkit lefoglal.

Az elf felemelt valamiféle szerkentyűt, egy kicsit babrált vele, majd egy bizonyos irányba mutatott. Haplo a jelzett irányba kormányozta a hajót. A Kithni-öblöt és a parton folyó mészárlást messze maguk mögött hagyták. A sárkányhajó hatalmas árnyékot vetett a fákra maguk alatt, a valódi járműnek a zöld számtalan különböző árnyalatában pompázó sötét tükörképét.

Az elf és az emberek állva maradtak, egy helyre húzódtak össze, s elragadtatva, lenyűgözve bámultak kifelé az ablakon. Időről időre éles, szúrós pillantásokat lövelltek Haplo felé. De Haplo észrevette, hogy időnként ugyanezzel a gyanakvó tekintettel méregetik egymást is. Amióta feljöttek a hajóra, a három utazó azóta nem mozdult, még akkor sem, amikor vitakoztak. Merevek és feszültek voltak. Bizonyára attól féltek, hogy minden apró mozdulat kibillentheti a hajót az egyensúlyából, és lezuhanhatnak a fák közé. Haplo megnyugtathatta volna őket, de nem tette. Jobban érezte magát, ha tudta, hogy ott maradnak, ahol vannak, odaragadnak a fedélzetre, ahol rajtuk tudja tartani a szemét.

A törpe továbbra is a sarokban kuporgott. A többiekhez hasonlóan ő sem mozdult. De Drugar sötét tekintetét Haplóra szegezte, egyszer sem nézett ki az ablakon. Mivel tudta, hogy a törpék - ha csak egy mód van rá - a föld alatt szeretnek tartózkodni, a patryn nem csodálkozott, hogy a levegőben való röpködés kellemetlen élmény lehet a számára. Akárhogy is, Haplo nem vett észre félelmet vagy szorongást a törpe arcán. Meglepetésére, amit látott, az inkább valamiféle zavarodottság volt és keserű, forrongó gyűlölet. S ez a gyűlölet, úgy tűnt, Haplo felé irányult.

Kinyújtotta a kezét, látszólag azért, hogy megsimogassa a kutya selymes fülét, de valójában kissé elfordította az állat fejét, hogy az intelligens szemek a törpére szegeződjenek.

- Figyeld! - utasította Haplo a kutyát suttogva. Az állata fülét hegyezte, s a farkát lassan csóválni kezdte. Letelepedett Haplo lábánál, lehajtotta a fejét a mancsára, és tekintetét egy pontra szegezte.

Már csak az öregember maradt. Hangos horkolás biztosította róla, hogy Zifnab felől egy darabig nem kell aggódnia. A varázsló hanyatt feküdt a padlón, elnyűtt kalapja az arcába csúszott, kezét összekulcsolta a mellkasán, és mélyen aludt. Még ha csak színlelte is az alvást, annyi bizonyos, hogy pillanatnyilag nem tervezett semmit. Haplo megcsóválta még

mindig sajtó fejét.

- Azok a ... lények. Minek is neveztétek őket? Titánok? Kik ezek? Honnan jöttek?

- Hálát adnék Ornnak, ha tudnánk - felelte Paithan.

- Nem tudjátok? - Haplo gyanakvó pillantást vetett az elfre, biztos volt benne, hogy hazudik. Aztán tekintete az emberekre vándorolt. - Ti sem?

Mindketten a fejüket rázták. A patryn Drugarra nézett, de a törpe szemmel láthatólag nem volt hajlandó megszólalni.

- Csak annyit tudunk - mondta végül Roland, miután Rega oldalba bökte, és rájött, hogy ő lesz az, akinek beszélni kell -, hogy valahonnan észarag felől jöttek. Úgy hallottuk, hogy odafent lerombolták a Kasnar Birodalmat, és most már el is hiszem.

- Legyilkolták a törpéket, - tette hozzá Paithan, - és... hát... azt te is láttad, hogy mit műveltek a Thilliai Birodalommal. És most Equilan felé tartanak.

- Nem hiszem, hogy csak Úgy a semmiből kerültek elő - erősködött Haplo. - Biztosan hallottatok róluk már azelőtt is.

Rega és Roland egymásra néztek, és a lány bizonytalanul megvonta a vállát.

- Csak a legendáinkból. Öregasszonyok dajkameséiből - olyanokból, amelyeket akkor meséltünk, ha sötétedéskor összegyűltünk, és azon versenyeztünk, hogy ki tud rémisztőbb történettel előállni. Az egyik például egy dajkáról szólt...

- Hadd halljam! - unszolta Haplo.

Rega elsápadt, megrázta a fejét, és elfordította az arcát.

- Ejtsük ezt a témát, jó? - csattant fel Roland élesen.

Haplo Paithanra nézett.

- Milyen mély ez az öböl, elf? Mennyi időt vesz igénybe, míg átérnek?

Paithan megnyalta kiszáradt ajakát, és mély lélegzetet vett.

- Az öböl nagyon mély, de meg tudják kerülni. És úgy hallottuk, más irányból is jönnek, kelent felől is.

- Azt hiszem, jobban tennétek, ha elmondanátok mindent, amit tudtok. Az öregasszonyok tudják, hogyan adják át a nemzedékek bölcsességét.

- Rendszerben van - mondta Roland beletörődően. - Volt egyszer egy öregasszony, akinek a király gyerekeire kellett vigyáznia, amíg a király és a királynő a dolgukat végezték valahol, akármi is legyen a királyok és királynők dolga. A gyerekek természetesen elkényeztetett kis békák voltak. Odakötötték a dajkát egy székhez és elindultak, hogy a kastélyban garázdálkodjanak.

- Egy idő után azonban a gyerekek megéheztek. Az öregasszony megígérte nekik, hogy ha elengedik, süt nekik egy kis süteményt. A gyerekek kioldották a dajka köteleit. Az öregasszony kiment a konyhába, és sütött nekik süteményt, amit ember alakúra formált. Ez az öregasszony valójában egy nagyhatalmú boszorkány volt. Felvett egy ember alakú süteményt, és életet lehelt belé. A sütemény addig nőtt és nőtt, míg nagyobb nem lett, mint maga a kastély. A dajka elküldte az óriást, hogy figyeljen a gyerekekre, amíg ő pihen. Ezt az óriást titánnak nevezte el...

- Ez a szó, hogy titán - vetette közbe Paithan -,nem elf szó és nem is emberi. Talán törpe nyelven van? Drugarra nézett.

A törpe megrázta a fejét.

- Akkor honnan származik ez a szó? Lehet, hogy ha ismernénk az eredeti jelentését és a forrását, - akkor okosabbak lennénk valamivel.

Ez egy vaktában kilőtt nyílvessző volt, de majdnem beletalált a céltábla közepébe. Haplo ismerte a szót, tudta, honnan ered. Az ő nyelvének és a sardanok nyelvének kifejezése volt. Az ősi világból származott, s eredetileg annak a világnak a hajdani teremtőit jelentette. Az idők folyamán azonban kibővült a jelentése, lassan rokon értelművé vált azzal, hogy óriás. Ám ez igencsak nyugtalanító gondolat volt. Az egyetlenek, akik

titánoknak nevezhették ezeket a teremtményeket, azok sartanok... és ez lehetőségek egészen új távlatát nyitotta meg.

- Ez csak egy szó - mondta Haplo. - Folytasd a történetet!

A gyerekek először félték a titántól. De hamarosan rájöttek, hogy a teremtmény kedves, jóságos és szereti őket. Elkezdtek incselkedni vele. Felkapkodták az ember alakú sűteményeket, leharapták a fejüket, és azzal fenyegetőztek, hogy ugyanezt teszik az óriással is. A titán annyira elkeseredett, hogy kiszaladt a kastélyból és... - Roland egy pillanatra abbahagyta a mondókáját és elgondolkozva ráncolta a szemöldökét. - Ez különös. Azelőtt nem is gondoltam erre. A történet szerint a titán eltévedt, és mindenkitől érdeklődött, akivel találkozott...

- „Hol van a vár?” - suttogta Paithan.

- „Hol van a citadella?” - visszhangozta Haplo.

Paithan izgatottan bólintott.

- „Hol van a citadella? Mit tegyünk?”

- Igen én is hallottam. De mi a válasz? Hol van ez a citadella?

- De milyen citadella? - kérdezte Paithan és széles gesztikulált. - Senki sem tudja biztosan, hogy mire utal ez a szó!

- Aki tudja a választ a kérdéseikre, az a mi igazi megmentőnk - szólalt meg Rega csendben. Ököbe szorította a kezét. - Csak tudnánk, mit akarnak!

- Úgy hallottam, Thillia legbölcsebb férjijai és asszonyai éjt nappallá téve fáradoztak, tanulmányozták az ősrégi könyveket, hogy megtalálják a rejtély kulcsát.

- Talán meg kellett volna kérdezniük az öregasszonyokat - jelentette ki Paithan.

Haplo elgondolkozva simogatta a rúnákkal borított kormánykövet. Citadella azt jelenti, „kis város”. Még egy szó ezen a nyelven és a sartanok nyelvén. Az út tiszta és világos volt előtte, s egyenesen vezetett előre. Titán - sartan szó. Titánok, akik sartan mágiát használnak. Titánok akik sartan citadellák után érdeklődnek. És itt az út egyenesen nekivezetett egy sziklafalnak.

A sartanok soha, de soha nem teremtettek volna ilyen gonosz, kegyetlen lényeket. A sartanok soha nem ruháztak volna fel ilyen lényeket mágikus erővel... hacsak, esetleg, nem voltak benne biztosak, hogy kontrollálni tudják őket. A titánok elszabadultak, kikerültek az irányítás alól - ez vajon nem világosan arra utal, hogy a sartanok elhagyták ezt a világot csakúgy, mint - egy kivétellel - az Arianust?

Haplo az öregemberre pillantott. Zifnab tátott szájjal vette a levegőt, a kalapja lassan lecsúszott az orráról. Egy szokatlanul nagy horkantással beszippantotta a rongyos karimát, s majdnem megfulladt. Köhögve és hörögve felült, s gyanakvó tekintettel nézett körül.

- Ki volt ez?

Haplo elfordította a fejét. Újból át kellett gondolnia a dolgot. A patryn eddig csak egyetlenegy sartannal találkozott - azzal a kétbalkezes férfival az Arianuson, aki Alfred Montbanknak hívta magát. S bár akkor nem vette észre rögtön, Haplo rájött, hogy valamiféle rokonságot érzett azzal az Alfreddal. Halálos ellenségek voltak, idegenek a külvilág szemében... de nem idegenek egymás számára.

Ez az öregember viszont idegen. Pontosabban szólva nagyon különös. Valószínűleg csak egy ütődött, egy újabb örült, rovarévó próféta. Ez a tébolyodott megtörte Haplo varázslatát, de arról híres, hogy egy csomó bizarr, megmagyarázhatatlan dolgot művelt.

- És mi lett a történet vége? - kérdezte, miközben leszálláshoz készülődött a hajóval.

- A titán megtalálta a kastélyt, visszatért, és leharapta a gyerekek fejét - felette Roland.

- Tudod - mondta Rega csendesen -, amikor kicsi voltam, ahányszor hallottam ezt a történetet, mindig a titánt sajnáltam. Mindig úgy gondoltam, hogy a gyerekek megérdemelték a szörnyű sorsukat. De most... - megrázta a fejét, és könnyek csordultak

le az arcán.

- Közeledünk Equilához - mondta Paithan, miközben óvatosan előrehajolt, hogy kinézzen az ablakon. Már látom Enthial tavát. Legalábbis azt hiszem, az az, ami ott csillog a távolban. A víztükör egy kicsit furcsának tűnik innen fentről.

- Ez az - mondta Haplo a legkisebb érdeklődés nélkül. A gondolatai máshol jártak.

- Nem értettem a nevedet - mondta az elf - Hogy is hívnak?

- Haplo.

- Az mit jelent?

- A patryn nem is figyelt rá.

- Magányos - felette az öregember.

Haplo összehúzta a szemöldökét, és ideges pillantást vetett Zifnabra. Ezt meg honnan az ördögből tudhatja?

- Sajnálom - mondta Paithan roppant udvariasan. - Nem akartam tapintatlan lenni. - Egy pillanatra elhallgatott, aztán tétován folytatta. Én... ööö... szóval Zifnab azt állította,... hogy te a megmentőnk vagy. Azt mondta, hogy... fel tudod vinni... az embereket a... khmm... a csillagokba. Én nem hittem neki. Nem hittem, hogy ez lehetséges. Romlás és pusztulás. Azt mondta, én viszem majd magammal. És Orn szerelmére, tényleg én viszem! - Egy pillanatra kitekintett az ablakon, az alattuk elterülő tájra. - Csak azt szeretném tudni... tényleg meg tudod tenni? Tényleg megteszed? Meg tudsz menteni minket ezektől... ezektől a szörnyetegektől?

- Mindannyiótokat nem tud megmenteni - mondta Zifnab - szomorúan, s elnyűtt kalapját gyűrögette a kezében, most már teljesen tönkretéve a szerencsétlen darabot. Csak néhány embert. A legkiválóbbakat.

Haplo körbenézett, és látta a rá szegeződő tekinteteket - a ferde vágású elf szemét, az ember lány tágra nyílt, sötét szemét, az ember férfi világoskék szemét, a törpe komor, fekete szemét, és Zifnab örült, ravasz tekintetét. Mindannyian őt bámulták, várakozón reménykedően.

- Igen, persze - felelte.

Miért is ne? Bármit megtenne, hogy megtartsa a békét, hogy az emberek boldogok maradjanak. Boldogok és mit sem sejtők.

Valójában Haplónak nem volt szándeka saját magán kívül senkit sem megmenteni. De volt még valami, amit előbb meg kellett tennie. Beszélnie kellett egy titánnal.

És ezek az emberek lesznek az ő csalátszemei. Végül is, a gyerekek pontosan azt kapták, amit megérdemeltek.

28.FEJEZET

A FÁK CSÚCSA, EQUILAN

- NOS HÁT - MONDTA CALANDRA, miközben Paithanról Regára nézett, aki ott állt előtte a verandán -, sejtettem volna.

Az elf nő megpróbálta becsapni a bejárati ajtót. Paithan még időben közbelépett, testével megakadályozta, hogy becsukódjon az ajtó, és beprézelte magát a házba. Calandra hátralépett egy lépést, kihúzott háttal, egyenesen állt, kezét összekulcsolta övvel összehúzott dereka magasságában. Húvös megvetéssel tekintett a fivérére.

- Látom, hogy máris átvetted a módszereiket. Barbár! Csak úgy benyomulni az én házamba(5)!

- Bocsánatot kérek, - dugta be a fejét az ajtón Zifnab, - de nagyon fontos, hogy én...

- Calandra! - Paithan megragadta a nővére fagyos kezét. - Hát nem érted? Hogy ez már többé nem számít? Közéleg a pusztulás, ahogy az öregember megjósolta! Én láttam, Callie! - nő megpróbált elhúzódní, de Paithan nem engedte, s félelmében egyre jobban szorította a nővére kezét. - A törpe birodalom romokban áll! Az emberek birodalma is a pusztulás szélén, talán ebben a pillanatban már el is pusztították! Ők hárman - tágra nyílt szemmel nézett a törpére és két emberre, akik ott álltak, kényszeredetten az ajtóban, és borzasztóan kényelmetlenül érezték magukat, - talán az utolsók, akik életben maradtak a fajtájukból! Ezreket mészároltak le! És most mi következünk, Callie! Mi következünk!

- Ha hozzátehetnék valamit... emelte fel Zifnab a mutatóujját.

Calandra elrántotta a kezét és lesimította a szoknyája elejét. - Szemmel láthatólag eléggé koszos vagy - jegyezte meg szipogva. - Már az egész szőnyeget telejárnak a sáros lábaddal. Menj a konyhába, és mosd le a koszt. Dobd le ott a ruhádat. Én majd, elégetem őket. Küldetek majd tiszta ruhát a szobádba. Aztán ülj le, és egyél valamit. A barátaid pedig - megvetően elmosolyodott és gúnyos pillantást vetett az ajtóban álló társaság felé -, alhatnak a cselédszálláson. Ez vonatkozik az öregemberre is. Tegnap este kipakoltam a holmiját.

Zifnab deresen rámosolygott, és udvariasan meghajtotta a fejét.

- Köszönöm, hogy vetted a fáradságot, de igazán nem lett volna szük...

- Piha! - Az elf nő sarkon fordult és elindult a lépcső felé.

- Calandra, a fenébe is! - Paithan megragadta a nővére könyökét és egy rántással visszafordította. - Nem hallottad, mit mondtam?

- Hogy merészelsz ilyen hangon beszélni velem! - Calandra tekintete hidegebb és sötétebb volt, mint a törpék föld-alatti járatainak legmélye. - Ebben a házban úgy fogsz viselkedni, mint egy civilizált ember, Paithan Quindiniar, vagy csatlakozhatsz primitív barátaidhoz, és alhatsz a szolgálkkal. - Elbiggyesztette a száját, és Regára pillantott. - Ami nektek bizonyára nem túl nagy újdonság! Ami pedig a rémisztgetéseiteket illeti, a királynőhöz már egy ideje eljutott az invázió híre. Ha igaz is a dolog, amit személy szerint kétek, mivel az emberektől származik a hír, akkor is fel vagyunk rá készülve. A királyi testőrségriadókészültségben áll, és az Árnyórség is készenlétben, ha szükség lenne rájuk. A legújabb fegyverekkel láttuk el őket. Meg kell, hogy valljam - tette hozzá vonakodva hogy ez az egész zagyvaság ha másnak nem, az üzletnek legalább jót tett.

- A piac magas árfolyamon nyitott - Zifnab csak úgy a levegőbe címezte a megállapítást -, de azóta a Daw-Jones folyamatosan csökkenőben van...

Paithan kinyitotta a száját, de nem tudta, mit mondjon. A hazaérkezés olyan volt számára, mint egy álom, mintha a szörnyű valósággal való viaskodás után pihentető alvásba zuhant volna. Alig néhány szíromfordulatnyi idővel azelőtt a titánok vérszomjas kezei még rettenetes halállal fenyegették. Kimondhatatlan borzalmakat élt át, szörnyi képeket látott, melyek élete végéig kísérteni fogják. Teljesen megváltozott, levetette magáról a gondtalanság és nemtörődömség külső burkát, mely addig takarta. És ami előbukkant, az nem volt olyan szép, de sokkal keményebbé, erősebbé és - reményei szerint - sokkal bölcsebbé vált. Fordított metamorfózis volt ez, a pillangó lárvává alakult.

De itt semmi sem változott. A királyi testőrségriadókészültségben! Az Árnyórség is készenlétben áll, ha szükség lenne rájuk! Egyszerűen nem hitte el, nem tudta felfogni. Arra számított, hogy óriási felfordulást talál majd itthon, ide-oda szaladgáló embereket, akik riadójelzéseket adnak. Ehelyett minden békés volt, csendes, és nyugodt. Változatlan. Status quo.

Félelmetes volt ez a béke, csend, és nyugalom. Szeretett volna felkiáltani. Kiabálni akart, és megkongatni a faharangokat, meg akarta ragadni az embereket, megrázni őket, és rájuk ordítani: „Hát nem értitek? Nem fogjátok fel, mi vár rátok? Halál! A halál vár rátok!” De a nyugalom fala túlságosan vastag volt, hogy áttörje, s túlzottan magas, hogy

keresztülmászhatson rajta. Csak nézett, tehetetlenül, s akadozó nyelvvel, zavartan, csak annyit tudott kidagogni, hogy a nővére borzasztó félreértésben van.

Lassan elhallgatott, s lassanként enyhült a szorítása Calandra karján.

Nővére, anélkül, hogy egyetlen pillantásra méltatta volna bármelyikőjüket is, hűvösen kivonult a szobából.

Valahogy figyelmeztetnem kellene őket, gondolta Paithan teljesen összezavarodva, valahogy fel kellene nyitnom a szemüket.

- Paithan...

- Aleatha! - Paithan hátrafordult, s megörült, hogy végre talál valakit, aki hallgat a józan észre. Kinyújtotta a kezét...

Aleatha arcul csapta.

- Thea! - Paithan égő orcájához kapott.

A húga arca hamuszürke volt, szeme lázban égett, pupillája kitágult.

- Hogy merészeled? - Hogy merészeled az emberek szörnyű hazugságait szajkózni! - Roland felé bökött az ujjával. - Szedd össze ezt a csócseléket és takarodj! Takarodj!

- El vagyok bűvölve, hogy Újra láthatom, kedves... - kezdte Zifnab.

Roland nem hallotta, mit mond, de a lány kék szemében lángoló gyűlölet, mely feléje irányult, magáért beszélt. Bocsánatkérően felemelte a kezét.

- Nézze, hölgyem, nem tudom, miről beszél, de...

- Azt mondtam, kifelé!

Aleatha ujjait karmokká görbítve Rolandnak ugrott. Mielőtt még Roland megállíthatta volna a lányt, éles körmök mélyedtek az arcába, és négy vérező karmolást hagytak maguk után. A meglepett ember igyekezett lerázni magáról a lányt anélkül, hogy bánatná, megpróbálta elkapni a hadonászó karokat.

- Paithan! Szedd már le rólam!

Paithannak egy pillanatra földbe gyökerezett a lába húga váratlan dühkitörésétől, de aztán, kissé késve bár, de utána ugrott. Megragadta Aleathát a derekánál, Rega pedig a karjánál fogva próbálta visszahúzni, s így, kettejüknek együtt, sikerült végre a habzó szájú, karmolászó nőt elrángatni Rolandtól.

- Ne érh hozzám! - visította Aleatha, s tehetetlenül Rega felé csapkodott.

- Hagyd, majd én elintézem - zihálta Paithan az emberek nyelvén.

Rega elhúzódott, visszalépett a fivére mellé. A férfi sebesült arcát tapogatta, s mogorván bámult az elf nőre.

- Átkozott szuka! - motyogta ember nyelven, mikor meglátta a vért az ujján.

Aleatha ugyan nem értette, mit mond, de tökéletesen felfogta a hanghordozás jelentését, és ismét a férfit akarta vetni magát. Paithan azonban szorosan tartotta, nem engedte el. Aztán a nő mérge hirtelen elszállt. Erőtlenül roskadt fivére karjába, s zihálva kapkodta a levegőt.

- Mondd, hogy ez az egész egy nagy hazugság, Paithan! - szólalt meg halk, izgatott hangon, miközben fejét a férfi mellkasára hajtotta. - Mondd, hogy csak hazudtál!

- Orn nevére, bárcsak mondhatnám, Thea! - felelte Paithan. Szorosan átölelte a lányt és megsimogatta a haját. - De nem tehetem. Láttam... Ó, Szent Anyánk, Aleatha! Mi mindent láttam! - Felzokogott, és görcsösen magához szorította a lányt.

Aleatha két keze közé fogta a fivére arcát, felemelte a fejét, és a szemébe nézett. Ajka halvány mosolyra húzódott, és felhúzta a szemöldökét.

- Férjhez megyek. Lesz egy házam a tavon. Senki... semmi nem állíthat meg. - Kibontakozott a férfi öleléséből. Lesimította fekete haját, és tökéletesen eligazgatta a fürtöket a vállán. - Isten hozott itthon, Paithan, kedvesem. Most, hogy már itthon vagy, eltakaríthatnád a szemetet. Ugye megteszed?

Aleatha Rolandra és Regára mosolygott. Az utolsó szavakat tört emberi nyelven ejtene

ki.

Roland a húga karjára tette a kezét.

- Szemét, mi? Gyere, hugicám, tűnjünk el innen!

Rega könnyörgő pillantást vetett Paithanra, aki tehetetlenül nézett a lányra. Úgy érezte magát, mint aki mély álomból ébred, s a végtagjai nem mozdulnak.

- Látod, hogy van ez! - mordult fel Roland. - Én figyelmeztettelek! - Elengedte a lányt, és tett egy lépést lefelé a verandáról - Jössz?

- Elnézést - szólalt meg Zifnab -, de hadd jegyezzem meg, hogy nem igazán van hová mennetek.

- Paithan! Kérlek! - könnyögött Rega.

Roland lerobogott a lépcsőn a mohapázsitra.

- Maradj csak itt! - kiabálta vissza a válla fölött. - Melegítsd csak az elf ágyát! Lehet, hogy ad majd egy kis munkát a konyhában!

Paithan dühében elvörösödött, és Roland után lépett.

- Én szeretem a húgodat! Én...

Kürtök hangja hasított bele a csendes, reggeli levegőbe. Az elf Enthial tava felé pillantott, és összepréselte az ajkát. Rega után nyúlt, elkapta a lányt, és szorosan magához húzta. A moha rengeni és morajlani kezdett a lábuk alatt. Drugar, aki egyetlen szót sem szólt, és egy fél mozdulatot sem tett egész idő alatt, kezét az övébe csúsztatta.

- Nos! - kiabálta Zifnab zsémbesen, s a veranda korlátjában próbált megkapaszkodni, hogy el ne essen. - Ha esetleg befejezhetném a mondatot, azt akartam mondani, hogy...

- Uram - zengte a sárkány a föld alól -, itt vannak.

- Ez az - suttogta Haplo, mikor meghallotta a kürtök hangját. Kikukucsált a bűvőhelyéről a cserjék közül, és mutatott valamit a kutyának. - Rendben van. Tudod, mi a dolgod. Ne feledd, csak egyet akarok!

A kutya a dzsungelbe vetette magát, és pillanatok alatt eltűnt szem elől a sűrű levélzet között. Haplo feszülten várakozott, és körbenézett a bokrok között, ahol rejtőzött. Minden készen állt. Most már csak várnia kellett.

A patryn nem ment be a házba hajós útitársaival együtt. Valami kifogással, hogy javításokat kell végeznie a járművén, hátramaradt. Mikor látta hogy átmennek a széles udvaron, melynek mohapázsitja Lenthán rakétakísérleteinek következtében megperzselődött és megfeketedett, Haplo felmászott a hajóra és végigsétált a sárkány szárnyának fa „csontvázán”.

Séta a sárkány szárnyán. Mindent kockáztatni, még az életedet is, hogy megvalósítsd a célodat. Hol is hallotta ezt a mondást? Úgy rémlett, mintha Hugó a Kéz említette volna egyszer. Vagy az az elf kapitány mondta, akinek a hajójához a patryn „valahogy hozzájutott”? Nem mintha érdekes lenne. A mondásnak nem sok értelme volt egy olyan járművel kapcsolatban, amely szilárd talajon parkolt, s ha valaki le is pottyant volna róla, csak három lábnyit eshetett, nem háromezret. Haplo mégis úgy gondolta, miközben könnyedén leugrott a hajóról földre, hogy a mondás ebben a pillanatban valahogy nagyon is találó.

Séta a sárkány szárnyán.

Meghúzódott a bűvőhelyén, és átfutott a mágikus jeleken, melyeket aktiválni szeretett volna, úgy simított végig mindegyiken egymás után, mint valami elf drágakő-kereskedő, aki repedéseket keres a gyöngysoron. A konstrukció tökéletes volt. Az első varázslat, amit elsüt, megállítja a teremtményt. A második megbénítja, a harmadik az agyába hatol, már amilyen agya lehet neki.

A távolban a kürtök hangja egyre hangosabbá és egyre rendszertelenebbé vált, egyik-másik rettenetes, bugyborékoló hörgésbe fulladt. Az elfek valószínűleg csatába

szálltak az ellenféllel, s a hangokból ítélve, a harc egyre közelebb és közelebb folyt. Haplo nem törődött vele. Ha a titánok az elfekkel is úgy bánnak el, mint az emberekkel - s Haplónak nem volt semmi oka, hogy úgy gondolja, az elfek bármivel is jobbak lennének -, akkor ez a harc úgysem fog sokáig tartani.

Feszülten figyelt hátha meghall valami újabb hangot. És meg is ütötte a fülét valami - a kutya ugatása. Ez a hang, is feléje közelített. A patryn nem hallott semmi mást, s először kissé aggódni kezdett. Aztán eszébe jutott, milyen hangtalanul haladtak a titánok a dzsungelben, és rájött, hogy úgysem hallaná a teremtményt, csak ha már a hátában lenne. Megnyalta az ajkát, és megnedvesítette a torkát.

A kutya becsörtetett a bozótosba. Erősen zihált, a nyelve kilógott a szájából, s a szeme kikerekedett a félelemtől. Aztán éles fordulatot vett, kiugrott a mező közepére és eszeveszett ugatásba fogott.

A titán szorosan mögötte. Ahogyan Haplo remélte, a bosszantó állat elcsalta a teremtményt a társaitól. Mikor kiért a tisztásra, megtorpant, és szaglászni kezdett. A szem nélküli arc lassan körbefordult. Megérezte, meghallotta, „meglátta” az embert.

A titán hatalmas teste Haplo felé fordult, a szem nélküli arc egyenesen a patrynra meredt. Amikor a titán nem mozdult, álcázott teste szinte tökéletesen beleolvadt a dzsungelbe a háta mögött. Haplo pislogott, majdnem elvesztette szem elől. Egy pillanatra pánikba esett, de aztán megnyugtatta magát. Semmi baj. Semmi baj. Ha a tervem működik, a teremtmény mindenképpen neki fog indulni. Efelől semmi kétség!

Haplo elkezdte kántálni a varázslatot. Felemelte tetovált kezét, s a rúnák mintha lecsusszantak volna a bőréről, s a levegőbe táncoltak volna. A mágikus jelek hihetetlen sebességgel sokszorozódtak és épültek egymásra, miközben tüzes kék és lángoló vörös fényt bocsátottak ki magukból.

A titán érdektelenül szemlélte a jeleket, mintha mindezt már látta volna egyszer, és rettenetesen unalmasnak találná. A teremtmény Haplo felé közeledett, s a minduntalan ismétlődő kérdés ott kattogott a patryn fejében.

- Szóval a citadella. Hol van a citadella? Sajnálom, most nincs időm, hogy válaszoljak neked. Csak egy pár perc és beszélhetünk - ígérte Haplo és visszahátrált.

A mágikus jelrendszer most már tökéletesen kiteljesedett, s Haplo nagyon remélte, hogy működik is. Alaposan szemügyre vette a titánt. A teremtmény továbbra is felé közeledett. Reménytelen könyörgése gyorsan vad dühvé változott. Haplón hirtelen úrrá lett a kétség, gyomra görcsberándult. A kutya mellette rettegve nyüszített.

A titán megtorpant, elfordította a fejét, és habzó száját zavartan eltátotta. Haplo újból mert levegőt venni.

Vörösen és kéken izzó mágikus jelek kapcsolódtak egymásba, s hatalmas függönyként omlottak az erdő fáira. A varázslat teljesen beterítette a tisztást, s körbefonta a titánt. A teremtmény jobbra-balra forgolódott. A rúnák a saját képmását tükrözték vissza, s betöltötték az agyát saját magát ábrázoló képekkel és érzetekkel.

- Semmi baj. Nem akarlak bántani - mondta Haplo megnyugtatóan, saját nyelvén, a patrynokén, mely nagyon hasonlított a sardanok nyelvére. - El foglak engedni, csak előbb beszéljünk erről a citadelláról. Áruld el, mi az!

A titán Haplo hangjának irányába vetődött. A patryn rögtön mozdult, azonnal félreugrott. A titán vadul kapott a levegőbe.

Haplo számított erre a támadásra, s türelmesen megismételte a kérdést.

- Mondj valamit erről a citadelláról! A sardanok...

Sardan!

A titán haragja lecsapott, döbbenetes nyers erővel, és elképesztő csapást mért Haplo varázslatára. A mágikus jelek megremegtek, összeomlottak. Aztán a teremtmény - megszabadulva az illúzió fogságából - Haplo felé fordította a fejét.

A patryn kétségbeesetten küzdött, hogy visszanyerje a hatalmát a varázslat felett, és megerősítette a mágikus jeleket. A titán elvesztette szem elől, s vakon tapogatózott zsákmánya után.

Te sardan vagy!

- Nem. - felelte Haplo, imádkozva, hogy kitartson az ereje. Letörölte az izzadságot az arcáról. Nem vagyok sardan. Az ellenségük vagyok csakúgy, mint te!

Hazudsz! Sardan vagy! Csak be akarsz csapni! Felépíted a citadellát, aztán meg elveszed a szemünket! Vakká teszel a csillogó, ragyogó fényre!

A titán hangja újra és újra lecsapott Haplóra, de minden egyes csapással gyengébb és gyengébb lett. Haplo varázslata nem tart már túl sokáig. El kell szabadulnia, amíg a teremtmény még össze van zavarodva. De megérte. Sok mindent megtudott. Vakká teszel a csillogó, ragyogó fényre. Úgy érezte, lehet, hogy kezd összeállni a kép. Csillogó, ragyogó... előtte... fölötte...

- Kutya! - Haplo megfordult, arra készült, hogy elrohan, de döbbsen megtorpant. A fák eltűntek. Előtte, mögötte, bármerre nézett, mindenhol a saját képmását látta.

A titán saját varázslatát fordította vissza ellene.

Haplo kétségbeesetten küszködött, hogy legyűrje a félelmét. Csapdába esett, nem volt menekvés. Meg tudta volna ingatni a mágikus erőket maga körül, de ugyanazzal az erővel a titánt körbefonó varázslatot is megtörte volna. Elcsigázott volt, és teljesen kimerült, már nem volt ereje, hogy egy újabb rúnahálót szőjön, olyat már nem, amely megállíthatta volna a teremtményt. A patryn jobbra fordult, és önmagát pillantotta meg. Balra fordult, és saját magával került szembe - saját sápadt arcával, rémülettel tágra nyílt szemével. A lábánál a kutya őrjöngve rohangált körbe-körbe és vadul ugatott.

Haplo érezte, hogy a titán maga körül tapogatózva kutat utána. Előbb vagy utóbb, de a teremtmény belé fog botlani. Valami végigsúrolta a karját, valami meleg és élő, talán egy hatalmas kéz...

Haplo vakon a másik irányba ugrott, el a teremtménytől, és nekiütközött egy fának. Az ütés hatalmas volt, kiszorította a levegőt a mellkasából. Ahogy megpróbálta visszanyerni a lélegzetét, hirtelen rádöbbsent, hogy lát! Fákat, indákat! Az illúziónak vége. Megkönnyebbülés öntötte el, de ezt az érzést szinte azonnal legyőzte a félelem.

Ez azt jelentette, hogy a varázslat múlóban van. Ha ő lát, akkor az ellenfele is.

A titán fenyegetően közeledett felé. Haplo nagyot ugrott, a mohaszőnyegre vetődött és négykézláb próbált elillanni. Hallotta a kutyát maga mögött, hogy megpróbálja megvédeni a gazdáját majd egy éles, fájdalmas vonítást. Egy sötét, szőrös test csapódott a földhöz a háta mögött.

Haplo megragadott egy faágat, és talpra küzdötte magát.

A titán kirántotta a fegyvert a férfi kezéből, lenyúlt, és elkapta a karját. Hatalmas keze volt, tenyere körbefonta a csontokat és az izmokat, az ujjak összepréselődtek. Úgy meghúzta Haplo karját, hogy majdnem kiszakította a vállából.

Aztán a titán ismét felrántotta, s még erősebben megszorította. Haplo kétségbeesetten küzdött a fájdalom ellen, küzdött rátörő sötétség ellen. A következő rántás le is tépheti a karját.

- Bocsásson meg, uram, felajánlhatnám a segítségemet?

Egy tüzes vörös szempár bukkant elő a moha közül, majdnem egy szinten Haplóval.

A titán tovább húzta a karját; Haplo hallotta a csontok recsegését, ropogását, s a fájdalomtól majdnem elveszítette az eszméletét.

A vörös tekintet tüzesen felvillant, és egy indákkal beborított, pikkelyes zöld fej emelkedett ki a moha közül. Szétnyitotta vörös ajkait, csillogó fehér fogak és egy fekete nyelv villant elő a szájából.

Haplo érezte, hogy kiszabadul, és a földre esett. A vállához kapott. A karja kificamodott,

de még mindig megvolt. Félt, nehogy magára vonja a figyelmet, így fájdalmában csak a fogát csikorgatta. Túl gyenge volt ahhoz, hogy megmozduljon, így csak feküdt a mohaszőnyegen és figyelt.

A sárkány megszólalt. Haplo nem értette, mit mond, de érezte, hogy a titán haragja elszáll, helyébe félelem és rettegés költözik. A sárkány megint mondott valamit, rettentő erélyes hangon, és a titán visszaroht az erdőbe, foltos, zöld teste gyorsan és hangtalanul mozgott, s Haplo fátyolos tekintetének úgy tűnt, mintha maguk a fák futottak volna el.

A patryn a hátára fordult, és minden elsötétedett körülötte.

29.FEJEZET

A FÁK CSÚCSA, EQUILAN

- ZIFNAB, HÁT VISSZAJÖTTÉL! - kiáltotta Lenthán Quindiniar.

- Visszajöttem? - kérdezte az öregember, és borzasztóan meglepettnek tűnt.

Lenthán kisietett a verandára, elkapta Zifnab kezét, és szívélyesen megrázta.

— És Paithan is! - örvendezett, mikor megpillantotta a fiát. - Szent Orn! És nekem senki sem szólt. A húgod és a nővéred már tudják?

- Igen, főnök. Ők már tudják. - Az elf aggódó pillantást vetett az apjára. - Nincs semmi baj, apa?

- És vendégeket is hoztál? - Lenthán félénk, halvány mosolyát Regára és Rolandra villantotta. Roland sebesült arcát tapogatta, és barátságatlanul bölintott. Rega közelebb húzódott Paithanhoz, és megszorította a kezét. Az elf átölelte a lányt, és gyanakvó tekintettel méregették Lenthánt.

- Ó Istenem! - motyogta Lenthán, és köpenyének csücskét kezdte gyűrögetni. - Ó Istenem!

- Apa, hallod a kürtöket? - Paithan apja törékeny vállára tette a kezét. - Rettenetes dolgok történnek. Hallottál róla? Callie elmondta neked?

Lenthán körbepillantott, úgy nézett ki, mintha örülne, hogy témát válthat. Zifnab tűnődő arckifejezéssel meredt elfelé, a dzsungelbe. És ott volt egy törpe, aki a sarokban kuporgott, és azon a kenyéren és sajton rágódott, amit Paithan szerzett neki a konyhából. (Az már elég egyértelművé vált számukra, hogy senkinek sem állt szándékában az ebédlőasztalhoz invitálni őket.)

- Azt hiszem ... a nővéred említett valamit, de a hadsereg kézben tartja a dolgokat.

- Nem, apa, nem tartják kézben. Lehetetlen kézben tartani. Én láttam ezeket a bestiákat! Elpusztították a törpék népét. Thilliának vége, apa! Vége! Nem tudjuk megállítani őket!. Ahogy az öregember mondta - romlás és pusztulás vár ránk.

Lenthán kényelmetlenül feszengett, köpenyének csücskét már csomóba gyúrte. Lesütötte a szemét és a veranda fadestekáit bámulta. Azok legalább biztonságosak, nem fognak semmiféle meglepetéssel szolgálni.

- Apa, figyelsz rám? - Paithán gyengéden megrázta az apját.

- Mi van? Lenthán felpillantott Paithanra, és gondterhelten elmosolyodott. - Ó, igen. Jó kis kalandban volt részed. Nagyon örülök, drága fiam. Tényleg nagyon jó lehetett. De miért nem jössz be, és beszélsz a nővéreddel? Szólj Callie-nek, hogy itthon vagy.

- Már tudja, hogy itthon vagyok - magyarázta Paithán idegesen. - És kitiltott ebből a házból, Apa. Sértegetett engem és a nőt, aki a jövődöbeli feleségem! Soha többé nem teszem be a lábam ebbe a házba!

- Ó, Istenem! - Lenthán a fiáról az emberekre, aztán a törpére, majd az öregemberre pillantott. - Ó, Istenem!

- Nézd, Paithan - szólalt meg Roland, és az elf mellé lépett. - Hazajöttél, láttad a családodat. Megtettél mindent, hogy figyelmeztess őket. Hogy mi lesz most, az már egyáltalán nem a te dolgod. Indulnunk kell, ha el akarunk tűnni innen még a titánok előtt.

- És hová mennétek? - érdeklődött Zifnab. Felkapta a fejét, álla előreszegeződött.

- Nem tudom - vont a vállát Roland, és dühösen az öregemberre pillantott. - A világnak ezen a felén nem vagyok ismerős. Talán a Távoli Partok felé. Az kelentre esik, nem? Vagy Sinith Paragnába...

- A Távoli Partokat már lerombolták, az ott élőket lemészárolták - közölte Zifnab, és szeme szikrákat szórt bozontos fehér szemöldöke alatt. - Lehet, hogy egy kis ideig elkerülhetitek a titánokat Sinith Paragna erdeiben, de előbb vagy utóbb rátok találnak. És akkor mit fogtok csinálni, fiam? Tovább menekültök? Addig, amíg a Terinth-óceán el nem vágja az utakat? Lesz rá időtök, hogy építsetek egy hajót, amivel átjuttok a tengeren? De mindenképpen csak idő kérdése lenne. Akkor is utánatok mennének.

- Fogja be a száját, öreg! Hallgasson! De ha már beszél, akkor azt mondja meg, hogyan menekülhetünk el innen!

- Meg is mondom - csattant fel Zifnab. Csak egy úton kerülhetünk el innen. - Felemelte a mutatóujját. - Felfelé.

- A csillagokba! - Lenthannak végre úgy tűnt, megértette, miről van szó. Összedörgölte a kezét. - Ahogy mondtad? És én leszek, aki a népemet...

- ...átvezeted! - folytatta Zifnab lelkesen - Ki Egyiptomból! Ki a rabszolgaságból! Keresztül a sivatagon! Hatalmas tűzoszlop...

- Sivatag? - Lenthán ismét gondterheltnek tűnt. - Tűz? Azt hittem, a csillagokba igyekszünk.

- Elnézést. - Zifnab zavartnak látszott - Rossz a forgatókönyv. Ezek az utolsó pillanatban hozott változtatások a szövegben! Teljesen összezavarnak.

- Hát persze - kiáltott fel Roland. - A hajó! A pokolba a csillagokkal! Átjutunk vele a Terinth-óceánon...

- De nem menekülhettek el a titánok elől! - vágott közbe az öregember zsémbesen. - Hát nem értesz semmit? Akárhová is mész a földön ebben a világban, őket találod. Vagy inkább ők találnak meg téged. A csillagok. Ott van az egyetlen biztonságos hely.

Lenthán felnézett a napsütötte égboltra. A ragyogó fény rendíthetetlenül, derűsen sugárzott a földre, magasan, messze a vér, a pusztulás és a halál fölött.

- Hosszú út lesz, kedveseim - suttogetta.

Roland megrángatta Paithan kabátujját, és félrehúzta a ház oldalába, egy nyitott ablak alá.

- Nézd - mondta -, vágjunk jó képet az öreg pasas szeszélyeihez. Méghogy csillagok! Piha! Ha egyszer feljutunk arra a hajóra, akkor már oda megyünk, ahová csak akarunk.

- Úgy érted, oda megyünk, ahová csak az a Haplo akarja. - Paithan a fejét csóválta. - Különös figura. Nem tudom, mit gondoljak róla.

Teljesen elmerültek a gondjaikban, s egyikük sem vette észre, hogy egy finom, fehér kéz megfogja a függöny szélét, és kissé félrehúzza.

- Nos hát, én sem tudom ismerte el Roland. - De...

- De nem akarok összetűzésbe keveredni vele! Láttam, hogy úgy ütötte ki azt a farönköt annak a titánnak a kezéből, mintha csak valami szalmaszál lett volna! És aggódom az apám miatt is. A fater nincs valami jól. Nem vagyok benne biztos, hogy képes lesz végigcsinálni ezt az örült utazást.

- Nem kell összetűzésbe keverednünk Haplóval! Rendben van, akkor oda megyünk

ahová visz minket! Én arra tippelök, hogy ő nincs eszeveszetten odáig, hogy a csillagokat kezdjük kergetni.

- Nem tudom. Nézd, az is lehet, hogy nem kell sehová sem mennünk. Lehet, hogy a mi seregeink tényleg meg tudják állítani őket.

- Igen, és lehet, hogy én meg szárnyakat növesztek, és magamtól is felröppenek a csillagokba!

Paithan keserű, dühös pillantást vetett az emberre és otthagya, átsétált a veranda másik végébe. Mikor magára maradt, leszakított egy virágot a hibiszkusz bokorról, a szirmai kezdte tépkedni, és rosszkedvűen dobálta le őket a kertbe. Roland, aki mindenáron ki akarta fejteni a véleményét, utána sietett. De Rega elkapta a karját.

- Hagyd békén egy kicsit.

- Pfff! Tiszta örülségeket beszél...

- Roland, hát nem érted? Mindent maga mögött kell hagynia! Ez aggasztja annyira.

- Maga mögött kell hagynia? Mit? Egy házat?

- Az életét.

- Neked és nekem ez nem okozott túl nagy gondot.

- Csak azért, mert mi mindig is az úton éltük az életünket - felelte Rega elsötétedő arccal. De emlékszem, milyen volt, amikor otthagytuk az otthonunkat, a házat, ahol születtünk.

- Egy szemétteltelepet!

- Számunkra nem volt az. Mi nem ismertünk ennél jobbat. Emlékszem arra, amikor..., amikor a mama nem jött haza. - Rega közelebb húzódott a fivéréhez és a karjára hajtotta a fejét. Csak vártunk és vártunk... mennyit is?

- Egy periódust vagy kettőt - vont a vállát Roland.

- És nem volt ennivalónk, nem volt pénzünk. De te mindig próbáltál megnevetetni, hogy ne féljek. - Rega a kezét a bátyjába kulcsolta, és megszorította. - És akkor azt mondtad: „Hát, hucám, odakint vár egy hatalmas világ, és mi semmit sem láthatunk belőle, ha itt maradunk bekasztlizva ebben a viskóban.” Akkor és ott hagytuk el az otthonunkat. Kisétáltunk a házból, ráléptünk az útra, és elindultunk arra, amerre az út vezetett. De egy dologra tisztán emlékszem, Roland. Emlékszem, hogy megálltál az ösvényen, megfordultál, és visszanéztél a házunkra. És emlékszem, hogy amikor utolértél, könnyecseppek csillogtak...

- Akkor még gyerek voltam. Paithan már felnőtt. Vagy legalábbis annak nevezhető. Jól van, rendben. Nem piszkálom. De én felszállok arra a hajóra, akár jön, akár nem. És te mit fogsz tenni, ha úgy dönt, hogy itt marad?

Roland elsétált. Rega ottmaradt az ablak alatt, s gondterhelt tekintetét Paithanra szegezte. A háta mögött, a házban, a kéz lassan lecsusszant a függönyről, és a csipkés anyag finoman, puhán visszahullott a helyére.

- Mikor indulunk? - kérdezte Lenthán izgatottan az öregembert. - Most rögtön? Csak össze kell csomagolnom pár holmit...

- Most? - Zifnab ijedtnek tűnt ó nem, nem most. Még nincs itt az ideje. Mindenkit össze kell szednünk. Tudod, van még egy kis időnk. Nem sok, de valamennyi még van.

- Nézd, öreg - szakította félbe Roland a beszélgetést. - Biztos vagy benne, hogy ez a Haplo segít neked végrehajtani a tervedet?

- Ó igen, persze! - jelentette ki Zifnab magabiztosan.

Roland összeszűkülte tekintetével nézett rá.

- Nos - az öregember habozni látszott -, lehet, hogy nem rögtön elsőre.

- Ühüm - Roland bólintott, s ajka elkeskenyedett.

- Valójában - Zifnab még nyugtalanabbnak tűnt -, egyáltalán nem akar magával vinni

minket. Lehet, hogy... ööö... fel kell majd... hogy is mondjam,... lopózkodnunk a hajóra.

- Fellopózkodni a hajóra.

- De ezt bízzátok csak rám! - mondta az öregember és bölcsen bólintott. - Megmondom, mi legyen a jel. Lássuk csak! - Eltöprengett. - A kutyaugatás! Ez lesz a jel. Mindenki hallotta? - Zifnab sivitva felemelte a hangját. - Ha a kutya ugatni kezd! Akkor kell felmennünk a hajóra!

A kutya ugatni kezdett.

- Most? - kérdezte Lenthán, s majdnem kiugrott a cipőjéből.

- Nem most! - Zifnab, úgy tűnt, teljesen összezavarodott. - Mit jelentsen ez? Még nincs itt az idő!

A kutya a ház mellett csörtetett feléjük. Odarohant Zifnabhoz, foga közé kapta a köpenyét, és rángatni kezdte.

- Hagyd már abba! Még leszakítod a szegélyét! Mehetünk!

Az állat egyre hangosabban morgott, egyre erősebben húzta a köpeny szélét, s közben le nem vette a szemét Zifnabról.

- Szent Nabukodonozor! Miért nem ezzel kezdted? Mennünk kell! Haplo bajban van. Szüksége van a segítségünkre!

A kutya elengedte az öregember köpenyét, és elrohant a dzsungel irányába. Az öreg varázsló felhúzta köpenyének alját csupasz, csontos bokája fölé, és az állat után szaladt.

A többiek csak álltak ott, földbegyökerezett lábbal. Hirtelen mindannyiukban felrémlt, milyen volt szembekerülni a titánokkal.

- A pokolba is, ő az egyetlen, aki tudja, hogyan lehet repülni azzal a hajóval! - kiáltott fel Roland, és az öregember után vetette magát.

Rega a fivére után sietett. Már Paithán is azon volt, hogy követi őket, amikor ajtócsapódás ütötte meg a fülét. Hátrafordult, és megpillantotta Aleathát.

- Én is jövök.

Az elf döbbenetesen bámult. A húga régi ruháit vette fel - bőrnadrágot, fehérvászon tunikát és bőr mellényt. A ruhákat már kinőtte, túl szűkek voltak rá. A nadrág szára szorosan tapadt a megvastagodott combokra, úgy tűnt, a varrások bármely pillanatban elhasadhatnak. Az ing anyaga szorosan feszült a kikerekedett mellekre. Minden olyan szűk volt rajta, hogy ezzel az erővel akár meztelen is lehetett volna. Paithán érezte, hogy az arcát elönti a vér.

- Aleatha, menj vissza a házba! Ez most komoly...

- Én is megyek. Saját szememmel akarom látni. - Leereszkedő pillantást vetett Paithánra. - Gondoskodom róla, hogy visszavond ezeket a hazugságokat!

Aleatha elsétált mellette, és céltudatosan a többiek után vette az irányt. Gyönyörű haját egyszerű kis kontyba csavarta a tarkóján. Kezében egy fából készült sétapálcát tartott, sután fogta a markában, mint valami bunkót, talán arra gondolt, hogy fegyverként használja majd.

Paithán idegesen sóhajtott. Semmi értelme vitatkozni vele, megpróbálni meggyőzni őt. Egész életében csak azt tette, amihez kedve volt, most sem lehetne megállítani. Mikor utolérte, némileg megrökönyödve vette észre, hogy Aleatha tekintete az előtte rohanó férfira szegeződik, Roland erős hátára, kidagadó izmaira.

Lenthán Quindiniar magára maradt. A kezét tördelte, a fejét csóválta és magában motyogott:

- Ó, Istenem! Ó, Istenem!

Odafent az irodájában Calandra kinézett az ablakon, és látta őket rohanni a sima mohapázsiton a fák felé. A távolban a kürtök vadul harsogtak. Megvetően horkantott, és visszatért a könyveihez, a kedvenc számaihoz. Összepréselt ajkakkal, mosolyogva konstataálta, hogy idén minden bizonnyal jóval nagyobb nyereséget fognak produkálni,

mint tavalý.

30.FEJEZET

A FÁK CSÚCSA, EQUILAN

HAPLO ARRA TÉRT MAGÁHOZ, HOGY KÖRBEFOGJÁK - de nem a titánok, hanem az összes teremtmény, akivel ezen a világon találkozott, és hozzá egy fél hadseregnyi elf. Felóhajtott, és a kutyára pillantott.

- Ez mind miattad van.

A kutya a farkát csóválta, lógó nyelvvel vigyorgott, élvezte a dicséretet, és nem jött rá, hogy ezt valójában nem annak szánták. Haplo a körülötte álldogálókra pillantott. Ők visszanéztek - gyanakvó, kétkedő, várakozó tekintettel. Egyedül az öregember tekintetében tükröződött mély aggodalom.

- Jól... jól vagy? - kérdezte az ember lány a nevére nem emlékezett. A lány a vállára pillantott. Gyengéden felé nyújtotta a kezét. - Tehetünk... érted valamit?

- Ne éj hozzám! — sziszegte Haplo összeszorított foggal.

A lány visszarántotta a kezét. Az elf nőnek több sem kellett, természetesen rögtön mellé térdelt. Haplo fájdalommal küszködve felült, és ép kezével arrébb lökte a lányt.

- Te! - szólalt meg, és Rolandra nézett. Segítened kell nekem... visszarakni ezt itt! - Haplo kificamodott vállára mutatott, mely különös szögben állt el a testétől.

Roland bólintott, és a térdére ereszkedett. Keze már mozdult, hogy eltávolítsa Haplo ingét és a bőrmellényt, melyet fölötte viselt. A patryn megfogta a kezét.

- Csak a vállamat tedd helyre!

- De az inged útban van...

- Csak a vállamat tedd helyre!

Roland a férfi szemébe nézett, aztán gyorsan elkapta a tekintetét. Lassan megpróbálta a kificamodott ízületet a helyére illeszteni. Néhány elf közelebb lépett, hogy lássa, mi történik, köztük ott volt Paithan is. Eddig a gyülekezet szélén álldogált, akik Haplót vették körül, és egy elffel beszélgetett, akin egy valaha bizonyára elegáns egyenruha véres és szakadt maradványai lógtak. Ahogy meghallották Haplo hangját, a két elf abbahagyta a beszélgetést.

- Bármi is legyen az inged alatt, bizonyára nem mindennapi dolog - állapította meg az elf lány, Aleatha. - Igazam van?

Roland sötét pillantást vetett rá.

- Nem lenne valahol máshol dolgod?

- Sajnálom - felelte a lány hűvösen. Nem értem, mit mondasz. Nem beszélem az emberek nyelvét.

Roland bosszús arcot vágott. Elf nyelven volt, amit mondott. Megpróbált nem törődni vele. De ez nem volt könnyű. A lány Haplo fölé hajolt, s ruhája alól kivillant gömbölyű melle.

Vajon kinek a gyönyörűségére? - tűnődött a patryn. Szórakoztatta volna a dolog, ha nem lett volna annyira dühös magára. Rolandra nézett és arra gondolt, Aleatha most talán megtalálta párját. Az ember csak a dolgára koncentrált. Erős kezével keményen tartotta Haplo karját.

- Ez fájni fog.

- Ühüm. Haplo olyan erősen szorította össze a fogát, hogy az állkapcsa is belesajdult. Nem kellett volna, hogy fájjon. Folyamodhatott volna varázslathoz, aktiválhatta volna a

rúnákat a testén. De átkozottul nem volt kedvére, hogy az ismert világegyetem egynegyede előtt felfedje mágikus hatalmát. - Folytasd!

- Azt hiszem, sietned kellene - mondta az elf, aki Paithan mellett állt. - Most visszavertük őket, de attól tartok, ez csak rövid időre szól.

Roland körbepillantott.

- Kellene az egyik férfi, hogy segítsen tartani...

- Én segíthetek - ajánlkozott Aleatha.

- Ez most nagyon fontos. Nincs szükségem valami hölgyikére, aki majd elájul itt nekem...

- Én sohasem ájulok el... hacsak nincs rá jó okom. - Aleatha rávillantott egy bájos mosolyt. - Hogy van az arcod? Fáj még?

Roland felmordult, és tekintetét nem vette le a sebesültről.

- Tartsd erősen, és támaszd neki ennek a fának, hogy ne forduljon el, amikor a csontot visszarántom a helyére.

Aleatha nem törődött Haplo tiltakozásával, és megragadta a férfit.

- Nem kell, hogy valaki tartson. Félrelökte a nő kezét. - Várj egy kicsit, Roland! Még ne! Hadd kérdezzem meg... - Elfordította a fejét, hogy lássa az elegáns egyenruhát viselő elfet. Érdekelte, amit az előbb mondott. - Legyőztétek őket? Mit... Hogyan?...

Fájdalom hasított a kapába, végigfutott a vállán, le a hátán, fel a nyakán. Elakadt a lélegzete.

- Most már tudod mozgatni? - Roland visszaült a sarkára, és az izzadságot törölgette az arcáról.

A kutya nyüszítve odakúszott Haplo oldalához, és megnyalta a csuklóját. Haplo összeszorította a fogát, hogy kevésbé érezze a fájdalmat, és finoman megmozgatta a vállizületét.

- Be kellene kötöznöm - tiltakozott Roland, mikor látta, hogy Haplo megpróbál talpra állni. - Könnyedén kificamodhat megint. Minden megsérült odabent.

- Nem lesz semmi baj - mondta Haplo. Sérült karját tartotta, és megpróbálta leküzdeni a kísértést, hogy használja a rúnákat, és befejezze a gyógyítást. Majd ha egyedül lesz... és ez, ha minden jól megy, nemsokára be fog következni! Egyedül és minél távolabb ettől a helytől! Hátát újból nekivetette a fatörzsnek, behunyta a szemét, és remélte, hogy az ember és az elf nő megértik a célzást és magára hagyják. Hallotta, ahogy lépések távolodnak felőle, de nem törődött vele, hogy merre. Paithan és az elf lord ismét belemerültek a beszélgetésbe.

- ... felderítők jelentették, hogy a hagyományos fegyverek nem ejtenek sebet rajtuk. Az emberek veresége Thilliában ezt egyértelművé tette. Azok az emberek, akik a mi mágikus fegyvereinket használták, Valamivel eredményesebbnek bizonyultak, de végül őket is legyőzték. Ez várható. A titánok fel tudják használni a mágiát, amely a fegyverekben van, de nem képesek őket mágikus erővel felruházni, ahogyan mi. Nem mintha ez annyit segített volna. A varázslóink tanácstalanok. Mindent felhasználtunk, amink csak volt, de csak egyetlenegy bizonyult hatásosnak.

- A drakonok, uram? - kérdezte Paithan.

- Igen a drakonok.

Mi a fene az a drakon? Haplo kissé felnyitotta a szemét, és félig lehunyt pillái alól kukucskált kifelé. Az elf lord nyilvánvalóan egy ilyet tartott a kezében. Paithan is és ő is elmerülten tanulmányozták. Akárcsak Haplo.

A drakon kinézetre nagyon hasonlított egy nyílpuskára, leszámítva, hogy sokkal nagyobb méretű volt. A lövedékeket, melyeket kilőtt, fából faragták, és olyanok voltak, mint egy-egy apró sárkány.

- A hatékonysága, úgy tűnik, nem a lövedékek ütötte seb nagyságában nyilvánul meg. A legtöbbben nem is kerülnek annyira közel a titánokhoz, hogy egyáltalán eltalálják őket -

tette hozzá a lord bánatosan. - Magának a drakonnak a látványa rémiszti meg őket. Ahányszor csak bevetjük a drakonokat, azok a bestiák még csak meg sem próbálják felvenni a harcot. Egyszerűen hátat fordítanak és elrohannak! - Az elf lord aggódalmasan pillantott a drakonra, és megrázogatta a kezében. - Bárcsak tudnám, mi különös van ebben a fegyverben, ami elijeszti ezeket a bestiákat! Akkor talán le is győzhetnénk őket!

Haplo összeszűkült szemmel bámult a drakonra. Ő tudta, mi az oka! Feltételezte, hogy amikor az ellenfélre lőttek vele, a lövedékek megelevenedtek - az elf fegyverek néha így működtek. A titánok szemében úgy tűnhetett, mintha apró sárkányok támadták volna meg őket. Felrémlt előtte az a mindent elsöprő rettegés a titán szemében, amikor a sárkány feje előbukkant a tisztáson. Tehát valószínűleg a sárkányokat lehetne használni a szörnyetegek irányítására.

A mesterem rendkívül érdekesnek fogja találni a dolgot, gondolta Haplo, és miközben a vállát masszírozta, csendesen elmosolyodott.

Arra figyelt fel, hogy valaki megrántotta az övét. Lenézett, és megpillantotta a törpét, Feketeszakállt, Drugart vagy akárhogy is hívják. Mióta állhat már itt? Haplo nem vette észre, és emiatt nagyon dühös volt magára. Valaki elfelejtette figyelni a törpét, és Drugar sötét tekintetéből ítélve az ilyen feledékenység akár végzetesnek is bizonyulhat.

- Te beszélsz az én nyelvemen. Ez nem kérdés volt. Drugar tudta a választ. Haplo egy pillanatra elcsodálkozott, vajon honnan.

- Igen. - A patryn nem tartotta szükségesnek, hogy elhallgassa az igazat.

- Miről beszélgetnek? - Drugar bozontos fejével Paithan és az elf lord belé biccentett. Az emberek nyelvét ismerem, de az elfekét nem.

- A fegyverről beszélnek, amit az elf a kezében tart. Úgy tűnik, van valami hatása a titánokra. Megfutamodnak tőle.

A törpe szemöldöke a magasba szökött, a szeme mintha belesüppedt volna az arcába, s gyakorlatilag láthatatlanná vált, kivéve a tekintete sötét mélyéből szikrázó gyűlöletet. A patryn ismerte és megbecsülte a gyűlöletet - a gyűlölet tartotta életben azokat, akiket a Labirintus fogva tartott. Azon tűnődött, mi készíti rá a törpét, hogy olyan emberekkel utazzon, akikről nem rejti véka alá, hogy megveti őket. Aztán hirtelen úgy érezte, rájött a dolog nyitjára.

- Az elf fegyverek - motyogta Drugar sűrű fekete szakálla alatt visszaverik őket! Az elf fegyverek megmenthették volna a népemet!

Mintha csak feleletként érkezett volna, Paithan gyászos hangja ütötte meg a fülüket.

- De nem kergette őket messzire, Durndrun.

A lord a fejét csóválta.

- Nem, nem mentek messzire. Visszajöttek, és hátba támadtak minket azzal a halálos elementális mágiájukkal - tűzgolyókat hajigáltak, sziklákat kaptak elő, Peytin Anya tudja honnan. Gondosan ügyeltek rá, hogy ne kerüljenek a látóterünkbe, és amikor megfutamodtunk, nem jöttek utánunk.

- Mit mondanak? - kérdezte Drugar. Kezét szakálla alá rejtette; Haplo látta, hogy megmozdulnak az ujjai, s valamit megmarkolnak.

- A fegyverek visszatartották őket, de nem sokáig. A titánok elementális mágiával támadtak rájuk.

- De itt vannak, és élnek!

- Igen. Amikor az elfek visszavonultak, a titánok, úgy tűnik, nem követték őket. - Haplo látta, hogy az elf lord a cserjésben gyülekező csoportra pillant, aztán még jobban behúzza Paithant a fák közé. Szemmel láthatólag bizalmas beszélgetést akart folytatni.

- Kutya! - hívta Haplo az állatot. A kutya felemelte a fejét. Gazdája egy mozdulatára gyorsan és csendben a két elf után osont.

- Bah! - A törpe a lába elé köpött a földre.

- Nem hiszel nekik? - kérdezte Haplo érdeklődve. - Tudod milyen az az elementális mágia?

- Tudom - morogta Drugar, - bár mi magunk nem alkalmazzuk. Mi - tömpe ujjával a patryn rúnákkal teletetovált kezére bökött, - ilyen mágiát használunk.

Haplo egy pillanatra meghökkent, döbbenten bámult a törpére.

Drugaron nem látszott, hogy észrevette volna a férfi zavarát. A nyakában kotorászott, majd előhúzott egy bőr szíjon függő obszidián karikát, és a patryn orra elé tartotta. Haplo közelebb hajolt, és látta, hogy a ritka kőbe egyetlen rúnát véstek - a sartanok egy mágikus jelét. Durván volt faragva, önmagában kevés hatalmat hordozott... de csak rá kellett pillantania a karjára, hogy lássa a rúna pontos mását saját bőrére tetoválva.

- Nem tudjuk úgy használni, ahogy te. A törpe sóvárgó, epekedő tekintettel bámult. Haplo kezére, - Nem tudjuk, hogyan lehet kombinálni őket. Olyanok vagyunk, mint a kisgyerekek: ismerünk bizonyos szavakat, de nem tudjuk, hogyan fűzzünk a szavakból mondatokat.

- Ki tanította meg nektek... a rúnamágiát? - kérdezte Haplo, mikor eléggé magához tért a döbbenetéből, hogy meg tudjon szólalni.

Drugar felnézett, tekintete a távolba meredt, messze a dzsungelbe.

- A legendák szerint... ők.

Haplo nem igazán értette a dolgot, először azt hitte, az elfekről van szó. De a törpe sötét tekintete még magasabbra irányult, majdnem a fák tetejére, és a patryn rájött, mire gondol.

- A titánok.

- Néhányan a népünkben úgy hitték, a titánok újból eljönnek hozzánk, segítenek majd építeni, átadják a tudásukat. Ehelyett... - Drugar hangja elhalkult, majd elhallgatott, mint amikor a mennydörgés hangja lassan elhal a távolban.

Még egy rejtély, amely megfejtésre vár, még egy kérdés, melyet fontolóra kell vennem. De nem itt és nem most. Majd ha egyedül leszek... és messze innen. Haplo látta, hogy Paithan és az elf lord visszatér, a kutya pedig észrevétlenül kullog a sarkukban. Paithan vonásai valamiféle belső vívódásról árulkodtak, arckifejezéséből ítélve igencsak kellemetlen gondolatok foglalkoztatták. Az elf lord egyenesen Aleathához sietett, aki miután segített Rolandnak Haplo vállát helyre tenni, közömbösen ácsorgott egymagában a cserjés szélén.

- Nem is törődtem velem - panaszolta.

Lord Durndrun halványan elmosolyodott.

- Sajnálom, kedvesem. A körülmények súlyossága...

- De a körülmények már nem állnak - jelentette ki Aleatha, s látszott, hogy nem veszi túlzottan komolyan a dolgot. - Én meg itt állok „amazonjelmezben”, öldökléshez öltözve, hogy úgy mondjam. De úgy látom, lemaradtam a csatáról. - Felemelte a karját, és körbeforgott, hogy megcsodálják. - Tetszik? Az esküvőnk után mindig ezt fogom viselni, ahányszor csak harcolnunk kell. Bár valószínűnek tartom, hogy az anyád nem fog örülni neki...

Az elf lord elsápadt, s elfordította az arcát, hogy leplezze fájdalmát.

- Elbűvölően nézel ki, kedvesem. De most megkértem a bátyádat, hogy vigyen haza.

- Hogyne, persze. Már majdnem ebédidő van. Várunk titeket. Miután feltakarítottatok...

- Attól tartok, erre nem lesz idő, kedvesem. - Lord Durndrun megfogta a lány kezét és az ajkához szorította. - Viszlát, Aleatha! - Úgy látszott, el akarja engedni a lány kezét, de Aleatha elkapta az övét, és erősen megszorította.

- Mit jelentsen ez a hangsúly, hogy „viszlát”? - Megpróbált vidámnak tűnni, de hangjába félelem vegyült.

- Quindiniar! - Lord Durndrun finoman kihúzta a lány kezét az övéből.

Paithan odalépett és megfogta Aleatha karját.

- Mennünk kell...

Aleatha lerázta magáról Paithan kezét.

- Viszlát, lordom! - mondta hűvösen. Hátat fordított és besétált az erdőbe.

- Thea! - kiáltott utána Paithan aggódva. De a lány nem figyelt rá, csak ment tovább. - A fenébe is, nem mászkálhat egyedül... - Rolandra pillantott.

- Rendben van - motyogta a férfi, és belépett a fák közé.

- Paithan, én ezt nem értem. Mi folyik itt? - kérdezte Rega.

Majd később elmondom. Valaki ébressze fel az öregembert! - Paithan idegesen Zifnab felé intett, aki kényelmesen heverészett egy fa alatt, és hangosan horkolt. Az elf ismét Lord Durndrunra nézett. - Sajnálom, kedves lordom. Majd én beszélek vele. Elmagyarázom neki a dolgokat.

Az elf lord a fejét csóválta.

- Nem, Quindiniar. Inkább ne tedd! Jobban szeretném, ha nem tudna róla.

- Kedves lordom, azt hiszem el kellene...

- Viszlát, Quindiniar! - mondta Lord Durndrun eltökélten, a fiatal elfbe fojtva a szót. - Számítok rád. - A lord egy mozdulattal maga köré gyűjtötte elcsigázott embereit, megfordult és kicsiny csapata élén bemasírozott az erdőbe.

Zifnab, Rega csizmaorrának hatékony segítségével hangos korkantással magához tért.

- Mi? He? Minden szót hallottam! Csak a szememet pihentettem. Tudjátok, a szemhéjak néha elnehezülnek. - Csontjai csak úgy recsegtek és ropogtak, ahogy talpra kecmergett. Beleszimatolt a levegőbe. - Ebédidő! A szakácsnő valami moszatgyümölcsöt emlegetett. Az jó lenne. Megszáráthatjuk a maradékot, és magunkkal vihetjük az utazásra.

Paithan aggódó pillantást vetett az öregemberre, aztán Haplóra nézett.

- Te is jössz?

- Menj csak! Nekem nem szabad megerőltetnem magam. Csak hátráltatnálak.

- De a titánok...

- Menj már! - kérte Haplo fájdalmas hangon. Már kezdte elveszíteni a türelmét.

Az elf megfogta Rega kezét, és Roland és a húga után indult, akik már jelentős előnyre tettek szert.

- Mennem kell! - jelentette ki Drugar, és Paithan és Rega után sietett. De amikor beérte őket, egy lépéssel a hátuk mögött maradt, és folyamatosan rajtuk tartotta a szemét.

- Gondolom, az egész utat gyalog kell megtennem - motyogta durcásan a csetlő-botló Zifnab. - Ilyenkor hol van az a nyavalyás sárkány? Soha nincs kéznél, amikor szükségem lenne rá, de abban a pillanatban, amikor nem kellene, máris ott van, előbukkan, és az embereket fenyegeti, hogy felfalja őket, vagy udvariatlan megjegyzéseket tesz az emésztésemre. - Megfordult és Haplo után kutatott a tekintetével. - Nincs szükséged segítségre?

A Labirintus nyeljen el, ha még egyszer találkozunk! Haplo mindezt már csak az öregember hátának mondta. Dilis vénember.

Magához intette a kutyát, és a kezét a fejére tette. A titkos beszélgetés szavai, melyet Paithan és az elf lord folytattak, s amelyet a kutya kihallgatott, tisztán és érthetően átvándoroltak Haplo agyába.

A patryn csalódott volt - nem tudott meg túl sokat. Az elf lord mindössze annyit mondott, hogy az elfeknek nincs semmi esélyük. Mindannyian meg fognak halni.

- Te egy valódi boszorkány vagy, nem igaz? - állapította meg Roland.

Csak nehezen érte be az elf nőt. Nem szeretett a fák csúcsai között kifeszített keskeny, himbálózó kötélinda hidakon közlekedni. Az erdő talaja igen mélyen volt, s a függőhíd veszélyes ingadozásba kezdett, ahányszor a férfi megmozdult. Aleatha, aki már

hozzászokott, hogy ilyen hidakon közlekedjen, könnyedén sétált keresztül rajtuk. Ha akarta volna, teljesen el is tűnhetett volna Roland szeme előtt, de ez azt jelentette volna, hogy egyedül kell lennie a hatalmas dzsungelben.

Mikor hallotta, hogy a férfi már egészen a háta mögé ért, hátrafordult és szembenézett vele.

- Kitkninit(6). Feleslegesen erőlködik, hogy beszédbe elegyedjen velem. Úgy beszél, mint egy vadember! - Aleatha frizurája teljesen összekuszálódott, s mivel sietősen haladt, nyakában hullámozó haját hátravetette az arcába csapódó szél. Az igyekezettől kipirosodott az arca.

- A fenéket kitkninit! Rögtön pattantál, hogy teljesítsd az utasításaimat, amikor azt mondtam, hogy tartsd erősen a sebesültünket!

Aleatha nem törődött vele. Magas volt, majdnem olyan magas, mint Roland. Bőrnadrágja nem akadályozta a haladásban, s nagyokat lépkedett.

Lejutottak a hídról, és rátértek egy csapásra a moha között. Az ösvény keskeny volt és nehezen járható, s az sem tette könnyebbé, hogy Aleatha ott nehezítette meg Roland dolgát, ahol csak tudta. A félrehúzott faágakat elengedte, s hagyta, hogy a férfi arcába csapódjon. Hirtelen elfordult, s hagyta, hogy Roland beleakadjon egy túskebokorba. De ha Thea azt remélte, hogy felbosszanthatja a férfit, akkor tévedett. Roland valamiféle perverz örömet lelt a nehézségekben, amiket okozott neki. Amikor kibukkantak a Quindiniarok udvarházának széles pázsitján, a lány meglepve vette észre, hogy Roland könnyű léptekkel sétál mellette.

- Úgy értem mondta a férfi, ott folytatva a beszélgetést, ahol abbahagyták -, nagyon csúnyán bántál azzal az elffel. Napnál világosabb, hogy a fickó az életét adná érted. És az a helyzet, hogy valóban meg is fogja tenni, mármint, hogy az életét adja, te meg úgy bánysz vele, mintha...

Aleatha megpördült, és szembekerült Rolanddal. A férfi elkapta a csuklóját, mikor a lány körmei már csak néhány centire voltak az arcától.

- Idefigyelj, kisasszony! Tudom, hogy legszívesebben kitépnéd a nyelvemet, hogy ne kelljen hallanod az igazságot. Nem láttad a vért az egyenruháján? Az halott elfek vére volt! A te néped vére! Halottak! Csakúgy, mint az enyéim! Halottak!

- Ez fáj! Aleatha hangja hideg volt, s ezzel lehűtötte Roland lázas izgatottságát. A férfi elvörösödött, és lassan elengedte Aleatha csuklóját. Ujjainak helye fehér nyomot hagyott - a félelem nyomát a lány kezének halovány bőrén.

- Sajnálom. Bocsáss meg. Én csak...

- Engedelmeddel - felelte Aleatha -, késő van, és fel kell öltöznöm a vacsorához.

Othagyta a férfit és keresztülsétált a széles, zöld mohapázsiton a ház felé. A kürtök ismét felharsantak - a mozdulatlan, fülledt levegőben tompának és élettelennek hangzottak. Roland még mindig egy helyben állt, és a lány után bámult, amikor a többiek beérték.

- Ez a jel a városőrségnek, hogy gyülekezzenek - mondta Paithan. - Én is a városőrség tagja vagyok. Velük kellene mennem harcolni. - De nem mozdult. A házat bámulta, és mögötte a Sárkányszárnyat.

- Mit mondott az elf lord? - kérdezte Roland.

- Az embereink most azt hiszik, hogy a hadseregünk visszaverte a titánokat, hogy legyőztük őket. De Durndrun tisztábban látja a dolgokat. Az csak egy kisebb csapat volt. Felderítőink szerint, miután a titánok megtámadták a törpéket, két felé szakadtak - egy részük Thilliának indult, nyugorot felé, a csapat többi tagja kelent felé vette az irányt, és a Távoli Partokat célozták meg. A titánok két serege most újból egyesül, hogy egyesített erőikkel Equilan ellen vonuljanak.

Paithan átölelte Regát és közelebb húzta magához.

- Ezt nem élhetjük túl. A lord utasított, hogy fogjam Aleathát meg a családomat és meneküljünk, hagyjuk el ezt a helyet, amíg még lehetséges. Természetesen arra gondolt, hogy a felszínen. Ő nem tud a hajóról.

- Még ma éjjel ki kell jutnunk innen! - mondta Roland.

- Amennyiben az a Haplo bármelyikőnket is magával szándékszik vinni. Én nem bízom benne – jegyezte meg Rega

- Ez azt jelenti, hogy megfutamodom, hagyom, hogy a népemet elpusztítsák... - motyogta Paithan.

Nem, mondta csendben Drugar, és megmarkolta a kését. Senki sem fog elmenni. Sem ma éjjel, sem soha többre.

- Amikor a kutya ugatni kezd - emlékeztette őket az öregember, aki lihegve bukkant elő a hátuk mögött az erdőből. - Az lesz a jel. Amikor a kutya ugatni kezd.

31.FEJEZET

A FÁK CSÚCSA, EQUILAN

HAPLO EGY UTOLSÓ SÉTÁT TETT A HAJÓN, és kritikus szemmel vizsgálta a végrehajtott javításokat. A kár nem volt túlzottan nagy, a védőrúnák - a legtöbb esetben - jó szolgálatot tettek. Megjavította a repedéseket a deszkázatban, és helyreállította a rúnák védőrendszerét. Elégedetten konstátálta, hogy a hajó egyben marad egy ilyen a hosszú utazás alatt, felmászott a fedélzetre, és megállt, hogy megpihenjen.

Nagyon kimerült volt. A hajónak és önmagának rendbehozása a titánnal folytatott harc után kiszívta minden energiáját. Tudta, hogy gyenge, mert fájdalmai voltak; a válla lüktetett és sajgott. Ha tudott volna pihenni, aludni, ha hagyott volna időt a testének, hogy megújuljon, a sérülés mostanra már nem lenne más, csak egy rossz emlék. De kezdett kifutni az időből. Nem tudta eltüntetni a titánok támadásának nyomát. Mágikus erejét a hajóra kellett felhasználnia, nem pedig saját magára.

A kutya melléje telepedett. Haplo az állat pofáját vakargatta. A kutya közelebb hajolt, úgy tartotta a fejét, további simogatásért esdekelve. Haplo oldalba veregette..

- Készen állsz, hogy ismét felmenjünk, oda a magasba?

A kutya felhőmbörcödött, és megrázta magát.

- Jól van, én is. - Haplo hátrahajtotta a fejét, és hunyorogott a ragyogó napsütésben. Az elf városban lángoló tüzek füstje eltakarta a szeme elől a csillagokat.

Elveszed a szemünket! Vakká teszel a csillogó, ragyogó fényre!

Miért is ne? Ennek még van is értelme. Ha a sartanok...

A kutya felmordult, a hang mélyen a torkából tört elő. Haplo rögtön a házra pillantott, gyanakvóan, mindenre felkészülve. Mindannyian odabent voltak, látta őket bemenni, miután visszatértek az erdőből. Valahol meg is lepődött, hogy nem mentek a hajóhoz. Amikor visszatért, az első dolga volt, hogy megerősítette a mágikus védelmi mezőt a hajó körül. Azonban amikor megfigyelésre küldte a kutyát, azt találta, amire számított - útitársai heves vitába merültek egymással.

Most, hogy a kutya felhívta rá a figyelmét, már hallotta is a hangjukat, éles és harsány hangokat, melyeket hang és aggodalom fűtött.

- Mensch-ek! Mind egyformák! Szükségük lenne egy erős uralkodóra, olyanra, mint a Mesterem - valakire, aki megszilárdítaná a békét, és rendet teremtene az életükben. Már ha egyáltalán egy is marad belőlük ezen a világon, mikorra a Mesterem megérkezik. - Haplo vállat vont, felállt, és elindult a híd felé.

A kutya figyelmeztetően ugatni kezdett. Haplo körbetekintett. A ház mögött - a dzsungel megindult.

Calandra felviharzott az irodájába, bevágta maga mögött az ajtót, és ráfordította a kulcsot. Előhúzta a nyilvántartását, kinyitotta, merev tartással leült az egyenes hátú székre, és az előző periódus eladási adatait kezdte böngészni.

Nem volt értelme, hogy vitába bocsátkozzon Paithannal, egyáltalán semmi értelme. Idegeneket hozott a házába, köztük szolgálókat, és azt mondta nekik, hogy menedéket nyerhetnek náluk! Azt mondta a szakácsnőnek, hogy hívja vissza a családját a városból. Aztán hajmeresztő történetekkel halálra rémítette őket. A szakácsnő hisztériás rohamot kapott. Ma este nem lesz vacsora! Calandra nem szívesen mondta ki, de a bátyján minden bizonnyal ugyanaz az örület lett úrrá, mint szerencsétlen apjukon.

- Ennyi éven keresztül elviseltem apát- mordult Calandra a tintatartóra. - Elviseltem, hogy a ház majdnem a fejünkre égett, elviseltem a szégyent és a megaláztatást. Végül is ő az apám. És én tartozom neki. De neked nem tartozom semmivel, Paithan! Megkapod a részed az örökségből, és kész. Vidd, és vidd az ember cafkádat is és a többi koszos haverodat, és próbálj meg boldogulni ebben a világban! Visszajössz te még! Térden csúszva!

Odakint a kutya ugatni kezdett. Hangosan és rémisztően. Calandra tollából egy csepp tinta a nyilvántartó könyv lapjára hullott. Odalent kitört a hangzavar, kiáltások és kiabálások hangja hallatszott fel a szobába. Hogy várhatják, hogy bármiféle munkát is végezzen ilyen körülmények között! Calandra mérgesen felkapta az itatóspapírt, rányomta a könyv lapjára, és felitatta vele a tintát. A folt nem tette olvashatatlanná a számokat, még mindig látszottak - a takaros, precízen felvésett számok szépen sorakoztak a papíron, úgy, ahogyan kell, számba vették, mérlegelték, egyenleget vontak az életéből.

Ovatosan visszahelyezte a tollat a tartóba, és odasétált az ablakhoz. Be akarta csapni az ablaktáblákat. De hirtelenjében elakadt a lélegzete, megtorpant, és meredten bámult kifelé. Úgy tűnt, mintha maguk a fák közeledtek volna a ház felé.

Megdörgölte a szemét, behunyta, és az ujjával megmasszírozta a szemhéját. Néha, amikor túl sokat és túl későig dolgozott, a számok összefolytak a szeme előtt. Csak izgatott vagyok, ennyi az egész. Paithan zaklatott fel. Mindenfélét képzelődöm. Ha kinyitom a szemem, minden úgy lesz, ahogy lennie kell.

Calandra kinyitotta a szemét. Már nem úgy tűnt, hogy a fák mozognak. Helyette azt látta, hogy egy rettenetes sereg közeledik feléjük.

Lépések dübörögtek felfelé a lépcsőn, dobogtak végig a hallban. Valaki ököllel kezdte döngötni az ajtót. Aztán Paithant hallotta kiabálni:

- Callie! Jönnék! Callie, kérlek! El kell menned innen! Most!

Elmennem? És ugyan hová?

Apjának izgatott, reménytelen hangja szűrődött be a kulcslyukon.

- Kedvesem! Felrepülünk a csillagokba!

Az odalentről felhallatszó kiabálás elnyomta a hangját, aztán, amikor Callie ismét ki tudta venni mit mond, valami olyasmi ütötte meg a fülét, hogy „az anyád”.

- Te csak menj le, apa! Majd én beszélek veled. Calandra! - Dörömbölés az ajtón. - Calandra!

Valamiféle delejes kábulatban bámult ki az ablakon. Úgy tűnt, a szörnyetegek nem nagyon akarnak kilépni a hatalmas sima zöld pázsitra, a nyílt mezőre. Nem akartak elszakadni az erdő szélétől. Egyszer-egyszer valamelyikük felemelte szem nélküli fejét - úgy néztek ki, mint valami lajhárok, melyek beleszimatoltak a levegőbe, de nem nagyon nyerte el a tetszésüket, akárminek a szaga is töltötte meg az orrukat.

Egy hatalmas döngés rázta meg az ajtót. Paithan megpróbálja betörni! Ez nem lesz

könnyű. Mivel Calandra gyakran számolt pénzt ebben a szobában, a külön ide tervezett kemény ajtót jól megerősítették.

Az öccse könyörgött neki, hogy nyissa ki, hogy menjen velük, hogy meneküljön.

Szokatlan melegség öntötte el Calandrát. Paithan törődik vele. Igazán törődik.

- Talán, Mama, mégis sikerült - motyogta Calandra. Nekinyomta az arcát a hideg üvegnek és kifelé bámult a mohamezőre, és a félelmetes hadseregre odalent.

Az ajtó döngtetése nem maradt abba. Paithan még megsérti a vállát! Ennek véget kell vetnie. Merev tartással, egyenes háttal odasétált az ajtóhoz, felnyúlt és belökte a tolózárat, biztosítva, hogy az ajtó csukva maradjon. A retesz hangos csattanása a másik oldalon is tisztán hallatszott. Döbbent csend volt rá a válasz.

- Nem érek rá, Paithan - mondta Calandra határozottan, azon hangon, amelyet akkor használt, amikor Paithan még gyerek volt és azzal gyötörte, hogy menjen vele játszani. - Rengeteg munkám van. Menj csak, engem hagyj békén!

- Calandra! Nézz ki az ablakon!

Minek nézi ez őt? Teljesen bolondnak?

- Már kinéztem az ablakon, Paithan válaszolta Calandra higgadtan. Miattad elvitettem a számolást. Csak szedd a sátorfádat és menj, akárhová is igyekszel, engem pedig hagyj békén!

Szinte maga előtt látta Paithan arcát: meghökkent és megbántott arckifejezését. Épp ugyanígy nézett, azon a napon, amikor hazahozták arról a kirándulásról a nagyapjával, Elithenia temetésének napján.

A Mama nincs itt, Paithan. És már nem is lesz itt soha többé.

A kiáltások odalent egyre hangosabbá váltak. Az ajtó túloldaláról csoszogó léptek hangja hallatszott - Paithan egy újabb rossz szokása. Szinte látta a férfit, amint lehajtott fejjel lépked, a padlót bámulja, és rosszkedvűen rugdossa a lambéria deszkáit.

- Viszlát, Callie - mondta Paithan olyan halkán, hogy alig hallatszott a ventilátor susogásától. - Azt hiszem, megértelek.

Valószínűleg nem, de nem számít. Viszlát, Paithan mondta halkán, és tintafoltos, a sok írástól bőrkeményedéses ujjával finoman végigsimított az ajtón, mintha egy csecsemő puha arcocskáját simogatta volna. Vigyázz a papára... és Theára!

Lépések hangját hallotta, amint rohannak lefelé a hallba.

Calandra megtörölte a szemét. Odavonult az ablakhoz, becsapta, visszatért az asztalához és leült - még mindig merev háttal és egyenes tartással. Felemelte a tollát, nagy műgonddal, óvatosan belemártotta a tintatartóba, és a könyvelés fölé hajolt.

- Megálltak - mondta Haplo a kutyának, miközben a titánokat nézte. Látta, hogy nem lépnek ki a dzsungelből. - Vajon miért?...

A patryn lába alatt megremegett a föld, és rögtön megkapta a választ a kérdésére.

- Az öregember sárkánya... Megérezhették a szagát. Gyere, kutya! Tűnjünk el innen, mielőtt meggondolják magukat, és rájönnek, hogy sokkal többen vannak annál, hogy megijedjenek egyetlen sárkánytól.

Haplo már majdnem odaért a hídház vezető létrához, amikor lenézett, és észrevette, hogy magában beszél.

- Kutya? A fenébe is! Hol a...

A patryn visszanézett a válla felett, és látta, hogy a kutya leugrik a hajóról a mohapázsitra.

- Kutya! A pokolba! - Haplo visszaroht a fedélzeten és lenézett a hajó korlátján. Az állat épp ott állt alatta, és a ház felé nézett. Szétvetette a lábát, felborzolta a szőrét és csak ugatott és ugatott.

- Rendben! Már figyelmeztetted őket! Már mindenkit figyelmeztetted három birodalomnyi

távolságban! Most már gyere vissza!

A kutya nem törődött vele, talán meg sem hallotta Haplo hangját a saját ugatásától.

Folyamatosan morgott, és közben hol a dzsungelben megbúvó szörnyetegeket, hol a házat figyelte. Haplo leugrott a hajóról a mohára.

- Idefigyelj, te kis nyavalyás, nincs szükségünk társaságra...

Az állat felé kapott, nyakon akarta ragadni. A kutya meg sem mozdította a fejét, egy pillanatra sem nézett vissza rá. De amikor Haplo a közelébe került, az állat hirtelen nekiiramodott, és keresztülrohant a tisztáson, egyenesen a ház felé.

- Kutya! Vissza! Kutya! Én most elmegyek! Hallod amit mondom? - Haplo tett egy lépést a hajó felé. - Kutya! Te haszontalan bolhafészek Ó, a pokolba! - Haplo futásnak eredt, keresztülrohant a pázsiton az állat után.

- Kutyaugatás! - kiabálta Zifnab. - Fussunk! Meneküljünk! Tűz van! Éhínség! Rohanjunk! Senki nem mozdult, leszámítva Aleathát, aki unottan pillantott hátra a válla fölé.

- Hol van Callie?

Paithan igyekezett elkerülni a húga tekintetét.

- Nem jön.

- Akkor én sem. Úgyis egy nagy badarság az egész. Itt maradok és megvárom az én drága lordomat.

Aleatha, háttal az ablaknak, odasétált a tükörhöz, és szemügyre vette a frizuráját, az öltözetét, az egész kinézetét. A legfinomabb anyagból készült ruhát viselt, és azokat az ékszereket, melyeket az anyjától örökölt. Haját művészien rendezte a legdivatosabb frizurába. A tükör meggyőzte róla, hogy soha nem volt még csinosabb.

- Nem tudom elképzelni, hol marad. Az én drága lordom sohasem késik.

- Azért nem jött, mert meghalt, Thea! - mondta Paithan. Fájdalom és rettegés töltötte el, s égette, mardosta belülről. - Hát nem érted?

- És mi leszünk a következők! - mutatott kifelé Roland. - Ha nem jutunk fel a hajóra! Nem tudom, mi készítette megtorpanásra a titánokat, de az biztos, hogy nem fognak sokáig ott ácsorogni.

Paithan körbenézett a szobában. Tíz ember, akik még ott maradtak a Quindiniarokkal, és nem menekültek el a sárkány elől, a családjaikkal együtt a házban kerestek menedéket. A szakácsnő hisztérikusan zokogott az egyik sarokban. Számos felnőt, és egy pár kisebb elf - talán a szakácsnő gyerekei, Paithan nem volt biztos benne - gyülekezett körülötte. Mindannyian Paithant bámulták, tőle várták, hogy átvegye az irányítást. Paithan igyekezett elkerülni a tekintetüket.

- Gyerünk! Futás! - kiabálta Roland az emberek nyelvén, és a szolgák felé intett.

Nem kellett sok unszolás. A férfiak felkapták a kisgyerekeket, a nők felhúzták a szoknyájuk szélét, és kirohantak az ajtón. Az elfek nem értették Roland szavait, de leolvasták a mondandóját az arcáról. Megragadták a zokogó szakácsnőt, kitudskolták az ajtón, és az emberek után futottak, át a kerten, fel az enyhe emelkedőn, a domb teteje felé, ahol a hajó állt.

Az ember szolgák. Az elf szakácsnő és a családja. Mi magunk. A legkiválóbbak...

- Paithan? - sürgette Roland.

Paithan a húgához fordult.

- Thea?

Aleatha arca még sápadtabbá vált, haját simogató keze kissé megremegett. Alsó ajkát beharapta, és csak akkor szólalt meg, amikor már úgy érezte, hogy hangja nem fog elcsuklani:

- Én Callie-vel maradok.

- Ha te maradsz, akkor én is maradok.

- Paithan!
- Hagyd, Rega! Ha öngyilkos akar lenni, az az ő...
- Ők a nővéreim! Nem hagyhatom itt őket!
- Ha ő itt marad, Roland, akkor én is maradok... kezdte Rega.

A kutya hatalmas ugrással a verandán termett, aztán berontott a hallba, és hangosan, élesen felvakkantott:

- Whuff!
- Megmozdultak! - kiáltott fel Roland az ablak melletti megfigyelőhelyéről.
- Ha megjön a lord, mondjátok meg neki, hogy a fogadószobába vagyok - mondta Aleatha, és nyugodt mozdulatokkal összeszedte a szoknyája alját, hátat fordított, és faképnél hagyta őket.

Paithan utánanézett, de Roland megragadta a karját

- Te Regával törődj!

Az ember Aleatha után sietett. Mikor utolérte, a karjaiba kapta az elf lányt, és átvette a vállán. Aleatha fejével lefelé lógott a vállán, sikítozott, rugdalózott, és ököllel verte Roland hátát, miközben a férfi kicipelte az ajtón.

Haplo, ahogy kifordult a ház sarkánál, földbe gyökerezett a lába, és hitetlenkedve bámulta az elfek és emberek nyüzsgő tömegét, akik mind az ő hajója felé igyekeztek!

Megmentő.

Ha! Majd meglátjuk, ha nekiütköznek a mágikus korlátnak.

Haplo nem törődött velük, rohant tovább a kutya után, s látta, ahogy az állat felugrik a verandára.

- Jövünk! - kiabálta Paithan.
- Nem ti vagytok az egyetlenek - morogta Haplo.

A titánok megindultak, hangtalanul, hihetetlen sebességgel. Haplo a kutyára nézett, aztán az emberek és elfek hatalmas csoportjára, akik a hajója felé igyekeztek. Az első néhány már oda is ért, megpróbáltak közel kerülni a hajóhoz, aztán rájöttek, hogy lehetetlen. A hajótest külsején lévő rúnák vörösen és kéken izzani kezdtek, mágikus erejük megvédte a járművet a betolakodóktól. A mensch-ek kétségbeesetten kiabáltak és átölelték egymást. Néhányan megfordultak, és felkészültek, hogy szembeszálljanak a halállal.

Megmentő.

Haplo elkeseredetten sóhajtott. Magában szitkozódva felemelte a kezét és sebesen a levegőbe rajzolt néhány rúnát. A jelek lánggra kaptak, s kék fénnel ragyogni kezdtek. A hajóra festett rúnák válaszképpen villogtak. A védelem ereje csökkenőben volt.

- Jó lenne, ha igyekeznél - kiáltotta, és rúgott egyet az ugrándozó, táncoló kutya felé, de a lába az állat közelébe se ért.

- Most már aztán rohannunk kell, Quindiniar! - kiabálta Zifnab, és felkapta a köpenye alját, mely alól kivillant csontos lábszára. - Mellesleg, csodálatos voltál, Lenthán, kedves barátom. Nagyszerű beszéd. Én sem csinálhattam volna jobban. - Kezét Lenthán karjára tette. - Mehetünk?

Lenthán zavartan pislogott Zifnabra. Az elf családfája az emberek emlékezetét megelőző időig vezethető vissza, de mostanra csak egy csupa roncs, középkorú férfi maradt hátra belőlük.

- Mehetünk - mondta határozatlanul. - De hová is megyünk? - Hagyta, hogy Zifnab magával rángassa.

- A csillagokba, kedves barátom! - büszkélkedett a varázsló. - A csillagokba!

Drugar a többiek után rohant. A törpe erős volt, és nagyon kitartó. Ő még sokkal tovább is bírta volna a futást, mikor az emberek és az elfek már rég összeestek volna az út szélén. De rövid, tömzsi lábaival, nehéz bőrpáncéljában és csizmájában nem vehette fel velük a versenyt. Ahogy örülten rohantak a hajó felé, gyorsan eléje kerültek, s hamarosan messze maguk mögött hagyták a törpét.

Drugar azonban kitartóan igyekezett tovább. Anélkül is látta a titánokat, hogy elfordította volna a fejét; a háta mögött voltak, de mindkét irányba szétszéledtek, arra készültek, hogy hatalmas gyűrűvel körbekerítsék a zsákmányukat és így elkaphassák. Az emberekhez és az elfekhez lassabban közeledtek, azonban köztük és a törpe közt egyre gyorsabban csökkent a távolság. Drugar gyorsított a tempón, egyre kétségbeesettebben futott, de nem a titánoktól való félelmében, hanem mert attól félt, végleg elveszíti az esélyt hogy bosszút álljon.

Nehéz csizmája orrával a sarkára lépett. A törpe megbotlott, elvesztette az egyensúlyát, és arccal a mohára zuhant. Felugrott az egyik lábára, s megpróbálta visszarángatnia csizmáját. Tenyere nedves volt az izzadságtól. Füstszag csapta meg az orrát. A titánok lángba borították az erdőt.

- Paithan! Odanézz! - pillantott hátra Rega. - Feketeszakáll!

Az elf megtorpant. Rega és ő már csak néhány lépésnyire voltak a hajótól. Ők ketten a többiek mögött maradtak hátvédnek, hogy vigyázzanak Zifnabra, Haplóra és Lenthanra, akik előttük trappoltak, és Rolandra meg a dühöngő Aleathára. És, ahogy mindig, most is elfeledkeztek a törpéről.

- Te menj csak tovább! - Paithan elindult visszafelé a lejtőn. Látta, hogy lángok törnek a magasba a fák közül, s fekete füst kígyózik felfelé az égre. A tűz gyorsan terjedt, egyenesen a ház felé. Elkapta a tekintetét, és a tehetetlenül bukdácsoló törpére nézett meg a közeledő titánokra.

Valami mozgást vett észre maga mellett és körbepillantott

- Úgy emlékszem, azt mondtam, hogy menj a hajóra. Rega kényszeredetten elmosolyodott.

- Gondold meg, elf! Most már nem szabadulhatsz tőlem!

Paithan ernyedten visszamosolygott, megcsóválta a fejét, és csak azért nem mondott semmit, mert már nem maradt több szusz benne, hogy megszólaljon.

Odaértek a törpéhez, aki addigra már szétszakította a csizmáját, és sántikálva elindult - egyik lábán csizma, a másikon semmi. Paithan megragadta az egyik vállát, Rega a másikat.

- Nincs szükségem a segítségetekre! - mordult fel Drugar indulatosan, és meglepően ellenséges tekintettel meredt rájuk. - Eresszetek!

- Paithan, egyre közelebb kerülnek! - kiáltotta Rega és a válla fölött a titánok felé biccentett.

- Fogd be a szádat, és hagyd abba a hadakozást! - förmedt Paithan a törpére. - Végül is te mentetted meg az életünket!

Drugar nevetésben tört ki - mely inkább volt mélyről jövő, vad bömbölés. Paithan ismét azon morfondírozott, hogy lehetséges, hogy a törpe kezd megőrülni. De nem volt ideje, hogy emiatt aggódjon. A szeme sarkából látta, hogy a titánok egyre közelebb kerülnek hozzájuk. Nem volt semmi esélyük. Regára nézett, a lány pedig visszanézett rá és vállat vont. Mindketten erősen megszorították a morcos törpe vállát, és futásnak eredtek.

Haplo előbb ért oda a hajóhoz, mint a többiek, a testére tetovált rúnák megtettek minden tőlük telhetőt, hogy táplálják fogyóban lévő erejét, s növeljék lépteinek sebességét. Férfiak, asszonyok, és sivalkodó gyerekek nyüzsögtek a fedélzeten. Néhányan megtalálták a lejáratot, és lementek a hajó aljába. Mások a korlátnál álldogáltak, és a

titánokat bámulták.

- Mindenki menjen le! - kiabálta Haplo, és a lejártra mutatott. Felhúzódkodott a korláton, és - ismételten elindult a kapitányi híd felé, amikor kétségbeesett nyüszítést hallott, s valami a bokáját kezdte rángatni.

- Mi van már? - mordult fel, megpördült és szembetalálta magát a kutyával, aki visszafelé rángatta. Kinézett a tisztásra, megpróbált keresztülnézni a felgyülemlett füstön, és meglátta az embert, az elfet és a törpét, akiket körülvettek a titánok.

- Mit akarsz tőlem, mit tegyek? Én nem tudok... Ó, hogy az a...! - Haplo elkapta Zifnabot, aki sikertelenül próbálta felhózní magát, és Lenthán Quindiniart a korláton. - Ilyenkor hol van az a híres sárkányod? - kérdezte a patryn, és megpördítette az öregembert, hogy a szembe kerüljön vele.

- Bárány? Jól jönne egy falat...

- Sárkány, te degenerált idióta! Sárkány!

- Sárkány? Hol? - Úgy tűnt, az öreg varázsló borzasztóan megrémült. - Meg ne mondjátok neki, hogy láttatok! Ígérjétek meg! Én most lemegyek oda...

- Idefigyelj, te szerencsétlen vén flótás, a te sárkányod az egyetlen, aki megmentheti őket! - Haplo a kis csapatra mutatott, akik minden erejüket megfeszítve próbáltak eljutni a hajóhoz.

- A sárkányom? Megmentene valakit? - Zifnab szomorúan csóválta a fejét - Biztosan összekeveritek valakivel - lehet, hogy Smauggal? Nem? Á, megvan! Azzal a bestiával, amelyik olyam kellemetlen perceket okozott Szent Györgynek! Mi is volt a neve? Az aztán igazi sárkány volt!

- Ezzel arra célszol, hogy én nem vagyok az? - A hangtól megrepedezett a föld. A sárkány feje előbukkant a moha alól. A rengések végighullámszóttak a talajon, megrengették a hajót. Haplo nekiesett a rekeszfalnak. Lenthán a korlátba kapaszkodott, hogy mentse a drága életét.

Mikor feltápászkodott, Haplo látta, hogy a titánok megtorpantak, szem nélküli fejük a hatalmas bestia felé meredt.

A sárkány teste előcsusszant a nyíláson, melyet a mohában vágott. Sebesen mozgott, s zöld, pikkelyes teste hullámszótt, csillogott a napfényben.

- Méghogy Smaug! - dörögte a sárkány. - Az az öntelt gigerli! És ami azt a nyápic gilisztát illeti, aki szembeszállt Szent Györggyel...

Roland odaért a hajóhoz, átemelte Aleathát a korláton, ahol Haplo elkapta, felhúzta a fedélzetre, és az apja gondjaira bízta.

- Mássz fel! - nyújtotta a kezét Haplo.

Roland megrázta a fejét, megfordult, visszasiétt, hogy segítsen Paithannak, és eltűnt a sűrű füstben. Haplo vetett egy pillantást utána, és átkozódott a késlekedés miatt. Már alig lehetett látni - a dzsungel legnagyobb részét teljesen elborították a lángok -, de Haplónak az az érzése támadt, hogy a titánok visszavonulnak, és összezavarodva toporognak a saját maguk okozta lángok és a sárkány között.

- Ha arra gondolok, hogy én meg egy ilyen szerencsétlen vén flótással végeztem, mint te! - a sárkány mar kiabált. Mehettem volna olyan helyre is, ahol megbecsülnek! Pernre például! Ehelyett én...

A kis csapat átverekedte magát a sűrű füstön, köhögtek és könnyek csorogtak az arcukon. Nehéz megmondani, hogy ki támogatott kit, szemmel láthatólag mindannyian a másokra támaszkodtak. Haplo segítségével sikerült átmászniuk a korláton, és leroskadtak a fedélzetre.

- Mindenki menjen le! - csattant fel a patryn. - Igyekeztek! Nem tart majd sokáig, és a titánok rájönnek, hogy nem is félnek annyira a sárkánytól, mint amennyire gondolták!

Fáradtan elindultak, és leverekezték magukat a fedélzeti lejárón a kapitányi híd felé.

Haplo már éppen meg akart fordulni, hogy kövesse Őket, amikor megpillantotta Paithant, aki a korlátnál állt, a füstbe bámult, és a könnyeivel küszködött. Keze görcsösen kulcsolódott a korlátra.

- Gyere már, vagy itt kell átvészelned az egészet! - fenyegetőzött Haplo.

- A ház... nem látod? - Paithan türelmetlen mozdulattal megtörölte a szemét.

- Vége, elf, lángokban áll! És most lennél szíves... - Haplo szava hirtelen elakadt. - Volt valaki odabent. A nővéred.

Paithan bólintott, és lassan megfordult.

- Azt hiszem, még mindig jobb, hogy így történt, mint... amúgy.

- Valószínűleg mi is megtudjuk, milyen az, ha nem tűnünk el innen azonnal! Sajnálom, de most nincs idő részvétnyilvánításokra. - Haplo megragadta az elfet, és letuszkolta a hajó aljába.

Odalent halálos csend honolt. A mágia megóvta a hajót a füsttől és a lángoktól, a sárkány odakint pedig megvédte a titánoktól. Az emberek, az elfek és a törpe kerestek maguknak valami kis szabad helyet, és letelepedtek, összekuporodtak, és tekintetüket Haplóra szegezték. A patryn mogorván pillantott körbe, nem tetszettek neki ezek az utasok, sőt, az egész helyzet nem nyerte el a tetszését. Tekintete a kutyára vándorolt, aki a padlón feküdt, és fejét a mancsára hajtotta.

- Most boldog vagy? - morogta.

Az állat fáradtan dobolt a farkával a padlón.

Haplo a kormánykőre tette a kezét, és remélte, hogy maradt még annyi ereje, hogy a magasba emelje a hajót. A mágikus jelek a bőrén kéken és vörösen felizzottak, a kőbe vésett rúnák válaszképpen világítani kezdtek. Erőteljes lökés rázta meg a hajót, a deszkák recsegték és ropogtak.

- Titánok!

Ez már a vég. Nem vehette fel velük a harcot, már nem volt hozzá ereje. Ha nem térek vissza, a Mesterem tudni fogja, hogy valami nincs rendben. A Nexus Ura már felkészülten fog erre a világra érkezni.

Zöld pikkelyek takarták el az ablakot, s majdnem teljesen elzárták a kilátást. Haplo összerezsent, s hirtelen magához tért. Már tudta, mi okozta, hogy a hajó deszkái úgy csikorogtak, s a jármű úgy remegett, mint egy evezős csónak a viharban egy hatalmas, pikkelyes test, mely körbe-körbe tekergett.

Egy tüzes tekintet nézett szembe a patrynnal az ablakon keresztül.

- Készen állok, ha te is, uram - jelentette be a sárkány.

- Gyújtás! Kilövés! - örvendezett az öregember, és ahogy a padlóra telepedett, elnyűtt kalapja a fülére csúszott. - A járműnek új nevet kell adni. Olyat, ami illik egy csillagjáró hajóhoz. Várjunk csak, megvan! Sárkánycsillag! Ez az! Sárkánycsillag!

- Más se hiányzott - motyogta Haplo, és újból a kormánykőre tette a kezét.

A hajó lassan, egyenletes tempóban emelkedett a levegőbe. A mensch-ek felálltak, és a hajótestet körbevevő kis ablakokon bámultak kifelé, a világukra, mely lassan eltűnt a szemük elől.

A sárkányhajó elrepült Equilan fölött. Az elf várost eltakarta a szemük elől a felcsapó füst, a lángok meg a fák, melyek körülvették.

Aztán elszállt a Kithni-öböl felett, mely az emberek véréből vöröslött. Elrepült az elszenesedett, megfeketedett Thillia felett. Itt-ott, az összezúzott utak mellett egy-egy félájult, magányos túlélő kuporgott, vagy vándorolt elhagyatottan a halott földeken.

A hajó kitarotán emelkedett, egyre magasabbra, s elrepült a törpék sötét, elhagyatott birodalma felett.

A jármű belehasíott a zöldeskék égbe, maga mögött hagyta a lerombolt világot, és a csillagok felé vette az útját.

32.FEJEZET

SÁRKÁNYCSILLAG

A CSILLAGOKBA VEZETŐ ÚT első fele viszonylag békés volt. Az alattuk távolodó föld látványától egyszerre megrettent és lenyűgözött mensch-ek - emberek és elfek - egy helyre tömörültek, kétségbeesetten vágytak egymás társaságára és támogatására. Újból és újból a katasztrófa volt a téma, amely őket sújtotta. A közös tragédia meleg takarójába burkolóztak, s ebbe a baráti körbe még a törpét is megpróbálták bevonni. Drugar azonban keresztülnézett rajtuk. Mogorván és mélabúsan ücsörgött a kapitányi híd egyik sarkában, csak nagyon ritkán mozdult ki onnan, s akkor is csak végszükség esetén.

Vágyakozva beszéltek a csillagokról, ahová a hajóval igyekeztek, az új világról és az új életükről. Haplo jót mulatott rajta, hogy az öregember, mikor már ténylegesen úton voltak egy csillag felé, csak bizonytalan leírásokba bocsátkozott.

- Milyen az a csillag? Mitől világít? - kérdezte Roland.

- A fénye szent fény - felelte Lenthann Quindiniar enyhe szemrehányással a hangjában. - Megkérdőjelezhetetlenül.

- Nos hát, Lenthannak igaza van... nagyjából - mondta Zifnab, s úgy tűnt, rettentően kényelmetlenül érzi magát. - Úgy is mondhatjuk, hogy a fény szent fény. Aztán jön az éjszaka.

- Éjszaka? Miféle éjszaka?

A varázsló megköszöri torkát, és segélykérően tekintett körbe. Mivel senkit sem talált, aki a segítségére sietett volna, nekiveselkedett.

- Nos, emlékeztek a viharra a ti világotokon? Hogy a periódus egy meghatározott időszakában mindig esik? Az éjszaka is ilyesmi, csak azzal a különbséggel, hogy minden periódusban, egy bizonyos időszakban a fény... nos... kialszik.

- És minden sötétségbe borul! - Rega elborzadt.

- Igen, de ez nem olyan félelmetes. Nagyon is kellemes dolog. Ez az az idő, amikor mindenki alszik: ilyenkor könnyebb csukva tartani a szemhéjadat.

- Én nem tudok sötétben aludni! - Rega megborzongott, és a törpére pillantott, aki szótlanul üldögélt, és egyikőjükkel sem törődött. - Már próbáltam. Nem vagyok biztos benne, hogy tetszik nekem ez a csillag. És abban sem vagyok biztos, hogy oda akarok menni.

- Meg fogod szokni. - Paithan átölelte a lányt. - Én ott leszek veled.

Az elf és Rega egymáshoz bújtak. Haplo észrevette, hogy az elfek arcán, akik a szerelmespárt figyelték, kiütközik a nemtetszés. És ugyanezt a rosszállást látta tükröződni az emberek arcán is.

- Ne a nyilvánosság előtt! - kérte Roland a húgát, és elrángatta Paithan mellől.

A mensch-ek nem beszéltek többet a csillagról.

Haplo sejtette, hogy a paradicsomba szenvedés költözik.

Az emberek rájöttek, hogy a hajó kisebb, mint elsőre gondolták. Az élelem és a víztartalékok ijesztő sebességgel fogytak. Némelyik emberben felmerült, hogy ők azelőtt szolgáltak, s néhány elfnek is eszébe jutott, hogy ők bizony gazdák voltak. Nem voltak többé kedélyes gyülekezetek. Senki sem beszélt az úticéljukról - legalábbis nem egy csapatként. Az elfek és az emberek összejöttek, hogy megvitassanak bizonyos kérdéseket, de most már külön csoportokba verődtek, és suttogva beszélgettek.

Haplo érzékelte a növekvő feszültséget, s magában átkozta ezt az egész dolgot, s

elátkozta magukat az utasokat is. A megosztottság nem zavarta. Igazság szerint, általában még törekedett is arra, hogy elősegítse a vizsályt. De nem a saját hajóján.

Az élelem és az innivaló nem jelentett problémát. Megfelelő mennyiségű készletet halmozott fel magának és a kutyának - s ez alkalommal ügyelt rá, hogy kellőképpen változatos is legyen az étlap - s bármikor könnyedén meg tudta sokszorozni, amiye volt. De ki tudja, mennyi ideig kell etetnie ezeket az embereket, és meddig kell elviselnie őket? Az öregember tanácsaira támaszkodva indult neki ennek az útnak, és megvoltak a maga fenntartásai. A legfényesebb csillag felé repültek az égen. Ki tudja, mennyi időbe telik, míg elérkeznek odáig?

Zifnab mindenesetre nem.

- Mi lesz az ebéd? - kérdezte az öreg varázsló, s lenézett a hajófenékbe, ahol Haplo állt és a fenti kérdéseken elmélkedett. A kutya, mely a patryn mellett álldogált, felnézett, és csóválni kezdte a farkát. Haplo ideges pillantást vetett az állatra.

- Ülj le! - mordult rá.

Mikor látta, hogy milyen kevés élelem maradt, Zifnab nagyon bánatos képet vágott, s lerítt róla, mennyire éhes.

- Semmi baj, öreg. Én majd gondoskodom az ételről! - mondta Haplo. Ez azt jelentette, hogy megint a mágikus erejét kellett használnia, de pillanatnyilag nem nagyon hitte, hogy lenne jelentősége. Ami jobban izgatta, az az úticéljuk volt, és hogy mennyi időt vesz igénybe, míg megszabadulhat végre a menekültektől a hajóján. - Te tudsz valamit ezekről a csillagokról, ugye?

- Tudnék? - Zifnab gyanakvó arcot vágott.

- Te mondtad, hogy tudsz. Te beszéltél nekik - hüvelyujjával a hajó közepe felé bökött, ahol a mensch-ek általában gyülekeztek - erről az új világról...

- Új? Semmi olyasmit nem mondtam, hogy „Új” - tiltakozott Zifnab. Az öregember megvakarta a fejét, s ezzel a mozdulattal leverte a kalapját a feje búbjáról. A fejfedő leesett a hajófenékbe, és Haplo lába előtt ért földet.

- Új világ... találkozás régen elhunyt feleségekkel. - Haplo felemelte a rongyos kalapot, és eljátszadozott vele.

- Ez bizony lehetséges! - kiáltott fel az öregember éles, metsző hangon. - Minden lehetséges. - Bizonytalan mozdulattal a kalapja után nyúlt. - Ha lennél olyan szíves és... és nem gyűrnéd össze a karimáját!

- Miféle karimáját? Idefigyelj, öreg, milyen messzire vagyunk attól a csillagtól? Hány napig kell még utaznunk, hogy odaérjünk?

- Hát, ööö, azt hiszem... - Zifnab nyelt egyet. - ... az attól függ... hogy milyen... gyorsan haladunk. Ez az, hogy milyen gyorsan haladunk! - Kezdett belemelededni a témába. - Mondjuk, hogy fénysebességgel repülünk... Persze, ez lehetetlen, ha hiszünk a fizikusoknak. Akiknek én, melleleg, nem hiszek. A fizikusok sem hisznek a varázslókban - amit, mivel én is varázsló vagyok, személy szerint igencsak sértőnek találok. Ezért azzal veszek elégtételt, hogy én sem hiszek a fizikusokban. Mi is volt a kérdés?

Haplo ismét nekifogott, s igyekezett nem elveszíteni a türelmét.

- Tudod, hogy valójában mik ezek a csillagok?

- Hát persze - felelte Zifnab magabiztosan s leereszkedő pillantást vetett a patrynra.

- És micsodák?

- Mik micsodák?

- A csillagok.

- Azt akarod, hogy elmagyarázzam, mik a csillagok?

- Hát, ha nem okozna túl nagy fáradságot.

- Hát, azt hiszem, a legjobban úgy lehetne megfogalmazni - az öregember homlokán izzadságcseppek törtek elő -, laikus nyelven, röviden és velősen, olyan... ööö ... csillagok.

- Hmm, hmm - motyogta Haplo reményvesztetten. - Nézd, öreg, csak annyit mondj meg, milyen közel jártál már akármelyik csillaghoz is életedben?

Zifnab a szakálla csücskével megtörölgette a homlokát, és erősen gondolkodóba esett.

- Egyszer egy hotelben szálltam meg Clark Gable-lel - szólt meg készségesen, hosszas hallgatás után.

Haplo dühösen felhorkant, és kipenderítette a kalapot a nyíláson.

- Rendben van, folytasd csak a magad kisdéd játékát, öreg!

A patryn hátat fordított és szemügyre vette az élelmiszer-tartalékokat: egy hordó víz, egy tartály sózott targa, kenyér és sajt, egy zsák moszatgyümölcs. Haplo felsóhajtott és a homlokát ráncolva, rosszkedvűen a bámulta vizeshordót.

- Nem bánod, ha nézlek? - kérdezte Zifnab udvariasan.

- Tudod, öreg, nagyon gyorsan véget tudnék vetni ennek az egésznek. Kihajigálnám a felesleges „rakományt” - ha érted, mire gondolok. Nagyon messze van ám az az odalent!

- Igen, megtehetnéd - felelte Zifnab. Elhelyezkedett a lejárati szélén, és a lábát lóbázta a nyílásban. - És nem tartana semeddig sem. A mi életünk nem jelent semmit a számodra, igaz, Haplo? Az egyetlen, aki valaha is számított neked, az te vagy.

- Tévedsz, öreg. Egy valaki mindig számíthat rám, egy valaki biztos lehet a hűségem felől. Az életemet adnám, hogy megmentsem az övét, és rosszul érezném magam, hogy nem tehettem többet érte.

- Á, igen - bólogatott Zifnab. - A mestered. Aki ide küldött téged.

Haplo meglepődött. Ezt meg honnan a pokolból tudja a vén bolond? Bizonyára azokból a morzsákból rakosgatta össze, amiket elejtettem. Óvatlan voltam, nagyon óvatlan. A fenébe is! A dolgok kezdenek rossz irányt venni! A patryn durván belerúgott a vizeshordóba, a dongák megrepedtek, és langyos folyadék fröccsent a lábára.

Ahhoz vagyok szokva, hogy én irányítom a dolgokat; egész életemben, mindenféle helyzetben. És valóban én irányítottam a dolgokat. Így maradtam életben a Labirintusban, így tudtam sikeresen végrehajtani a küldetésemet az Arianuson. Most pedig olyasmiket csinállok, amiket sohasem akartam megtenni, olyasmiket mondok, amilyen dolgokat sohasem akartam kiejteni a számon.

Egy csapat mutáns, egy átlagos sárgarépa intelligenciájával, csaknem elpusztít. Egy csapat mensch-et utaztatok egy csillagra, és egy szenilis öregembert kell kerülgetnem, aki totálisan be van csavarodva.

- Miért? - kérdezte Haplo fennhangon, és arrébblokta a kutyát, aki buzgón lefetyelte a kilöttyent folyadékot. - Csak mondd meg, miért!

- Kíváncsiság - közölte az öregember segítőkészen. - Nem egy macskát ölt már meg az idők folyamán.

- Ez most fenyegetés? - pillantott fel Haplo összehúzott szemöldöke alól.

- Nem! Te jó ég! Dehogysis! - Zifnab sietve megrázta a fejét. - Csak figyelmeztetés, kedves fiam. Néhányan nagyon veszélyes dolognak tartják a kíváncsiságot. Ha kérdéseket teszel fel, az gyakran az igazsághoz vezet. És az jó nagy adag bajba sodorhat.

- Á, igen, ez attól függ, miféle igazságban hiszel, nem igaz, öreg?

Haplo felemelt egy darab nedves fát, ujjával mágikus jelet rajzolt rá, aztán visszadobta a sarokba. A törött tartály többi darabja azonnal megmozdult, s a sarokban heverő deszkához tapadt. Egy szempillantás alatt a hordó ismét épen és érintetlenül állt a fal mellett. A patryn újabb rúnákat rajzolt a tartályra, és a levegőbe fölötötte. A hordó újból is újból megduplázta önmagát, s hamarosan számos vízzel teli tartály állt a raktérben. Haplo tüzes rúnákat rajzolt a levegőbe, és sózott targhússal teli dézsák csatlakoztak a vizeshordók soraihoz. Borosorsók teremtek a levegőben, s dallamosan összecsendültek. Néhány pillanaton belül a rakodótér megtelt élelemmel.

Haplo felmászott a hajófenékről felvezető létrán. Zifnab arrébbhúzódott, hogy kiengedje.
- Minden attól függ, miféle igazságban hiszel, öreg - ismételte meg a patryn.
- Igen. Kenyér és hal. - Zifnab ravaszán kacsintott. - Nemde, megmentő?.

Az élelem és a víz volt az, ami közvetett módon ahhoz a kritikus helyzethez vezetett, mely csaknem megoldotta Haplo minden problémáját.

- Mi ez a bűz? - kérdezte Aleatha. - És nem tesznek ellene valamit?

Már lassan egy hete voltak úton; az időt egy mechanikus óravirág mérte, amit az elfek hoztak fel a hajóra. Aleatha felsétált a kapitányi hídra, ott ácsorgott, és a csillagot bámulta a távolban, ahová igyekeztek.

- A fenékvíz - mondta Haplo szórakozottan, miközben valami módszeren töprengett, amellyel megbecsülhetnék a távolságot a hajó és a csillag között. - Ahogy mondtam, mindannyiótoknak segítenetek kell majd kipumpálni.

Az elfek az Arianuson, akik tervezték és megépítették a hajót, hatékony rendszert alkottak a hulladék hasznosítására, felhasználva az elf gépezetet és a mágiát. A víz igen ritka, és különösen értékes kincs az Arianus légvilágán. Mint a pénzrendszer alapja, egyetlen cseppjét sem hagyják veszendőbe menni. Az első varázslatok Arianuson azzal foglalkoztak, hogy az elhasznált vizet visszaalakítsák tiszta folyadékká. Az emberek vízvarázslói közvetlenül a természet elemeit használták, hogy az áporodott vízből színtiszta folyadékot nyerjenek. Az elf varázslók gépeket és alkímiát használtak ugyanennek a célnak az érdekében, s sok elf esküdött rá, hogy ezek a vegyi varázslatok jobb ízű vizet produkáltak, mint az emberek elementális mágiája.

Mikor az ő kezébe került a hajó, Haplo eltávolította az elf szerkezetek nagy részét, s csak a fenékvíz-pumpát hagyta meg, hátha a járműnek meggyűlik a baja az esővízzel. A patrynoknak, rúnamágiájuk segítségével, megvolt a maguk módszere az ürülék gondjának megoldására. Olyan módszerek, melyeket szigorúan titokban tartottak - nem a szégyen miatt, hanem egyszerű túlélési okokból. Az állatok is eltemetik a bogyoikat, hogy az ellenségeik ne tudják nyomon követni őket.

Haplo épp ezért nem aggódott a higiéniai problémák miatt. Ellenőrizte a pumpát. Működött. Az emberek és az elfek a hajón felváltva kezelhették. Belemerült a matematikai számításokba, s nem gondolt többet az Aleathával folytatott beszélgetésre, csupán emlékeztette magát, hogy mindenkit munkára kell fognia.

Számolgatásai közben kiabálás zavarta meg, egy hangos kiáltás, aztán haragos veszekedés. A kutya, aki addig mellette szundikált, morogva pattant fel.

- Most meg mi van? - dörögte Haplo. Otthagyta a kapitányi hidat, és elindult a személyzeti fülkék felé odalent.

- Ők már nem a szolgálók többé, drága hölgyem!

A patryn belépett a kabinba, és meglátta Rolandot, amint vörös arccal kiabált a sápadt, de higgadt és jegesen hűvös Aleathával. Az emberek a vezetőjük mögött sorakoztak, az elfek pedig Aleatha mögött tömörültek. Paithan és Rega zavartan ácsorogtak középen, és egymás kezét fogták. Az öregember természetesen - mint bármikor, amikor valamilyen gond adódott - sehol sem volt.

- Ti, emberek szolgaságra születetek! Nem vagytok alkalmasak semmi másra! - vágott vissza egy fiatal elf, a szakácsnő unokaöccse, az elf népesség egy különösen nagydarab, erős tagja.

Roland előreugrott, ökölbe szorított kézzel, mögötte a többi ember.

A szakácsnő unokaöccse is nekilódult, háta mögött a testvérei és unkatestvérei. Paithan közéjük ugrott, megpróbálta leválasztani az elfet Rolandról. Az egyik ember, aki a Quindiniar-család szolgálatában állt kisgyerek kora óta, s már régóta vágyott az alkalomra, hogy kitölthesse a mérgét, alaposan fejbe vágta. Rega, aki Paithan

segítségére sietett, a csetepaté kellős közepén találta magát.

Hamarosan már mindenhol folyt a harc, a hajó imbolygott és rázkódott, Haplo pedig átkozódott. Mostanában egyre sűrűbben ébredt rá. Aleatha oldalra húzódott, közönyös érdeklődéssel figyelte az eseményeket, s megpróbálta megkímélni a szoknyáját az esetleges vérfoltoktól.

- Abbahagyni! - dörgött rájuk Haplo. A csatározók - közé rontott, és megpróbálta szétlökdösni az egymással harcolókat. A kutya utána vetette magát, csapkodott, morgott, és fájdalmasan belemart a bokákba. - A végén még lezuhan a hajó!

Ez nem volt teljesen igaz, a mágikus erők fenntartották volna a hajót, de minden bizonnyal eléggé rémisztő kép volt, s Haplo úgy számított, hogy ez majd véget vet az ellenségeskedésnek.

A csata hirtelen abbamaradt. Az ellenfelek letörölték a vért felrepedt ajkukról és törött orrukról, s meredten bámultak egymásra.

- Mi a fene folyik itt? - kiabált rájuk Haplo.

Mindenki egyszerre kezdett beszélni. A patryn dühös mozdulatára azonban azonnal elhallgattak. Haplo Rolandra szegezte a tekintetét.

- Rendben van, te kezdted az egészet. Mi történt?

- Most Óladységére került a sor, hogy pumpálja a fenékvizet - zihálta Roland, és sérült hasfalát masszírozta. Aleathára mutatott. - De megtagadta, hogy dolgozzon. Bejött ide, és megparancsolta, hogy valamelyikünk csinálja meg helyette.

- Igen! Így van! - Az emberek, férfiak és nők, dühösen helyeseltek.

Haplóban egy pillanatra felmerült egy kép, hogy mágikus erejével megrepeszti a hajó deszkáit, és az összes nyomorult, idegesítő teremtmény a mélybe zuhan, akárhány százalézer mérföld mélyen is van már alattuk a világ - s ez a kép különös elégedettséggel töltötte el.

Miért is nem tette meg? Kíváncsiság, mondta az öregember. Igen, kíváncsi vagyok - kíváncsi, hogy hová akarja vinni az öregember ezeket a népeket, és kíváncsi, hogy vajon miért. De Haplo előre látta azt az időt - s ez a perc sebesen közeledett -, mikor a kíváncsisága már nem lesz olyan hatalmas.

Valami kiülhetett az arcára ebből a felindultságból. Az emberek elhallgattak, és egy lépést visszahátráltak előle. Aleatha elsápadt, mikor látta, hogy a patryn tekintete rá szegeződik, de nem mozdult, s lenézően, megvetően nézett vissza rá. Haplo nem szólt egy szót sem. Elkapta a lány karját, és kiráncigálta a kabinból.

Aleathanak elakadt a lélegzete, és sikoltozva megpróbált küzdeni ellene. Haplo tovább rángatta, s végül lerántotta a lábáról. Aleatha a padlóra esett. A patryn talpra rántotta, és húzta tovább maga után.

- Hová viszed? - kiabálta Paithan, s valódi félelem töltötte meg a hangját. Haplo a szeme sarkából látta, hogy Roland arcából kifut a vér. Olyan arckifejezést vágott, mintha arra számítana, hogy Haplo le akarja hajítani a lányt a hajóról.

Helyes, gondolta dühösen, és továbbment.

Aleathából lassan kifogyott a szusz, s már nem volt ereje kiabálni; abba kellett hagynia a küszködést, és arra kellett összpontosítania, hogy talpon maradjon, máskülönben a padlón rángatták volna végig. Haplo az elf nő kíséretében elindult lefelé a létrán, s megállt félúton a fedélzet és a hajófenék között, a hajó egy kicsiny, sötét, és bűdös részében, ahová a vízpumpát építették. A patryn előrelökte Aleathát. A lány arccal előreesett, neki a berendezésnek.

- Kutya! - szólt Haplo az állatnak, aki feltehetőleg követte a gazdáját, vagy ha nem, akkor a semmiből termett mellette. - Figyeld!

A kutya engedelmesen leült, felszegett fejjel, s tekintetét a lányra szegezte.

Aleatha arca falfehér volt. Kócos hajfürtjeinek zuhatagán keresztül bámult Haplóra.

- Nem! - mordult fel, és egy lépésnyire eltávolodott a pumpától.

A kutya felmordult, a hang mélyen a torkából tört elő.

Aleatha felé pillantott, és rövid habozás után tett még egy lépést.

A kutya felállt, és a morgás egyre erősödött.

Aleatha az állatra meredt, és összeszorította a száját. Hamvasszőke haját hátravetette, elsétált Haplo mellett, és a kijárat felé indult.

A kutya egyetlen ugrással leküzdötte a köztük lévő távolságot, és megvetette a lábát a lány előtt. Hangos morgása az egész hajót betöltötte. Elhúzta a száját, és kimutatta hegyes, görbe, sárgásfehér fogait. Aleatha hátrahőkölt, rálépett a szoknyájára, és majdnem elesett.

- Hívd vissza! - kiabált rá Haplóra. - Még megöl!

- Nem fog - válaszolta a patryn hűvösen. A pumpára mutatott. - Addig, amíg dolgozol, nem.

Aleatha olyan pillantást vetett Haplóra, melyet szemmel láthatóan tördöfésnek szánt, aztán lenyelte a mérgét, és hátat fordított a kutyának és a patrynnak. Felvetette a fejét, és odasétált a pumpához. Két finom, fehér kezébe fogta a szivattyú karját, felemelte, lenyomta, felemelte, lenyomta. Haplo kinézett egy hajóablakon, és látta, hogy egy adag búzló víz lövell ki a hajó oldalán a levegőbe.

- Kutya, maradj! És figyelj! - adta ki a parancsot a patryn, és kiment.

Az állat letelepedett, s éberen őrködött: tekintetét egy pillanatra sem vette le Aleatháról.

Mikor előmászott a hajó aljából, Haplo a mensch-ek többségét a létra mellett találta, amint őt várták. Felhúzta magát az ő szintjükre.

- Menjetek vissza a dolgokra - utasította őket, és megvárta, amíg elsomfordálnak. Aztán visszatért a kapitányi hídra és tovább próbálkozott, hogy meghatározza a hajó helyzetét.

Roland fájó kezét dörzsölgette, mely akkor sérült meg, amikor bevitt egy jobb egyenest az elfnek. A férfi megpróbálta meggyőzni magát, hogy Aleatha csak azt kapta, amit megérdemelt, és egyébként sem lesz semmi baja a kis szukának, ha egy kicsit dolgoznia kell. Amikor azon kapta magát, hogy a folyosón igyekszik a szivattyúterem felé, arra gondolt, hogy teljesen megőrült.

A lejártnál megtorpant, és csendben figyelni kezdett.

A kutya a padlón feküdt, fejét a mancsára hajtotta, és tekintetét Aleathára szegezte. Az elf nő abbahagyta a munkát, felegyenesedett és hátrahajolt, hogy kinyújtóztassa a fájdalmat a hátából, mely nem szokott ahhoz, hogy kemény munkában meggörnyedjen. A büszke fej lehanyatlott, Aleatha izzadságcseppeket törölt le a homlokáról, és a tenyerére pillantott. Roland emlékezetében megjelent egy kép - meglepődött, milyen élethűen -, hogy milyen finomak és puhák azok az apró tenyerek. Aztán látta maga előtt a nő felhasadt, vérző bőrét. Aleatha ismét megtörölte az arcát, ez alkalommal a könnyeit morzsolta el.

- Na jó, majd én befejezem - ajánlkozott Roland mogorván, s átlépett a kutyán.

Aleatha megpördült, és a férfire nézett. Roland legnagyobb meglepetésére a lány félretolta az útból, s olyan nagy hévvel kezdett pumpálni, amennyire fáradt, fájó karja és égő, sajtó tenyere csak engedte.

Roland hitetlenkedve bámult rá.

- A fenébe is, te lány! Csak segíteni akarok!

- Nincs szükségem a segítségedre! - Aleatha kirázta lelógó hajfürtjeit az arcából, és a könnyeket a szeméből.

Roland sarkon akart fordulni, és ki akart sétálni, otthagyni a lányt, hadd dolgozzon egyedül. Hátat akart fordítani és kivonulni. Ő most elmegy! Ő most... átkarolta a lány

karcsú derekát és megcsókolta.

A csók sós ízű volt, az izzadságtól és a könnyektől. De a lány ajka meleg volt és érzékeny, s a teste odaadónan simult hozzá. Maga volt a nőiesség, a haja illatos, a bőre sima de mindezt kissé áthatotta a szennyvíz kellemetlen szaga.

A kutya felült, szemében enyhe zavarodottság tükröződött. Körbenézett, tekintetével a gazdáját kereste. Most mi a csodát tegyen?

Roland visszahúzódott, és elengedte Aleathát, aki kissé megtántorodott, mikor a férfi elhúzta a karját. Te vagy a legcsökönyösebb, legönzőbb, legbosszantóbb kis szuka, akivel életemben találkoztam! Remélem, itt fogsz elpusztulni! - szólalt meg Roland fagyos hangon. Sarkon fordult, és kivonult az ajtón.

Aleatha kikerekedett szemmel, tátott szájjal bámult utána.

A kutya zavartan visszatelepedett a földre, és vakarózni kezdett.

Haplo végül már majdnem rájött. Összerakott egy kezdetleges mérőműszert, mely a négy nap állandó pozícióját és azt a ragyogó fényt használta alapvető tájékozódási pontnak, amely felé igyekeztek. A patryn minden nap ellenőrizte a többi csillag pozícióját az égbolton, és azt találta, mintha azok a Sárkánycsillaghoz igazodva változtatnák a helyzetüket.

Ez a mozgás a hajó mozgását követte. Alapos megfigyelései meghökkentően következetes modellhez vezettek. Folyamatosan közeledtek a csillaghoz, efelől semmi kétsége nem volt. Valójában úgy tűnt...

A patryn újból ellenőrizte a számításait. Igen, úgy tűnik, valóban van valami értelme. Már kezdte érteni... sok mindent kezdett megérteni. Ha a számításai helyesek voltak, az utasai előtt meglepő...

- Bocsáss meg, Haplo!

A patryn körbepillantott. Mérges volt, hogy megzavarták. Paithan és Rega állt az ajtóban az öregemberrel. Hát ebben biztos volt - Zifnab azonnal felbukkant, amikor a problémák már rendeződtek.

- Mit akartok? Mondjátok, de gyorsan! - motyogta Haplo.

- Mi... öö... Rega és én... össze akarunk házasodni.

- Gratulálok.

- Úgy gondoljuk, hogy ez talán összehozná ez embereket, tudod...

- Én pedig úgy gondolom, hogy minden valószínűség szerint inkább hatalmas felbolydulást váltana ki, de ez már a ti bajotok.

Rega egy kissé elcsüggedt, s bizonytalanul nézett Paithanra. Az elf mély lélegzetet vett, és folytatta a mondandóját.

- Azt akarjuk, hogy te végezd el a szertartást.

Haplo azt hitte, nem jól halt.

- Micsoda?

- Azt akarjuk, hogy te végezd el a szertartást.

- Ősi szokások szerint - vágott közbe Zifnab -, a hajó kapitánya, odakint a tengeren, összeadhatja a párokat.

- Mármint kinek az ősi szokásai szerint? Különben is, nem vagyunk a tengeren.

- Hát... öö...el kell ismernem, nem vagyok teljesen otthonos a pontos jogi szabályozást illetően...

- Itt van nektek az öreg - bólintott a patryn. - Csinálja ő.

- Én nem vagyok pap - tiltakozott Zifnab méltatlankodva. - Azt akarták, hogy legyenek az, de én visszautasítottam. A csapatnak szüksége van gyógyítóra, azt mondták. Ha! Harcosok, akiknek annyi eszük van, mint egy hintalónak, megtámadnak valamit, amely húszszor akkora, mint ők, millió életerő-ponttal, és tőlem várják, hogy kihúzzam a fejüket

a bordáik közül. Én varázsló vagyok! Van egy csodálatos varázslatom. Már ha eszembe jut, hogy is van. Tekegolyó! Nem, mégsem. Valami tűz ízé. Tűz... tűzoltókészülék! Füstriasztó! Nem, nem. De azt hiszem, nem járok messze tőle.

- Vigyétek innen a hídról! - Haplo visszafordult a munkájához.

Paithan és Rega közelebb húzódott az öregemberhez, és az elf óvatosan a patryn tetovált karjára tette a kezét. - Megteszed nekünk? Összeadsz minket?

- Nem tudok semmit az elfek esküvői szertartásairól.

- Nem kell, hogy elf szokások szerint legyen. Vagy akár az emberek szokásai szerint. Tulajdonképpen jobb is lenne, ha nem lenne. Így senkit nem zavarna a dolog.

- Minden bizonnyal a te népednek is van valamilyen szertartása - vetette fel Rega. - Történhetne aszerint...

... Haplónak nem hiányzott a lány.

A menekülők a Labirintusban magányos farkasok, saját erejükre és gyorsaságukra támaszkodnak, sebes észjárásuk és leleményességük segíti őket a túlélésben, s hogy elérjék a céljukat. A lapulók ereje létszámukban rejlik. Egyesülnek, és kóborló törzsekbe verődnek, úgy vándorolnak a Labirintusban, lassú tempóban, gyakran a menekülők már felderített csapásait követve. Mindannyian tisztelik a másikat, s mindannyian megosztják a többiekkel, amijük van. A menekülők a tudás - a lapulók a rendíthetlenség és biztonság röpke pillanata.

Haplo este lépett be a lapulók táborába, három héttel azután, hogy a nő otthagyta. A törzsfőnök megjelent, hogy fogadja, rögtön, mikor megérkezett; a felderítők bizonyára hírért adták a jövetelének. A törzsfőnök már öreg volt, a haja és a szakálla deres, bütykös kezén a tetoválások már alig voltak kivehetőek. De egyenes háttal állt, cseppet sem görnyedt meg. Hasa feszes volt, a karjában és a lábában jól láthatóan dudorodtak kidolgozott izmai. A törzsfőnök összekulcsolta a kezét, s tetovált kézfejjével kifelé, hüvelykujjait a homlokához érintette. A kör bezárult.

- Üdvözöllek, menekülő!

Haplo hasonló mozdulatot tett, s erőt vett magán, hogy ne vegye le a tekintetét a lapulók főnökéről. Ha nem így tett volna, az sértésnek számítana, s akár még veszélybe is sodorhatta volna magát. Úgy tűnhetett volna, hogy a lapulók létszámát próbálja felbecsülni.

A Labirintus ravasz volt, intelligens. Közismert volt, hogy kémeket küld az ott élőkre. Haplo csak akkor juthatott be a táborba, ha szigorúan betartja a formáságokat. De nem tudta megállni, hogy titokban ne vessen egy pillantást az ott állókra, akik körülötte gyülekeztek, és őt bámulták. Különösen a nők érdekelték. Mivel nem pillantott meg egy bizonyos gesztenyebarna hajfürtöt, Haplo visszakarta a tekintetét a főnökre.

- Nyíljanak meg számodra a kapuk, törzsfőnök! - Haplo, hüvelykujjával a homlokán, meghajolt.

- Számodra úgyszintén, menekülő. - A törzsfőnök szintén meghajolt.

- És az embereid számára, törzsfőnök. - Haplo ismét meghajolt. A szertartás befejeződött.

Haplo most már a törzs tagjának számított. Az emberek folytatták tovább a dolgukat, mint ha ő is közéjük tartozna, bár néha-néha egy-egy nő megállt, a férfira nézett, rámosolygott és a kunyhója felé biccentett. Volt idő, amikor ez az invitálás lángra lobbantotta volna Haplo vérért. Csak egy mosoly válaszképp, és már bent is lett volna a kunyhóban, s megkapta volna mindazt az ellátást és gondoskodást, ami egy férj kiváltsága. De Haplo vére ezidőtájt fagyosan csordogált az ereiben. Nem láthatta azt a mosolyt, amelyet látni vágyott, ezért gondosan ügyelt rá, hogy arcvonásai kifejezéstelenek maradjanak, s a nő csalódottan odébbállt.

A törzsfőnök udvariasan kívárta, hogy Haplo elfogadja-e bármelyik invitálást. Amikor rájött, hogy nem, nagylelkűen felajánlotta a saját lakhelyét éjszakára. Haplo köszönettel el is fogadta, s mikor látta a meglepetést, és a kissé gyanakvó csillogást a törzsfőnök tekintetében, hozzátette:

- Éppen megtisztulási időszakban vagyok.

A törzsfőnök megértően bólintott, s minden gyanakvása elszállt. A patrynok között sokan hittek benne, akár megalapozott volt ez a hiedelem, akár nem, hogy a testi kapcsolat rossz hatással van a mágikus erejükre. A menekülő, mielőtt ismeretlen területre merészkedett volna, gyakran átesett egy megtisztulási időszakon: indulás előtt néhány napig kerülte a másik nem társaságát. A lapulók, ha vadászatra indultak, ugyanezt tették.

Haplo személy szerint nem hitt az ilyen badarságokban. Mágikus ereje sohasem hagyta cserben, bármilyen élvezeteknek is hódolt előző éjjel. De jól jött számára mint kifogás.

A törzsfőnök odavezette Haplót egy kunyhóhoz, mely meleg volt, száraz és barátságos. A közepén tűz pattogott, s a füst a sátor tetején lévő lyukon keresztül gomolygott ki a szabadba. A törzsfőnök leült a tűz mellé.

- Egy kis kényeztetés öreg csontjaimnak. A legfiatalabbakkal is felveszem a versenyt. Puszta kézzel is földhöz teremtek egy karkant. De úgy érzem, éjszakánként jól esik a tűz melege. Foglalj helyet, menekülő!

Haplo a kunyhó bejáratának közelében telepedett le. Az éjszaka meleg volt, a kunyhó levegőjét fullasztónak találta.

- Éppen jókor jöttél, menekülő - mondta a törzsfőnök. - Ma este hűségesküt ünneplünk.

Haplo udvariasan válaszolt, de igazán oda sem figyelt. Egészen más dolog járt az eszében. Bármikor megkérdezhetette volna, amit akart; már minden udvariassági formulán túlestek. De a kérdés a torkán akadt. A törzsfőnök az ösvényekről kérdezősködött, és hamarosan Haplo utazásáról folyt a szó. A menekülő elmesélt mindent, amit csak tudott, arról a területről, ahol addigi útja vezetett.

Mikor leszállt a sötétség, odakintről szokatlan felbolydulás hangja emlékeztette Haplót a szertartásra, amelyre hamarosan sor kerül. Egy hatalmas máglya fénye az éjszakát nappallá változtatta. A törzs minden bizonnal biztonságban érzi magát, gondolta Haplo, miközben követte a törzsfőnököt a kunyhóból kifelé. Máskülönben nem mertek volna ekkora világosságot csinálni. Még egy vak sárkány is meglátta volna ezeket a lángokat.

A patryn csatlakozott a tömeghez a tűz körül.

Amennyire Haplo látta, a törzs igen sok tagot számlált. Semmi kétség, biztonságban érzik magukat. A körbe kiküldött felderítők figyelmeztetnék őket, ha rajtaütés fenyegetne. Olyan sokan voltak, hogy szinte bármilyen támadást ki tudnának védeni, talán még egy sárkánnyal is fel tudnák venni a harcot. Gyerekek rohagáltak fel-alá, mindenkinek a lába alatt, s a csoport minden tagja féltő gonddal vigyázott rájuk.

A Labirintusban a patrynok mindent megosztottak - az élelmet, a szeretőket, a gyerekeket. A hűségeskü a barátság megerősítése volt, inkább hasonlított a harcosok fogadalmára, mint házassági esküre. Hűségesküt tehettek egymásnak a férfiak és a nők, de két férfi vagy két nő is. Ez a szertartás a lapulók között gyakoribb volt, mint a menekülők között, de néhanapján a menekülők is választottak társat maguknak. Haplo szülei is esküt tettek egymásnak. És ő maga is gondolkodott rajta egyszer. Ha megtalálná a lányt...

A törzsfőnök a magasba emelte a karját, így parancsolt csendet. A tömeg, még a legkisebb gyermek is, nyomban elhallgatott. Mikor látta, hogy minden készen áll, a törzsfőnök kitérte a karját és megfogta a mellette állók kezét. A többi patryn is ezt tette, és hatalmas kört alkottak a tűz körül. Haplo beállt közéjük, megfogta egy nagyjából vele egykorú; tagbaszakadt férfi kezét a balján s egy tizenéves leánykéét a jobbján (aki mélyen elpirult, mikor Haplo hozzáért).

- A kör bezárult - szólalt meg a törzsfőnök; körbenézett az emberei között, s ráncoktól barázdált, öreg arca büszkeségtől ragyogott. - Azért gyűltünk itt össze ma este, hogy tanúi legyünk két ember esküjének, akik megalkotják a saját körüket. Lépjetek elő!

Egy férfi és egy nő kivált a körből, mely azonnal bezárult mögöttük, és a törzsfőnök elé léptek. Az öregember maga is kilépett a körből, és kitérte a karját. A pár egyik tagja jobbról, a másik balról megfogta a törzsfőnök kezét, majd egymását.

- A kör ismét bezárult - mondta az öregember. A tekintete gyengéd, de szigorú és komoly volt. Az összegyűlt tömeg ünnepélyes csöndben figyelt.

Haplo azon kapta magát, hogy ő is élvezzi a dolgot. Az idő java részében, különösen az elmúlt néhány héten, üresnek és magányosnak érezte magát. De most melegség töltötte el, úgy érezte, lassan feltöltődik. A hideg szél már nem vágott olyan erősen a csontjaiba. Azt vette észre, hogy mosolyog, mosolyog mindenre és mindenkire.

- Ígérem, hogy vigyázok rád, és megvédelek téged. - A pár megismételte az esküt, egyik a másik után, mintegy visszhangként az elhangzottakra. - Életem az életedért. Halálom az életedért. Életem a haláloedért. Halálom a haláloedért.

Miután elmondták az eskü szövegét, a pár elhallgatott. A törzsfőnök bólintott, meg volt elégedve az elhangzottak őszinteségével. Elengedte a pár kezét, és egymásra helyezte őket.

- A kör bezárult - mondta, visszalépett a nagy körbe, és magára hagyta a párt, hogy a nagy egységen belül egy kisebb kört alkossanak. A két patryn egymásra mosolygott. A külső kör üdvívalgásban tört ki, elengedték egymás kezét, és szétszéledtek, hogy készülődjenek a lakomán.

Haplo úgy döntött, most teszi fel a kérdést. Megkereste a törzsfőnököt, aki a magasba csapó lángok mellett álldogált.

- Keresek valakit, egy nőt - mondta Haplo, és leírta a törzsfőnöknek, hogy néz ki. - Magas, gesztenyebarna hajú lány. Ő is menekülő. Járt nálatok?

A törzsfőnök elgondolkodott.

- Igen, járt nálunk. Nagyjából egy héttel ezelőtt. Haplo elmosolyodott. Nem akarta követni a lányt, nem szándékosan. De úgy tűnt, ugyanazt az utat követik.

- Hogy van? Jól nézett ki?

A törzsfőnök éles, vizslató tekintettel nézett rá.

- Igen, jól nézett ki. De én nem sokat láttam. Kérdezd meg Antiust, ott. Vele töltötte az éjszakát.

A melegség kihunytt. A levegő fagyossá vált, a szél a csontjába vágott. Haplo megfordult, és meglátta a fiatal férfit, akinek az imént a kezét fogta, amint éppen keresztülsétál a táboron.

- A lány reggel elhagyta a tábor. Meg tudom mutatni, merre indult.

- Erre semmi szükség. De azért köszönöm - tette hozzá Haplo, hogy enyhítse a hűvös válasz élet. Körbenézett, és megpillantotta a fiatal lányt. Haplót bámulta, és a feje búbjáig elvörösödött, amikor a tekintetük találkozott.

Haplo visszament a törzsfőnök kunyhójába, és elkezdte összeszededegetni csekélyke holmiját. A menekülők kevés csomaggal utaztak. A törzsfőnök követte, s döbbsent tekintettel nézett rá.

- A vendégszeretetek életmentőnek bizonyult - búcsúzott a patryn a szokásoknak megfelelően. - Mielőtt elmegyek, elmondom, amit tudok. A jelentések szerint a nyugati ösvény az ötvenegyes kapuhoz vezet. Arról beszélnek, hogy a Nagyhatalmú, aki annakidején megfejtette a Labirintus titkát, visszatért, hogy mágikus ereje segítségével megtisztítson bizonyos területeket, és biztonságossá tegye az utat... legalábbis egy időre. Nem tudom, hogy ez igaz-e vagy sem, mivel én dél felől jöttem.

- Már mész is? Tudod, hogy nagyon veszélyes a Labirintusban utazgatni sötétedés után!

- Nem számít - felelte Haplo. Összetette a kezét, és a homlokához érintette a búcsúzás hagyományos szertartása szerint. A törzsfőnök viszonzta a gesztust, és Haplo kilépett a kunyhóból. Egy pillanatra megtorpant az ajtóban. A máglya fénye mindent bevilágított körülötte, de ettől a sötétség a távolban csak még sötétebbnek tűnt. Haplo tett egy lépést efelé sötétség felé, mikor egy kéz megragadta a karját.

- A Labirintus elpusztít mindent, amit tud - ha nem a testünket, akkor a lelkünket - mondta a törzsfőnök. - Búsulj a veszteséged miatt, fiam, és soha ne feledd, kinek köszönheted. Azoknak, akik bebörtönöztek minket, azoknak, akik minden bizonnal örömmel figyelik, ahogy kétségbeesve küszködünk.

A sardanok Ők zártak minket erre a pokoli helyre. Ők a felelősek ezért a rengeteg gonoszságért.

A nő ránézett, barna szeme arany színben csillogott. Nem biztos. Lehet, hogy a gonosz bennünk van.

Haplo elhagyta a lapulók táborát, s folytatta magányos utazását. Nem, nem hiányzott neki a lány. Egyáltalán nem hiányzott...

A Labirintusban nő egy bizonyos fajta, a garant, amelynek a gyümölcse különösen zamatos és tápláló. Azoknak azonban, akik erre a gyümölcsre vágnak, vállalniuk kell a kockázatot, hogy szedés közben megszúrja őket egy körülötte meredező mérgező tüske. Ha a tüske beleáll a húsba, melyet szükségszerűen nem védnek a rúnák, mélyen befúródik, amíg el nem ér egy eret. Ha a mérreg bejut a véráramba, akár halálos is lehet. Ezért, bár a tüskék vége horgos, s feltépi a húst, azonnal ki kell húzni - bármily fájdalmas is legyen a dolog.

Haplo azt hitte, kihúzta a tüskét. Megdöbbenve vette észre, hogy még mindig fáj, a mérreg még nem hagyta el a szervezetét.

- Nem hiszem, hogy szeretnék alávetni magatokat az én népem szertartásának. - A hangja érdes volt, barázdált szemöldöke beárnyékolta a tekintetét. - Szeretnék hallani a mi eskünet? „Életem az életedért. Halálom az életedért. Életem a haláloedért. Halálom a haláloedért.” Tényleg ezt akarjátok?

Rega elsápadt

- Ez... ez meg mit jelent? Nem értem.

- „Életem az életedért.” Ez azt jelenti, hogy amíg élünk, megosztjuk egymással a közös élet örömeit. „Halálom az életedért.” Feláldoznám az életemet, hogy megmentsem a tiédet. „Életem a haláloedért.” Az életemet áldoznám, hogy megbosszuljam a haláloedat, ha már megakadályozni nem tudom. „Halálom a haláloedért. Ha te meghalsz, egy részem nekem is meghal.

- Ez nem valami... nem valami romantikus - ismerte el Paithan.

- Mint ahogyan az a hely sem, ahonnan jöttem.

- Azt hiszem, el kellene gondolkodnom a dolgon - mondta Rega, és nem nézett az elfre.

- Igen, azt hiszem, valóban el kellene gondolkodnunk - tette hozzá Paithan kissé kijózanodva.

Elhagyták a kapitányi hidat, és ez alkalommal nem fogták egymás kezét. Zifnab szerető tekintettel nézett utánuk, s szakálla csücskével megtörölgette a szemét.

- A szerelem mozgatja a világot - jelentette ki vidáman.

- De nem ezt a világot - felelte Haplo csendes mosollyal. - Nem igaz, öreg?

33.FEJEZET

SÁRKÁNYCSILLAG

- FOGALMAM SINCS, MIRŐL BESZÉLSZ - mordult fel Zifnab, és elindult kifelé a kapitányi hídról.

- Dehogynem, tudod te nagyon jól. Haplo keze a varázsló vékony, törékeny karjára kulcsolódott. Tudod, rájöttem, hogy hová megyünk, és arról is van némi elképzelésem, hogy mit találunk majd ott, amikor megérkezünk. És te, öreg, pokoli nagy bajkeverő vagy.

Egy tüzes szempár tűnt fel hirtelen az ablakban, s vészjósló tekintettel bámult befelé.

- Mit csináltál már megint? - érdeklődött a sárkány.

- Semmit! Nincs semmi, de semmi probléma - tiltakozott Zifnab.

- Úgy tűnik, itt a semmi a hangsúlyos szó! Csak tudatni szeretném veletek, hogy kezdek nagyon, de nagyon éhes lenni. - A sárkány szeme lecsukódott, s eltűnt az ablakból. Haplo érezte, hogy a hajó megrázkódik, a sárkány fenyegetően a hajótest köre tekeredett.

Zifnab keskeny háta meghajolt, az öregember összegörnyedt. Ideges pillantást vetett a sárkányra.

- Észrevettétek, hogy nem tette hozzá „uram”. Rossz jel. Nagyon rossz jel.

Haplo felhördült. Már csak egy megvadult sárkány hiányzott. Dühödt kiabálás hallatszott odalentről, aztán egy csattanás, egy puffanás, majd egy hangos kiáltás.

- Én arra tippelék, hogy most jelentették be házassági terveiket.

- Ó, Istenem! - Zifnab levette a kalapját, és remegő ujjakkal gyűrögetni kezdte, miközben könyörgő pillantást vetett Haplóra. - Most mit csináljak?

- Talán én segíthetek. Meséld el végre, hogy ki és mi vagy. Mesélj nekem ezekről a „csillagokról”. És mesélj a sardanokról!

Az öregember eltűnődött. Aztán a szeme hirtelen összeszűkül. Felemelte csontos mutatóujját, és Haplo mellkasának szegezte.

- Az én dolgom, hogy tudjam. A tiéd, hogy kitaláld. Nos hát, ez van! - Felszegte az állát, nyájas mosolyt vetett a patrynra, és elégedetten nevetgélt. Visszanyomta jobb sorsra érdemes kalapját a fejébe, atyáskodóan megveregette a patryn karját, és csoszogva elhagyta a kapitányi hidat.

Haplo csak állt és bámult, és nagyon csodálkozott önmagán, hogy miért is nem csavarta le az öregember fejét - kalapostul, mindenestől, miközben gondterhelten dörzsölgette a pontot a mellkasán, ahol az öregember ujjá hozzáért, s próbált megszabadulni az érintéstől.

- Várj csak, öreg, hamarosan elérjük azt a csillagot!

- Az esküvőnknek mindenkit össze kellett volna kovácsolnia! - mondta Rega, miközben a düh és a csalódottság könnyeit törölgette a szeméből. Nem tudom elképzelni, mi ütött Rolandba!

- Még mindig meg akarod tenni? - kérdezte Paithan, s feldagadt szemöldökét dörzsölgette.

Mindketten szomorúan néztek körbe a légénységi kabinban. A padlót vérfoltok szennyezték. Haplo most nem tűnt fel, hogy rendet tegyen, s néhány elfet a lábánál fogva húztak ki a kabinból. Az egyik sarokban Lenthán Quindiniar állt, s egy hajóablakon keresztül figyelte a fényesen ragyogó csillagot, mely ciklusról ciklusra egyre nagyobb és nagyobb lett. Úgy látszott, az elf egyáltalán nem vesz tudomást a körülötte zajló heves viszálykodásról.

Rega egy pillanatra eltűnődött, aztán felsóhajtott.

- Bárcsak ismét összehozhatnánk a népeinket! És olyanok lennénk, mint a titánok támadása után!

- Nem vagyok benne biztos, hogy ez még lehetséges. A gyűlölet és a bizalmatlanság

már évezredek óta mérgezi a két nép viszonyát. Nem valószínű, hogy mi ketten képesek lennénk változtatni ezen.

- Ezzel azt akarod mondani, hogy nem szeretnéd az esküvőt? - Rega napégette arcát előntötte a pír, s sötét szemébe könnyek szöktek.

- Dehogysis! Hát persze, hogy szeretném! Csak azon az eskün gondolkoztam. Talán ez most nem a legmegfelelőbb idő, hogy...

- És talán mégis igaz, amit Roland mondott rólad! Te csak egy elkényeztetett ficsúr vagy, aki soha életében egyetlen ciklust sem dolgozott le tisztességesen! És mindennek a tetejébe még gyáva is vagy, és... ó, Paithan! Sajnálom! - Rega átölelte a férfit, és a fejét a mellére hajtotta.

- Tudom, Paithan végigfuttatta a kezét a hosszú, csillogó hajfürtökön. - Mondtam egy-két dolgot a bátyádnak, amikre nem vagyok különösebben büszke.

- Nem tudom, hogy mondhattam ilyet, biztos csak valami tudatalatti gonosz sugallatára! Ahogy mondtad, a gyűlölet már olyan rég óta parázslík bennünk!

- Türelmesnek kell lennünk egymással. És velük is. - Paithan kinézett a hajóablakon. A csillag zavartalanul világított, tiszta, hideg fényel. - Talán ezen az új világon olyan népeket találunk, akik mindannyian békében élnek egymás mellett. Akkor talán a többiek is megértik a dolog lényegét. De továbbra sem vagyok biztos benne, hogy helyes lenne most házasságot kötnünk. Te mit gondolsz, apa?

Paithan Lenthán Quindiniar felé fordult, aki elmerülten bámult kifelé az ablakon.

- Apa!

Lenthán szeme elhomályosult a csillag fényétől, s tétován, üres tekintettel nézett körbe a szobában, míg pillantása végül megállapodott Paithanon.

- Mi az, fiam?

- Gondolod, hogy össze kellene házasodnunk?

- Azt... azt hiszem, várnunk kellene egy kicsit, hogy megkérdezzük az anyádat. - Lenthán boldogan sóhajtott, és újból kinézett a hajóablakon. - Hamarosan találkozunk vele, ahogy megérkezünk arra a csillagra.

Drugar nem vett részt a harcban. Egyáltalán semmiben sem vett részt a hajón. A többiek, akiket lekötött a saját bajuk, nem törődtek a törpével. Drugar egy sarokban kuporgott, s halálra rémült a gondolattól, hogy a felhők fölött repülnek, messze hőn szeretett földje felett. Próbálta táplálni bosszúvágyának tüzét, hogy segítségével felülkerekedjen a félelmén. De a gyűlölet lángja már régen kihunyt.

Megmentették az életedet! Az ellenség, akit megesküdött, hogy eltesz láb alól, megmentette az életét, s közben a saját életét kockáztatta.

- Szentül megesküdtem népem tagjainak holttestére, hogy megölöm azokat, akik felelősek a halálukért. - Érezte, hogy a lángok lassan kialszanak, s megnyugtató melegük nélkül a hideg futkározott a hátán, így hát mesterségesen kellett táplálnia a harag tüzét. - Ezek hárman tudtak róla, hogy a titánok azért jönnek, hogy elpusztítsanak minket! Tudták! És összefogtak, megszerezték a pénzünket, aztán szándékosan megakadályozták, hogy a fegyverek időben eljussanak a népemhez! Azt akarták, hogy elpusztítsanak minket! Meg kellett volna ölnöm őket, mikor adódott rá lehetőség!

Óriási hiba volt, hogy nem öltem meg őket az alagútban! A tűz hatalmas lángokkal égett benne. De akkor úgy haltak volna meg, hogy nem élük át saját rettenetes veszteségeiket - akkor békésen haltak volna meg. Nem, nem szabad kétségbe vonnia a döntését. Így sokkal jobb lesz. Megérkeznek majd az ő kis csillagjukra, és azt fogják hinni, hogy minden jó véget ér.

Ehelyett azonban minden véget ér.

- Megmentették az életemet. Na és akkor mi van? Ez is csak azt bizonyítja, mekkora bolondok! Először én voltam az, aki megmentettem az életüket. Most már kvittek vagyunk.

Semmivel nem tartozom nekik, semmivel! Drakar bölcs, az isten örökös felettem. Ő fogta meg a kezemet, és ő akadályozta meg, hogy lecsapjak, ő vett rá, hogy várjak, míg eljön a megfelelő idő. - A törpe ujjai késének csontból készült nyelére kulcsolódtak. - Mikor megérkezünk a csillagra.

- Szóval, végig akarod csinálni ezt a komédiát? Hozzá akarsz menni az elfhez?

- Nem - válaszolta Rega.

Roland komoran elmosolyodott.

- Helyes. Látom, átgondoltad, amit mondtam. Tudtam, hogy megjön majd az eszed!

- Csak egy időre elhalasztjuk az esküvőt! Amíg meg nem érkezünk a csillagra. Talán addigra neked is megjön a józan eszed!

- Majd meglátjuk - motyogta Roland, s ügyetlenül próbálta bekötözni sebesült, vérző térdét - Majd meglátjuk.

- Na, hadd csináljam meg! - A húga átvette a kötést. - Ez meg mit jelentsen? Nem tetszik nekem, ahogy nézel!

- Persze! Jobban tetszene, ha a szemem ferde vágású lenne, a kezem puhány, a bőröm pedig olyan színű, mint a tej! - Roland elhúzta a kezét. - Menj innen! Bűzlesz a szaguktól! Elfek! Különböző trükkökkel ravaszul rávesznek, hogy őket szeresd, hogy őket akard! És közben végig kinevetnek téged!

- Te meg miről beszélsz? - Rega hitetlenkedve bámult a testvére. - Trükkökkel? Ha valaki, akkor én voltam az, aki különböző fortélyokat vetett be, hogy megszerezze őt, és nem fordítva! És, Thillia látja, hogy ezen a hajón senki sem nevet...

- Ó, igen? - Roland nem nézett a hűgára. A következőt már csak a bajusza alatt motyogta, Rega hátának. - Elintézzük ezeket az elfeket. Majd meglátod, csak érünk el arra a csillagra!

Aleatha már huszadszor simított végig a kezével az ajkán. A csók olyan volt, mint a szennyvíz bűze, mely mindent áthatott - a ruháját, a haját, a bőrét. Nem tudott megszabadulni az ember csókjának ízétől és érintésétől az ajkán.

- Hadd nézzem a kezedet! - ajánlkozott Paithan.

- Miért foglalkozol vele? - kérdezte Aleatha, de hagyta, hogy bátyja megszemlélje sebes, felhólyagosodott, vérző tenyerét. - Nem védtél meg engem! Az ő oldalukra álltál amiatt a kis szuka miatt! Hagytad, hogy az ember lerángasson a pokol bugyrába!

- Nem hiszem, hogy megakadályozhattam volna Haplót, hogy elvigyen téged - mondta Paithan csendesén. - Az arckifejezéséből ítélve, azt hiszem, örülhetsz, hogy nem hajított le a hajóról.

- Bárcsak megtette volna! Jobb lett volna, ha meghalok! Mint az én drága lordom... és Callie... - Aleatha lehajította a fejét, és könnyek patakzottak az arcán. - Milyen élet ez? - Megragadta megtépázott, foszlányokban lógó, piszkos és foltos szoknyáját, és zokogva megcibálta az anyagot. - Mocsokban élünk, mint az emberek! Nem csoda, hogy lesüllyedünk az ő szintjükre! Mint az állatok!

- Thea, ne mondj ilyeneket! Te nem érted őket! - Paithan megpróbálta átölelni a húgát, de Aleatha félrelökte.

- Mit tudsz te! Téged elvakít a vágy! - Aleatha végighúzta a kezét az ajkán. - Pfü! Barbárok! Gyűlölöm őket! Ne, ne közelíts! Te sem vagy különb náluk, Paithan.

- Jobb lenne, ha hozzászoknál, Thea - mondta a bátyja dühösen. - Az egyikük hamarosan a nővéred lesz.

- Ha! - Aleatha felszegte a fejét, és fagyos tekintettel meredt Paithanra. Ajkát összepréselte, és erősen csücsörített. Hirtelen rémisztően kezdett emlékeztetni a nővére. - Nekem aztán nem! Ha elveszed azt a kis szukát, akkor nekem nincs többé bátyám! Soha többé nem állok szóba veled!

- Ezt nem teheted, Thea! Már csak mi maradtunk egymásnak. Láttad, milyen állapotban van apa. Nincs... nincs valami jól.

- Teljesen megőrült. És ez még csak rosszabb lesz, ha eljutunk erre a „csillagra”, ahová elrángattál minket, s a Mama nem lesz ott, hogy üdvözölje! Ebbe minden valószínűség szerint bele is hal majd. És akármi történik is veled, az a te hibád!

- Azt tettem, amit a legjobbnak tartottam. - Az elf arca sápadt volt, a hangja, minden erőfeszítése ellenére megremegett, elcsuklott.

Aleatha büntudatos pillantást vetett rá, és finom ujjával hátrasimította Paithan haját. Aztán odabújt hozzá.

- Igazad van. Már csak mi maradtunk egymásnak, Pait. És ez maradjon is így. Maradj velem! Ne menj vissza ahhoz az emberhez! Ő csak játszik veled. Tudod, milyenek az ember férfiak. Úgy értem... - Aleatha elvörösödött - Úgy értem, tudod, milyenek az ember lányok. Ha elértünk arra a csillagra, mindent újrakezdünk, az egész életünket.

- Gondoskodunk a papáról, és boldogan élünk majd. Lehet, hogy élnek ott más elfek is. Gazdag elfek, gazdagabbak, mint bárki Equilanon. Pompás házakban laknak, és örömmel látnak majd minket az otthonukban. És az undorító, barbár emberek visszamászhatnak majd a dzsungelbe. - A bátyja mellkasára hajtotta a fejét. Felszántotta a könnyeit, és újból végigsimított a kezével az ajkán.

Paithan nem szólt egy szót sem, csak hagyta a hűgát, hadd álmodozzon. Ha megérkezünk a csillagra, gondolta. Vajon mi történik majd, ha megérkezünk arra a csillagra?

A mensch-ek komolyan vették Haplo fenyegetését, hogy a jármű esetleg lezuhanhat a semmibe. Kényszeredett béke telepedett a hajóra - olyan béke, mely csak annyiban különbözött egy háborútól, hogy nem volt olyan zajos, és nem folyt a vér. Ha a tekintetek és a gondolatok ölni tudnának, akkor már alig maradt volna valaki életben a fedélzeten.

Az emberek és az elfek szemmel láthatóan szándékosan nem vettek tudomást egymás jelenlétéről. Rega és Paithan messze elkerülték egymást, mindketten visszafogottan viselkedtek, kölcsönös megegyezés alapján vagy csak azért, mert a fal, melyet a népeik emeltek, már túl magas és túl széles volt ahhoz, hogy keresztülverekedjék magukat rajta. Néha-néha előfordult, hogy a forrófejűbbek veszekedést szítottak, az idősebbek azonban nyomban lehűtötték őket. De a fenyegetés ott volt a tekintetekben, - ha az ajkakon nem is, - hogy minden csak idő kérdése.

„Amikor megérkezünk a csillagra...”

Esküvőről nem esett több szó.

34. FEJEZET

A CSILLAG

EGY ÉLES VAKKANTÁS FIGYELMEZTETTE HAPLÓT, hogy jön valaki. A patryn felébredt mély álmából, és talpra ugrott. Teste és érzékei teljesen éberek voltak, ha az agya még nem is. Haplo nekivágta a hivatlan látogatót a hajó oldalának, könyökét a mellkasának nyomta, nekiszegte a deszkáknak, és tenyerét rátapasztotta a férfi szájára.

- Csak egy csuklómozdulat, és kitöröm a nyakadat!

Egy elakadó lélegzet, és a test Haplo szorításában megmerevedett, mint egy hulla.

Haplo pislogott, hogy kitörölje az álmodat a szeméből, és megnézze, ki a foglya. Lassan

elengedte a férfit.

- Ne próbálj még egyszer így rámlopakodni, elf! Nem túl jó biztosíték egy hosszú és egészséges élethez!

- Én... én nem akartam! - Paithan megdörzsölte feldagadt állát, és aggodalmas pillantásokat vetett Haplóra és a felborzolt szőrű, morgó kutyára.

- Hallgass már! - Haplo megszimogatta az állatot. - Nincs semmi baj.

A kutya már nem morgott olyan hangosan, de továbbra is rajta tartotta a szemét az elfen. Haplo nagyot nyújtózkodott, hogy kitornáztassa a görcsöt az izmaiból, az ablakhoz sétált, és kinézett. Hirtelen megtorpant, elkerekedett a szeme, és halkán füttyentett.

- Ez... ezért jöttem fel ide, hogy megkérdezzem, mit tudsz erről. - A megtört elf végre ellépett a faltól, gondosan kikerülte az éberén figyelő kutyát, és odasétált az ablakhoz.

Odakint minden eltűnt szem elől, felszívódott abban a valamiben, mely az üveghez préselődött, és olyan volt, mint egy vastag, nedves gyapjútakaró. Vízcseppek gördültek le az ablaktáblán, és csillantak meg a hajótestet átölelő sárkány pikkelyein.

- Mi ez? - Paithannak hatalmas erőfeszítésébe került, hogy a hangja nyugodt maradjon.

- Mi történt a csillaggal?

- A csillag ott van, még mindig. És mi már közel vagyunk hozzá. Nagyon közel. Ez csak egy esőfelhő, ennyi az egész.

Az elf megkönnyebbülten sóhajtott.

- Esőfelhők! Épp úgy, mint a régi világunkon!

- Igen - felelte Haplo. - Épp úgy, mint a régi világotokon.

A hajó lassan ereszkedett lefelé, apró felhőfoszlányok mellett siklott el, s az eső kis patakokban csordogált le az ablakon. Aztán a felhőtakarót hirtelen maguk mögöttük hagyták, és a Sárkánycsillag ismét kibukkant a napfénybe. Alattuk tisztán látszott a föld.

A hajótestre festett rúnák, melyek a légnymást és a gravitációt ellenőrizték és addig fényesen izzottak, most lassan kialudtak. A mensch-ek közelebb nyomultak a hajóablakokhoz, és türelmetlen vágyakozással bámulták az alattuk hullámzó talajt.

Az öregember sehol sem volt.

Haplo a körülötte folyó beszélgetéseket hallgatta, és a mensch-ek arckifejezését figyelte.

Az első érzés - öröm. Az utazás véget ért, épségben elérték a csillagot. A második - megkönnyebbülés. Buja, zöldellő erdők, tavak, tengerek, csakúgy, mint otthon.

A hajó egyre közelebb ereszkedett. A mensch-eken hirtelen zavarodottság lett úrrá, a szemöldökük a magasba szaladt, és eltátották a szájukat. Közelebb hajoltak az ablakhoz, és nekinyomták az arcukat az üvegtáblának. A szemük elkerekedett.

Végül - felismerés és megértés.

Paithan visszatért a kapitányi hídra. Az elf sápadt arcát enyhe pír futotta el. Kimutatott az ablakon...

- Mi folyik itt? Ez a mi világunk!

- És itt van - mondta Haplo - a ti csillagotok.

Fény szivárgott a mohapázsit és az erdő tarka zöldjén. Csillogó, ragyogó, ezüstösen vibráló fény - valóban olyan volt, mintha a napba néztek volna. De ez nem nap volt, és nem is csillag. A fény lassan halványult és gyengült, miközben nézték. Egy árnyék vetődött a talajra, s mikor ez az árnyék már csaknem teljesen eltakarta a fény forrását, végre meglátták, hogy mi az.

- Egy város! - suttogta Haplo meglepetten, a saját nyelvén. És nem csak, hogy egy város, de volt benne valami nagyon ismerős!

A fény kihunytt, és a város sötétségbe burkolózott.

- Ez meg mi? - kérdezte Paithan rekedt hangon.

Haplo vállat vont, kissé bosszantotta a közbeszólás. Időre volt szüksége, hogy

gondolkozzon, közelebről meg kellett tekintenie azt a várost.

- Én csak a pilóta vagyok. Miért nem kérdezitek meg az öregembert?

Az elf gyanakvó pillantást vetett a patrynra. Haplo nem vett róla tudomást, a repülésre koncentrált figyelmét.

- Keresek egy tisztást, ahol leszállhatunk.

- Talán nem is kellene leszállnunk. Lehet, hogy itt vannak a titánok...

Ez is egy lehetőség. Haplónak majd ezen is el kell gondolkodnia, he eljön az ideje.

- Leszállunk - jelentette ki.

Paithan sóhajtott, és ismét kinézett az ablakon.

- A saját világunk! - állapította meg keserűen. Kezét az üvegre tette, nekidőlt az ablaktáblának, és kifelé bámult a fákra és a mohás tájra, mely mintha felnyúlt volna feljük, hogy elkapja, megragadja és lerántsa a mélybe. - Hogy történhetett ez? Olyan sokat utaztunk! Talán eltértünk az iránytól? Csak egyetlen hatalmas kört tettünk?

- Láttátok a csillagot világítani az égbolton. Nyílegyenesen repültünk feléje. Menjetek, kérdezzétek meg Zifnabot, hogy mi történt!

- Igen - Az elf vonásai megmerevedtek, mogorva és eltökélt arcot vágott - Igazad van. Megyek, és megkérdőzöm az öregembert.

Haplo az ablakon keresztül látta az összetekeredett sárkányt. - A hajó testét remegés rázta meg. Egy pillanatra egy tüzes szempár jelent meg az ablakban, aztán a pikkelyes test hirtelen kitekeredett.

A hajó bizonytalanul oldalra dőlt. Haplo megkapaszkodott a kormánykőben. A hajó visszanyerte eredeti pozícióját, s hatalmas tehertől megszabadulva, egyenesen szállt lefelé. A sárkány eltűnt.

Haplo lefelé bámult, tekintetével egy tisztást keresett, ahol leszállhatnának. Meg mert volna esküdni rá, hogy egy hatalmas zöld testet látott, amint beveti magát a dzsungelbe, de abban a pillanatban túlzottan lekötötték a saját problémái, s nem tudta megfigyelni, pontosan hol. A fák sűrűn és szövevényesen nőttek, alig látott néhány apró mohafoltot. A patryn az alattuk fekvő területet pásztázta a szemével, megpróbált átlátni a különös sötétségen, mely mintha a városból sugárzott volna, mintha maga a város vetett volna hatalmas árnyékot a földre.

Persze ez lehetetlen volt. Ahhoz, hogy éjszakai sötétség legyen, a napoknak el kellett volna tűnniük az égről. A napok azonban ott voltak a fejük felett, ugyanazon a helyen, változatlanul. A hajó fényárban úszott, napfény csillogott a szárnyakon, s világított be az ablakon. Közvetlenül a hajó alatt azonban már mindent sötétség takart.

Dühös vádaskodások, éles tiltakozás, majd egy fájdalmas kiáltás - az öregember. Haplo elmosolyodott, és még egyszer megvonta a vállát. Észrevett egy szabad területet, amely elég nagy volt ahhoz, hogy leszálljanak a hajóval, és közel volt a városhoz, de azért nem túl közel.

Haplo földre tette a Sárkánycsillagot. Faágak nyúltak az útjukba, majd csapódtak félre. Levelek súrolták az ablaküveget. A hajófenék a mohapázsitnak ütközött. A hangokból ítélve az ütközés mindenkit levert a lábáról odalent.

Haplo kinézett az éjfékete sötétségbe.

Megérkeztek a csillagra.

A patryn jól az eszébe véste, hol helyezkedik el a város, mielőtt leszálltak a hajóval, és megállapította, milyen irányba kell indulnia, ha oda akar jutni. Olyan gyorsan dolgozott, amennyire csak tehetséges volt a sötétben. Nem mert világosságot gyűjtani, úgy csomagolt egy kis élelmet, és töltötte meg a flaskáját vízzel. Miután összeszedte a holmiját, Haplo halkán füttyentett. A kutya talpra ugrott, és gazdájához sietett.

A patryn a parancsnoki hídról kivezető feljárathoz osont, és hallgatózott. Nem hallott semmi mást, csak a mensch-ek kabinjaiból kiszűrődő, rémült hangokat. Senki sem

szuszogott a folyosón, senki sem kémkedett utána. Nem mintha számított volna ilyesmire. A sötétség teljesen beburkolta a hajót. A legtöbb utas még sohasem tapasztalt ilyet, s haragjuk félelembe csapott át. Dühüket és félelmüket úgy próbálták levezetni, hogy az öregemberrel kiabáltak. De nem telik majd sok időbe, és megtalálják Haplót, magyarázatot, válaszokat, megoldást követelve.

Megváltás.

Haplo átsétált a hajóderékba. Letette a tarisznyáját a földre, és a tenyerét a deszkákra helyezte. A rúnák a kezén vörösen is kéken izzani kezdtek, a láng végigfutott az ujjain s átterjedt a fára. A deszkák megremegtek, és lassan szertefoszlottak. Egy hatalmas lyuk keletkezett a padlóban, éppen akkora, hogy egy ember elférjen benne.

Haplo a vállára vette a tarisznyáját, és lecsusszant a mohás talajra, ahol földet értek. A kutya utána ugrott, s a gazdája sarkába szegődött. Mögöttük a vörös-kék fény, mely beborította a hajót, lassan elhalványult, s a fa visszanyerte eredeti formáját.

A patryn átsietett a mohapázsiton, és eltűnt a sötétben. Dühös kiabálást hallott, két nyelven: az emberek és az elfek nyelvén. A szavak különböztek ugyan, de a jelentésük azonos volt - halál a varázslóra!

Haplo elvigyorodott. A mensch-ek végre találtak valamit, ami végre egységbe kovácsolta őket.

- Haplo, mi... Haplo? - Paithan tapogatózva elbotorkált a kapitányi hídig, majd hirtelen megtorpant. A rúnák fénye lassan halványult, s a félhomályban látta, hogy a híd üres.

Roland félrelökte az elfet, és leugrott a nyíláson.

- Haplo, úgy döntöttünk, hogy kirakjuk az öregembert, aztán itthagyjuk ezt a... Haplo?!?! Hát ez meg hová lett? - kérdezte, s vádló pillantást vetett Paithanra.

- Nem én tettem el láb alól, ha erre gondolsz. Felszívódott... és a kutya is.

- Tudtam! Haplo és Zifnab együtt tervelték ki ezt az egészet! Ravaszul rávettek, hogy idejőjjünk, erre a borzalmas helyre! És mi besétáltunk a csapdájukba!

- Nyugodtan otthon is maradhattál volna Equilanban. Biztos vagyok benne, hogy a titánok boldogan elszórakoztattak volna.

Paithan ideges volt és dühös, az a kellemetlen érzése támadt, hogy mindez valahol az ő hibája. Rosszkedvűen bámulta az izzó rúnákat a hajó deszkáin.

- Hát így csinálta. Világos. Megint a mágia. Szeretném tudni, hogy kicsoda-micsoda valójában.

- Ki fogjuk szedni belőle.

Roland ökölbe szorított kezén, és összeráncolt homlokán visszatükröződött a kék fény. Paithan az emberre nézett és felnevetett.

- Már ha egyáltalán látjuk még valaha. Ha egyáltalán látunk még valamit is az életben! Ez rosszabb, mint odalent a törpék alagútjaiban.

- Paithan? - Rega hangját hallották. - Roland?

- Itt vagyunk, hugicám!

Rega felmászott a hídra, és megragadta a bátyja feléje nyújtott kezét.

- Megmondtad neki? Elmegyünk?

- Nincs itt. Eltűnt.

- És itthagyt minket... a sötétben.

- Shhh! Nyugodj meg!

A mágikus jelek fénye egyre gyengült. A három utazó csak egy sápadt kék derengésben láthatta egymást, mely igen halovány volt - csak az élőkön villant meg egy kicsit erősebben, aztán ismét elhalványult. A mágikus fény megcsillant a beesett, félelemmel telt arcokon, s a rettegve összepréselt ajkakon.

Paithan és Roland igyekeztek elkerülni egymás tekintetét, s gyanakvó pillantásokat

vetettek egymásra, amikor a másik nem figyelt oda.

Az öregember azt mondja, hogy a sötétség megszűnik majd egy fél periódus elteltével - motyogta végül Paithan bizonytalanul, védekezően.

- Azt is mondta, hogy egy új világ felé igyekszünk! - vágott vissza Roland. - Gyere, Rega, hadd vigyelek vissza...

- Paithan! - Aleatha dühös hangja csattant fel a sötétben. Felrontott a hídra, és megragadta a bátyja karját, épp amikor a mágikus jelek fénye végleg kialudt, s teljes sötétségben hagyta őket.

- Paithan! Apa eltűnt! És az öregember is!

Mind a négyen ott álltak a hajón, és a dzsungelt bámulták. Újból világos lett, a különös sötétség elszállt, s már tisztán láthatták az ösvényt, ahol valaki - Lenthán, Zifnab, Haplo vagy esetleg mind a három - elhaladt. Indákat hasítottak szét éles pengefa kardjukkal, s szárukról leszabdalt hatalmas durnólevelek feküdtek bágyadtan a mohaszőnyegen.

Aleatha ökölbe szorította a kezét.

- Ez mind az én hibám! Ahogy leszálltunk ezen a rettenetes helyen, a papa össze-vissza kezdett zagyválni arról, hogy a Mama is itt van, és hogy hol volt, meg mi tartott ilyen sokáig és így tovább és így tovább. Én pedig rákiabáltam, Paithan. Már nem tudtam tovább elviselni! És otthagytam, egyedül!

- Ne sírj, Thea! Ez nem a te hibád. Nekem kellett volna mellette lennem. Tudnom kellett volna. Majd én megkeresem!

- Én is veled megyek!

Paithan már éppen tiltakozni akart, amikor meglátta húga könnytől elhomályosult tekintetét és sápadt arcát, és meggondolta magát. Fáradtan bólintott.

- Rendben van. Ne aggódj, Thea. Nem juthatott túl messzire. Hozhatnál egy kis vizet!

Aleatha visszasietett a hajóra. Paithan odament Rolandhoz, aki áthatóan vizsgálgatta a talajt az erdő szélén, nyomok után kutatva. Rega ott állt a bátyja mellett. Szomorú volt és feszült. Tekintetével Paithant kereste, de az elf nem viszonzta a pillantását.

- Találtál valamit?

- Semmit az égvilágon.

- Az rendben van, hogy Haplo és Zifnab együtt mentek el. De miért vitték magukkal az apánkat?

Roland felegyenesedett és körbenézett.

- Nem tudom. De nem tetszik ez nekem. Valami nem stimmel ezzel a hellyel! Azt hittem, Thurn növényzete olyan, mint egy rettenetes dzsungel. De ehhez képest a királyok kertje!

Az összekuszálódott indák és faágak olyan sűrűn fonódtak és gubancolódtak egymásba, hogy olybá tűnt, mintha egy hatalmas kunyhó nádtetejét alkotnák. Homályos, sápadt fény szűrődött át a levelek között. A levegő párás volt és fullasztó, rothadás és oszlás szaga töltötte be. A hőség szinte elviselhetetlen volt. S bár úgy tűnt, az erdőt átszövi az élet, mikor Roland hallgatózni próbált, egyetlen hang sem ütötte meg a fülét. Lehet, hogy ez a csend a hajó látványa keltette meglepetésnek volt köszönhető, de az is lehetséges, hogy valami sokkal bajóslatúbb dolog állt a háttérben.

- Nem tudom, te hogy vagy vele, elf, de én nem óhajtok tovább ácsorogni itt, mint amennyit feltétlenül szükséges!

- Azt hiszem, ebben mindannyian egyetérthetünk. - válaszolta Paithan csendesen.

Roland összeszűkülte szemmel nézett rá.

- És mi van a sárkánnyal?

- Eltűnt.

- Azt te csak szereznéd!

Paithan a fejét csóválta.

- Persze, nem tudom, mit tehetnénk, ha mégsem. - A hangja fáradt volt és keserű.
- Veled megyünk. - Rega arca izzadságban úszott, nedves hajtincsei a bőréhez tapadtak. Reszketett.

- Nem szükséges.

- Dehogynem! - ellenkezett Roland hűvösen. - Amennyire én tudom, te, az öregember, meg az a tetovált csodabogár együtt terveltétek ki azt az egészet. Nem akarom, hogy felszívódj, és itthagyj minket ebben a kalamajkában.

Paithan dühében elsápadt, s tekintete szikrákat szórt. Már éppen szóra nyitotta volna a száját, amikor meglátta Rega könyörgő tekintetét, és elharapta a szót. Megvonta a vállát, és azt motyogta:

- Ahogy tetszik - aztán a hajóhoz sétált, hogy megvárja a hűgát.

Aleatha egy vizestömlővel a kezében bukkant elő a hajóról. Valaha vidáman suhogó szoknyája rongyokban lógott, megtörtén tapadt karcsú alakjára. A szakácsnő kendőjét a vállára terítette, a karja azonban csupaszon maradt. Roland lenézett a durva, elnyűtt házicipőbe bújtatott apró fehér lábakra.

- Ilyen öltözetben nem mehetünk az erdőbe!

Látta, hogy a lány tekintete a fák körül gyülekező sötétségre vetődik, az indákra, melyek úgy tekergőztek a földön, mint a kígyók. Aleatha görcsösen kapaszkodott a vizestömlő bőr fülébe, erősen megszorította, s felszegte az állát.

- Nem emlékszem, hogy kikértem volna a véleményedet, ember!

- Bolond szuka! - morogta Roland.

Volt ebben a lányban kurázszi, ezt el kellett ismernie. Előkapta a kardját, és a növényzetnek esett, dühödten csapkodta az indákat és a szív alakú leveleket, melyek mintha annak a csodálatnak és vágynak a megtestesítői lettek volna, melyet ez iránt az örült nőszemély iránt érzett.

- Rega, jössz?

Rega tétovázott, a háta mögött álló Paithanra nézett. Az elf megrázta a fejét. Hát nem érted? A mi szerelmünk tévedés volt. Rettenetes tévedés.

Rega magába roskadtan elindult a bátyja után.

Paithan sóhajtott és a hűgához fordult.

- Tudod, az embernek igaza van. Veszélyes lehet, és...

- Apám után megyek jelentette ki Aleatha, és a fejtartásából, meg a tekintetében villogó szikrákból Paithan tudta, hogy felesleges lenne vitába szállni vele. Elvette tőle a vizestömlőt, és a vállára vetette. Mindketten az erdő felé igyekeztek, olyan sebesen, mintha saját félelmükkel futottak volna versenyt.

Drugar a lejáróban állt, és kését a fához köszörülte. A kétfallásos törpék nem voltak valami ügyes vadászok - Drugar tudta, hogy lehetetlen észrevétlenül mögélópnia bárminek is. Hagyta, hogy áldozatai jelentős előnyre tegyenek szert, mielőtt utánuk indult.

35. FEJEZET

VALAHOL PRYANON

- IGAZAM VOLT. Tényleg pontosan ugyanolyan. Mit jelent ez? Mit jelent ez az egész?

Az előtte elterülő város csillagfényből épült. Legalábbis úgy tűnt, amíg Haplo közelebb nem ért. Tündöklő szépsége lenyűgöző volt. Azt hihette volna, hogy ez nem létezik, azt hihette volna, hogy teljesen becsavarodott attól, hogy az Úr tudja mennyi ideig volt

összezárva azokkal a mensch-ekkel. Csakhogy mindezt már látta azelőtt.

De nem itt. A Nexuson.

Azonban volt egy alapvető különbség, egy különbség, amit Haplo rettentően ironikusnak talált. A Nexuson a város sötét volt - talán egy csillag, amelynek fénye kihuny. Vagy talán soha nem is élt.

- Te mit gondolsz, kutya? - motyogta, miközben az állat fejét simogatta. - Ugyanolyan, nem? Pontosan ugyanolyan.

A város közvetlenül az erdő talajára épült, egy hatalmas fal mögött, és a legmagasabb fa csúcsánál is magasabbra emelkedett. A város közepén, egy márvány boltívekből álló impozáns kupola tetején, egy hatalmas, oszlopos kristálytorony emelkedett. Haplo felpillantott. A torony teteje minden bizonnyal ennek a világnak az egyik legmagasabb pontja, gondolta. A fény ebből a központi toronyból áradt legerősebben. Haplo alig tudott ránézni a szemképráztató ragyogástól. A fénysugarakat szándékosan koncentrálták ide, a toronyba, innen áradtak szét az égbolton.

- Mint egy jelzőtűz fénye - mondta a kutyának. - Csak az a kérdés, kinek vagy minek akar jelezni?

Az állat idegesen tekintgetett körbe, ez a kérdés nem nagyon érdekelte. A nyakán a bőr görcsösen megrándult, s a kutya felemelte a hátsó lábát és megvakarta, aztán rájött, hogy valószínűleg nem viszketés okozza a problémát. Az állat nem tudta, mi a baj. Csak azt tudta, hogy valami nincs rendben. Nyüszíteni kezdett, s Haplo, hogy elhallgattassa, megsimogatta a fejét.

A központi tornyot négy másik torony vette körül, a középső pontos hasonmásai. Azon a platformon álltak, melyről a kupola emelkedett. Egy szinttel lejjebb nyolc ugyanilyen torony állt. A tornyok mögött hatalmas márványlépcsők vezettek felfelé. A földön lévő lépcsőkhöz hasonlóan, melyeket kétségkívül mintaként használtak, ezek is támaszként szolgáltak a különböző épületrészeknek. És végül a védőfal mindkét végén állt egy újabb oszlop. Ha ez a város ugyanazoknak a terveknek az alapján készült, mint az a másik a Nexuson, - és Haplónak nem volt rá oka, hogy mást feltételezzen - akkor négy hasonló oszlopnak kellett lennie a négy égtáj irányában.

Haplo továbbment az erdőben, a kutya pedig ott ügetett a sarkában. Mindketten könnyedén és hangtalanul mozogtak a sűrű növényzet között, s semmi nem utalt arra, hogy arrafelé haladtak, csak egy gyenge, gyorsan halványuló mágikus ragyogás a leveleken.

Aztán a dzsungel hirtelen véget ért, mintha valaki a föld alá temette volna a fákat. Előttük egy ragyogó napfényben fürdő ösvény vezetett a csipkézett szélű sziklák között. Haplo előrehajolt, vigyázva, hogy a fák árnyékában maradjon, és rátette a kezét a kőre. Valódi volt, kemény és szilárd, s felmelegedett a napfénytől - nem illúzió, ahogyan elsőre gyanította.

- Egy hegy. A várost egy hegy tetejére építették - Felnézett, és látta, hogy az ösvény a sziklák között kígyózik tovább.

Az út sima volt, és tisztán kivehető, s bárki, aki rálépett, azonnal szembeünt várfalokról figyelő tekinteteknek.

Haplo nagyot húzott a vizestömlőből, adott belőle a kutyának is, és elgondolkozva, fürkésző tekintettel meredt a városra. A patryn a mensch-ek fákra és fákba épített, kezdetleges, deszkákból tákolt otthonaira gondolt.

- Semmi kétség. Ezt a sardanok építették. És lehetséges, hogy még most is itt vannak. Előfordulhat, hogy néhány ezer sardanba botlunk odafent.

Lehajolt, és az ösvényt kezdte vizsgálgatni, bár tudta, hogy teljesen hiábavaló dolog. A kövek között gyászosan sivító szél már úgymint rég elfújta minden nyomot, melyet az itt elhaladók hagyhattak maguk után.

Haplo elővette a kötést, melyet előzőleg a zsebébe gyömöszölt, és lassan, céltudatosan elkezdte a keze köré tekerni.

- Nem mintha ez az álca túlzottan sokat segítene - ismerte el a kutyának, akit mintha kissé megzavart volna a gondolat. - Az a sardan Arianuson, aki Albertnek nevezte magát, elég hamar rájött a mi kis trükkünkre. De akkor nem voltunk elég óvatosak, nem igaz, haver?

Úgy tűnt, mintha a kutya nem így gondolná, de úgy döntött, nem száll vitába.

- Itt most sokkal éberebbek leszünk.

Haplo felemelte a vizesömlőt, kilépett az erdőből a kavicsos ösvényre, mely a sziklák között kanyargott és aközött a néhány csenevész fenyőfa között, melyek rendületlenül kapaszkodtak az út oldalába. Pislogott néhányat a ragyogó napfényben, aztán elindult.

- Csak megfáradt utazók, nemde, kis barátom? Csak megfáradt utazók... akik megpillantották a fényeket.

- Kedves tőled, hogy elkísértél - mondta Lenthán Quindiniar.

- Ugyan... ugyan! Igazán semmiség - válaszolta Zifnab.

- Nem hiszem, hogy egyedül is végig tudtam volna csinálni. Igazán figyelemre méltó ügyességgel mozogsz a dzsungelben! Mintha a fák maguktól lépnének el az utadból, mikor közeledsz.

- Inkább elrohannak, ha meglátják, hogy közeledik - dörögte egy hang mélyen a mohaszőnyeg alól.

- Most már nagyon elegendem van belőled! - Zifnab tekintete a földre szegeződött, s a lábával dühösen dobantott.

- Kezdek borzasztóan éhes lenni.

- Jaj, ne most! Gyere vissza egy óra múlva!

- Hmmm - Valami hatalmas csusszant keresztül a bozótoson.

- Ez a sárkányod volt? - kérdezte Lenthán, és kissé aggodalmasnak látszott. Nem fogja bántani, ugye? Már ha esetleg találkoznak.

- Nem, nem - felelte Zifnab, s körbepillantott. - Szót fogad nekem. Semmi ok az aggodalomra. Egyáltalán semmi ok. Nem láttátok véletlenül, hogy merre ment? Na, nem mintha lenne valami jelentősége. - Az öregember bólogatott, és a szakállát rázta. Szót fogad nekem. Igen. Minden körülmények között. - Idegesen tekintett hátra a válla fölé.

A két férfi egy tikkasztó napsütéstől védett, hűvös, árnyas tisztáson álló őserg fa ágán pihent meg, melyet belepett a moha.

- És köszönöm, hogy elhoztál erre a csillagra. Igazán nagyon hálás vagyok - folytatta Lenthán. Csendes elégedettséggel pillantott körbe, kezét a térdén nyugtatta, s az ide-oda kanyargó, keszkesza indákat és a cikázó árnyakat bámulta. - Gondolod, hogy még messze van innen? Kezdek elfáradni.

Zifnab Lenthán arcát tanulmányozta, és halványan elmosolyodott. Hangja ellágyult.

- Nem, már nincs messze, barátom. Tulajdonképpen, azt hiszem, már egyáltalán nem kell továbbmennünk. Azt hiszem, ő fog idejönni.

- Ez nagyszerű! - Az elf sápadt arcát halvány pír futotta el. Felállt és izgatottan tekingetett körbe, de szinte azon nyomban vissza is huppant az ágra. A szín kifutott az arcából, ismét sápadttá, viaszszínűvé vált. Levegő után kapkodott. Zifnab az elf vállára tette a kezét, és megnyugtatóan átölelte.

Lenthán reszketve vett egy mély levegőt, és megpróbált mosolyt erőltetni az arcára.

- Nem lett volna szabad ilyen hirtelen felállnom. Rettenetesen megszédültem. - Egy pillanatra elhallgatott, aztán hozzátette: - Azt hiszem, már közeleg a vég.

Zifnab megveregette Lenthán kezét.

- Jól van, jól van, öreg barátom. Nem kell elhamarkodott következtetéseket levonni.

Csak az egyik rosszul sikerült varázslatod, ennyi az egész. Majd elmúlik...

- Kérek, ne! Ne hazudj nekem! - Lenthán halványan elmosolyodott. - Én már készen állok. Már rég óta olyan magányos vagyok. Nagyon magányos.

Az öregember megtörölgette a szemét a szakálla csücskével.

- Többé már nem leszel magányos, öreg barátom. Soha többé.

Lenthán bólintott, aztán felsóhajtott.

- Csak olyan gyengének érzem magam. Az összes erőmre szükségem lesz, hogy velem menjek, ha megérkezik. Nem haragudnál... nem haragudnál meg borzasztóan, ha a válladra támaszkodnék? Csak egy kicsit. Csak addig, amíg már nem forog körülöttem a világ.

- Pontosan tudom, hogy mit érzel - mondta Zifnab. - Az a nyavalyás föld már nem képes nyugton maradni, nem úgy, mint fiatal korunkban. Szerintem ez nagyrészt annak a rengeteg modern technikának köszönhető. Az atomreaktoroknak.

Az öregember nekivetette a hátát a széles fatörzsnek, és az elf ráhajtotta fejét a varázsló vállára. Zifnab tovább fecsegett valami kvarkokról. Lenthán szerette az öregember hangját hallgatni, bár nem figyelt oda, mit mond. Mosolyogva nézte az árnyakat, és türelmesen várta a feleségét.

- Most mit tegyünk? - kérdezte Roland, és dühösen meredt Aleathára. Előremutatott, a sötét vízfelületre, amely az útjukat állt. - Mondtam, hogy nem kellett volna velünk jönnie, elf. Most itt kell hagynunk.

- Engem senki sem fog itthagyni! - vágott vissza Aleatha, de gondosan a többiek háta mögött maradt, nehogy a sötét, mozdulatlan víztükör közelébe kerüljön. A saját nyelvén beszélt, de megértette az embereket. Lehet, hogy az elfek és az emberek a hajón csatározással töltötték az időt, de egyvalamit legalább megtanultak: hogyan sérteggessék egymást a másik nyelvén.

- Lehet, hogy körülötte is vezet egy út - reménykedett Paithan.

- Ha van is - Rega letörölte az izzadságot az arcáról -, napokig tartana, míg utat vágnánk az erdőben, hogy rábukkanjunk! Fogalmam sincs, hogy a két öreg hogy volt képes ilyen gyorsan keresztülverekedni magát ezen a dzsungelen.

- Mágia - dörmögte Roland. - És valószínűleg ezen a mocskos vízen is mágia segítségével jutottak keresztül. De rajtunk ez nem sokat segít. Vagy átgázolunk rajta, vagy átúszunk.

- Átúszunk! - Aleatha borzongva visszahőkölt.

Roland egy szót sem szólt, de a tekintetét a lányra villantotta és abban a pillantásban minden benne volt. Elkényeztetett, nyafka kis fruska...

Aleatha hátravetette a haját, és előrerohant, s mielőtt még Paithan megállíthatta volna, belegázolt a tóba.

A víz a lábszáráig ért - komor, olajos hullámokat vetett. A hullámok hirtelen kettéváltak, s a víz felszínén egy kígyózó test siklott sebesen az elf lány felé.

- Kígyó! - kiáltott fel Roland, és belevetette magát a vízbe Aleatha elé, közben a raztarjával vadul csapkodott.

Paithan visszarántotta Aleathát a partra. Roland veszettül hadonászott, s habosra kavarta maga körül a vizet. Mikor szem elől veszítette a célpontját, megtorpant, és körülnézett.

- Hová lett? Nem láttátok?

- Azt hiszem, ott van a nádasban - mutatott előre Rega.

Roland felordított, ugrásra készen, kezében a raztarral.

- Te féleszű! - Alig tudott megszólalni dühében. - Lehet, hogy mérgekígyó volt! Majdnem megöletted magad!

Aleatha csak állt a parton, és reszketett a nedves ruháiban. Arca halászápadt volt, de a tekintete kihívó maradt.

- Nem... nem fogtok itthagyni - jelentette ki. A foga annyira vacogott, hogy alig tudott beszélni. - Ha ti át tudtok jutni ezen... akkor én is!

- Rajtunk bőrcsizma van és bőrből készült ruha! Nekünk van esélyünk... Ó, ennek semmi értelme! - Roland megragadta Aleathát, és a karjába kapta a ziháló, levegő után kapkodó Aleathát.

- Tegyé! - Aleatha vergődött és Rúgkapált. Akaratlanul, anélkül, hogy gondolkodott volna, az emberek nyelvén szólalt meg.

- Még nem. Megvárom, míg beérünk a közepére - morogta Roland, és belegázolt a vízbe.

Aleatha a tavat bámulta, felrémlt benne egy kép, és megborzongott. Karja Roland nyakára kulcsolódott, s szorosan átölelte.

- Nem fogsz bedobni, ugye? - kérdezte, és a férfiba kapaszkodott.

Roland a lány arcára pillantott, mely olyan közel volt az övéhez. A mályvaszínű szempár kikerekedett a rémülettől, szinte borvörössé vált, s így még sokkal elbűvölőbb volt. A lány haja körülötte lebegett, s a férfi bőrét csiklandozta. Teste könnyűnek érződött a karjaiban, forró volt és reszketett. Elárasztotta a szerelem, ott lüktetett a vérében, fájdalmasabban, mint bármely méreg, melyet a kígyóharapás juttathatott volna az ereibe.

- Nem - felelte. A hangja nyerssé vált, ahogy megpróbálta leküzdeni a torkát mardosó vágyat. Kissé szorosabban ölelte át a lányt.

Paithan és Rega is belegázoltak a vízbe a hátuk mögött.

- Mi volt ez? - Rega elakadt lélegzettel pördült hátra.

- Egy hal, azt hiszem - mondta Paithan, s odasietett lányhoz. Megfogta a karját, és Rega bizakodva mosolygott fel rá.

Az elf arca komor volt és szigorú, oltalmat kínált, semmi többet. Rega mosolya lassan lehervadt. Szótlanul haladtak tovább, s mindketten a vízre szegezték a tekintetüket. A tó szerencsére nem volt mély, a közepénél sem ért magasabbra a térdüknél. Ahogy átérték a túlpartra, Roland kimászott, és letette Aleathát a földre.

Elindult lefelé az ösvényen, mikor valaki bátortalanul megérintette a karját.

- Köszönöm - mondta Aleatha.

Nehezen ejtette ki a szavakat. Nem azért, mert az emberek nyelvén mondta, hanem mert mindig nehezebbre esett a beszéd ennek a férfinak a társaságában, aki annyira kellemes és annyira zavaros érzéseket kelt benne. Tekintete Roland vonzóan ívelt ajkán tévedt, emlékezetébe idézte a csókját és a tüzet, mely az egész testét elöntötte. Arra gondolt, vajon megtörténhet-e még egyszer. Roland ott állt mellette. Csak egy kicsit közelebb kellett volna lépnie, csak egy fél lépést...

Aztán eszébe jutott. A férfi utálja, megveti őt. Hallotta a hangját. Remélem, itt fogsz elpusztulni... bolond szuka... szerencsétlen féleszű! A csókot csak sértésnek szánta, csak gányolódásnak.

Roland a lány szápadt arcára nézett, mely hirtelen fagyossá vált, s kiült rajta a megvetés. A vágya jéggé fagyott az ereiben.

- Nem tesz semmit, elf. Végül is mi másra vagyunk mi, emberek, mint hogy titeket szolgáljunk?

Hatalmas léptekkel nekiindult, s bevetette magát a dzsungelbe. Aleatha utána. A bátyja és Rega egy kissé távolabb követték őket, külön-külön, egyedül. Mind a négyen boldogtalanok voltak. Mind a négyen csalódtak. Mindannyiukban forrt a düh és a sértődöttség, és ott motoszkált bennük a gondolat, hogy ha a másik mondana valamit - bármit -, akkor minden rendbe jönne. De mindnyájan elhatározták, hogy nem ők lesznek azok, akik elsőként megszólalnak.

A csend addig nőtt közöttük, míg már szinte önálló életre kelt, s a társukká szegődött. Olyan hatalmas erővel nehezedett rájuk, hogy amikor Paithan egy hangot vélt hallani a hátuk mögött - mintha súlyos csizmák gázoltak volna keresztül, a vízen -, nem szólt a többieknek, nem törte meg a csendet.

36. FEJEZET

VALAHOL PRYANON

HAPLO ÉS A KUTYA ELINDULTAK felfelé az ösvényen. A patryn folyamatosan a városfalon tartotta a szemét, de nem vett észre senkit. Akárhogy hegyezte a fülét, nem hallott semmit, csak a szél süvítését a sziklák között, mely olyan volt, mintha valaki hangosan sóhajtozna. Egyes-egyedül volt a napsütötte hegyoldalon.

Az ösvény egy hatalmas, hatszög alakú, rúnákkal televezett fém ajtóhoz vezetett - a városkapuhoz. Fölötte sima fehér márványfalak emelkedtek a magasba. Ha tíz patryn állt volna egymás vállára, akkor sem láttak volna keresztül a tetején. A kezét kőre tette. A márvány sima volt, fényesre polírozott. Még egy póknak is nehézséget okozott volna, hogy felmásszon rajta. A városkapu zárva volt. A kaput és a falakat védő mágiától Haplo egész teste zsibbadni és viszketni kezdett. A sartanok határozottan a kezükben tartották az irányítást. Senki nem léphetett be a városukba a tudtuk és engedélyük nélkül.

- Üdvözet az őrségnek! - kiabálta Haplo, és a nyakát nyújtogatta, a városfal teteje felé tekintgetett.

Saját szavai verődtek vissza a falakról.

A kutya, aki kissé megzavarodott a gazdája hangjának visszhangjától, behúzta a fejét, és vonyítani kezdett. A gyászos nyüszítés visszaverődött a falakról, s még Haplo is kissé megzavarodott. A patryn nyugtatólag a kutya fejére tette a kezét. Mikor a visszhang elhalkult, csendben fülelt egy darabig, de semmit sem hallott.

Most már nem sok kétsége maradt. A város kihalt volt, elhagyatott.

Haplo egy olyan világra gondolt, ahol a nap folyamatosan süt, s hogy milyen hatással lehet egy ilyen új világ azokra, akik addig a nappalok és éjszakák állandó váltakozásához voltak szokva. Az emberekre és az elfekre gondolt, akik a fák ágain éltek, mint a madarak, s a törpékre, akik befúrták magukat a mohába, föld alatti otthonuk után vágyakozva. Aztán a titánokra gondolt, és rettenetes, szálnalmas kutató hadjáratukra.

Visszanézett a ragyogó, sima falakra, s keze a márványon nyugodott. A ragyogó napsütés ellenére furcsán hűvös volt a tapintása. Hideg, kemény és áthatolhatatlan, mint a múlt azok számára, akik kiűzettek a paradicsomból. Nem volt minden egészen világos a számára. A fények például. Nagyon hasonlított a Csodagépre(7) az Arianuson. Vajon mi lehet a célja? Miért van itt? Ezt a rejtélyt akkor megoldotta - vagy inkább megoldották helyette. Biztos volt benne, hogy Pryan csillagainak rejtélyét is megoldja majd. Végül is éppen azon volt, hogy meglátogasson egyet.

Haplo visszatekintett a hatszög alakú kapura. Felismerte a rúnák szerkezetét a csillogó ezüstös felületen. Egy mágikus jel hiányzott. Add hozzá azt az egy ábrát, és a kapu kitarul. Egyszerű rúnaszerkezet volt, a legkezdetlegesebb sartan mágia. Nem erőltették meg magukat túlságosan. De miért is tették volna? A sartanokon kívül senki más nem ismerte a rúnamágiát.

Illetve csaknem senki más.

Haplo végigsimította kezével a sima falfelületen. Ismerte a sartanok mágiáját, ki tudta volna nyitni a kaput. De úgy döntött, nem teszi. Ha a sartanok rúnaszerkezeteit használta,

otrombának és tehetségtelennek érezte magát, mint egy gyerek, aki jeleket rajzol a homokba. Mindamellet hatalmas elégedettséggel töltötte el, hogy saját mágikus ereje segítségével is keresztül tud jutni ezeken az áthatolhatatlannak tűnő (és annak is szánt) falakon patryn mágiával. A sardanok legfőbb ellenségének a mágikus erejével.

Felemelte a kezét, ujjait a márványra helyezte, és elkezdte rajzolni a mágikus jeleket.

- Psszt!

- Nem szóltam egy szót sem!

- Nem, úgy értem, maradjatok nyugton. Azt hiszem, hallottam valamit.

Mind a négyen mozdulatlaná dermedtek ott, ahol álltak, még a lélegzetüket is visszafojtották. Semmiféle szellő nem rezegtette a leveleket, egyetlen állat sem motoszkált a sűrűben, egy madár sem csivített. Először nem hallottak semmit. A csend súlyos volt, s legalább olyan nyomasztó, mint a hőség. A hatalmas fák árnyékai körülölelték őket. Megborzongtak, és hideg verítéket töröltek le a homlokukról.

Aztán meghallották a hangot:

- Várj csak!

- Mire várjak?

- Hát te nem hallottál semmit? - A második hang egyre izgatottabbá vált. - Igen, azt hiszem, valaki jön!

- Apa! - kiáltott fel Aleatha, és hanyatt-homlok nekiiramodott az ösvényen.

A többiek a nyomában, kirontottak a tisztásra: az elf és a két ember kivont karddal, harcra készen. Aztán hirtelen megtorpantak, s kissé nevetségesnek érezték magukat, mivel semmi veszélyesebbet nem találtak a tisztáson, mint az öregembert és az idősödő elfet.

Zifnab felállt a széknék kinevezett faágról, és komoly, ünnepélyes arccal megállt előttük. Mögötte Lenthán Quindiniar, kitárt karral, s arcát olyan fény ragyogta be, mely csak a lelkéből áradhatott.

- Drága Eliitheniám! - lehelte, és közelebb lépett egy lépést. - Milyen csodálatosan nézel ki! Éppen olyan vagy, amilyen az emlékezetemben!

A négy újonnan érkezett követte az elf tekintetét, de nem láttak semmi mást, csak lebegő, sötét árnyakat.

- Kihez beszél? - kérdezte Roland, hangjában némi döbbenettel.

Paithán szeme megtelt könnyel, és lehajtotta a fejét. Rega, aki mellette állt, megfogta az elf kezét, és megszorította.

- Engedjete oda! - kiáltotta Aleatha dühösen. - Szüksége van rám!

Zifnab kinyújtotta a kezét, és megragadta Aleathát, a látszólag törékeny, öreg karoktól meglepő erővel.

- Nem, gyermekem. Már nem.

Aleatha szótlanul Zifnabra meredt, aztán az apjára. Lenthán szélesre tárta a karját, s olyan mozdulatot tett, mintha meg akarná fogni egy számára nagyon kedves valakinek a kezét, aki feléje közeledik.

- A rakétáimnak köszönhetjük, Eliithenia - mondta szégyenlősen, némi büszkeséggel a hangjában. - A rakétáimnak köszönhető, hogy megtettük ezt a hosszú utat. Látod, én mindig tudtam, hogy itt leszel. Felnéztem az égre, és láttalak, hogy ott ragyogsz felettem, tisztán, fényesen, megingathatatlanul.

- Apa - suttogta Aleatha.

Lenthán nem hallotta meg a lányt, nem is vette észre, hogy ott van. Keze összecsukódott, s ujjait görcsösen összeszorította. Az arcát elöntötte a boldogság, s a szeméből örömkönnnyek csordultak elő.

Lenthán a melléhez préselte semmit ölelő karját, átölelte az üres levegőt, s előrebukott a

mohára.

Aleatha elrohant Zifnab mellett. Letérdelt az apja mellé, és a karjába vette.

- Sajnálom, papa - zokogta. - Sajnálom!

Lenthan rámosolygott.

- A rakétáimnak köszönhetjük.

Szeme lecsukódott, felsóhajtott, és megpihent a lánya karjában. Azok számára, akik látták, úgy tűnhetett, mintha pihentető álomba zuhant volna.

- Papa, kérlek! Én is magányos voltam. Én nem tudtam, papa! Nem tudtam! De most már együtt leszünk, most már itt vagyunk egymásnak!

Paithan óvatosan elhúzódott Regától, letérdelt, megfogta Lenthan erőtlen karját, és az ujjával megtapintotta a csuklóját. Aztán leengedte Lenthan karját a földre. Átkarolta Aleathát, és szorosán magához ölelte.

- Késő. Már nem hall téged, Thea! - Az elf kiszabadította az apja testét Aleatha szorításából, és óvatosan a földre fektette. - Szerencsétlen ember! Örülten halt meg.

- Örülten? - Zifnab az elfre meredt. -. Mit értesz az alatt, hogy örülten? Rátalált a feleségére a csillagok között, ahogy megígértem neki. Ezért hoztam ide.

- Nem tudom, melyik az örültebb - dörögte Paithan.

Aleatha nem vette le a tekintetét az apjáról. Hirtelen abbahagyta a sírást, és reszketve vett egy mély levegőt. Kezével megtörölte a szemét és az orrát, és felállt.

- Nem számít. Nézzetek rá! Most boldog. Azelőtt sohasem volt boldog. Mint ahogy egyikőnk sem. - Hangja keserűvé vált. - Ott kellett volna maradnunk, és meg kellett volna halnunk...

- Örülök, hogy így érzel - szólalt meg egy mély hang. - Így könnyebb lesz elviselni a végzetet.

Drugar ott állt az ösvényen, baljával Rega karját szorította. Jobb kezében a törét tartotta, melyet a nő gyomrának szegezett.

- Te szemétláda! Azonnal engedj el... - Roland egy lépéssel közelebb lépett.

A törpe egy kissé erősebben megnyomta a törét, s a nő puha bőrruháján sötét bemélyedés jelent meg.

- Láttatok már valaha gyomortáji sebet? - kérdezte Drugar, és körbejárta tekintetét a társaságon. - Lassú, fájdalmas halál. Különösen itt, az erdőben, az állatok és a rovarok között...

Rega felnyögött, s reszketni kezdett fogvatartója karjában.

- Rendben van - Paithan feltartotta a kezét. - Mit akarsz?

- Tegyétek a fegyvereiteket a földre!

Roland és az elf azt tették, amit mondott, a rasztart és a pengefa kardot az ösvényre dobták a törpe lába elé. Drugar nehéz csizmájával arrébb rúgta a fegyvereket a háta mögé.

- Te meg, öreg: csak semmi mágia - morogta.

- Én? Álmomban sem mernék ilyesmire gondolni - felelte Zifnab jámboran. A föld kissé megremegett a talpa alatt, s az öreg varázsló arcán aggodalmas kifejezés futott át. - Ó istenem! Gondolom... gondolom, egyikőtök sem látta... a sárkányomat?!

- Pofa be! - mordult fel Drugar. Magával rángatta Regát, és kilépett a tisztásra. A törét továbbra is a lánynak szegezte, és egyetlen mozdulat sem kerülte el a figyelmét. Oda! - Fejével a fa felé intett. - Mindenki ! Most!

Roland feltartott kézzel hátrált, míg neki nem ütközött a fatörzsnek. Aleatha a férfi izmos testéhez préselődött. Roland előrelépett egy lépést, Aleatha és a törpe közé állt. Paithan melléje húzódott, ő is a hűgát próbálta védelmezni.

Zifnab a földet bámulta, a fejét csóválta, és magában motyogott.

- Ó istenem! Istenem!

- Te is, öreg! - kiabálta Drugar.

- Mi? - Zifnab felemelte a fejét és értetlenül pislogott. - Válthatnék veled egy szót? - A varázsló közelebb csoszogott, s fejét bizalmasan előre hajtotta. - Azt hiszem, szembe kell néznünk egy apró kis problémával. A sárkány...

A kés végigszántott Rega bőrnadrágján, felhasította az anyagot, s láthatóvá tette a lány meztelen bőrét. Rega megborzongott, a lélegzete elakadt. A törpe a lány csupasz bőréhez szorította a tört.

- Vissza, öreg! - kiabálta Paithan, és a hangja elcsuklott a rémülettől.

Zifnab szomorú tekintettel nézett Drugarra.

- Talán igazad van. Akkor én most csatlakozom a többiekhez, ott, a fa mellett... - Az öregember visszacsoszogott. Roland elkapta, s majdnem lerántotta a lábáról.

- És most mi lesz? - kérdezte Paithan.

- Mindannyian meg fogtok halni - válaszolta Drugar olyan szenvtelen nyugalommal, hogy még hallani is rettenetes volt.

- De miért? Mi rosszat tettünk?

- Elpusztítottátok a népemet.

- Nem tehetsz mindezért minket felelőssé! - kiabálta Rega kétségbeesetten. - Nem mi tehetünk róla!

- A fegyverek segítségével megállíthattuk volna őket - mondta Drugar. Szeme kidagadt fekete szemöldöke alatt, s a szája habzani kezdett - Harcolhattunk volna ellenük! De ti nem adtátok a kezünkbe a fegyvert! Azt akartátok, hogy mind meghaljunk!

Drugar elhallgatott. Valami megmozdult benne, s odabentről egy hangot hallott suttogni. Ők megtartották a szavukat. Elhozták a fegyvereket. Későn érkeztek, de ez nem az ő hibájuk volt. Nem tudták, milyen égető szükség van rájuk.

A törpe nyelt egyet, nehogy megfulladjon a felgyülemlett habtól a szájában.

- Nem! - kiabálta vadul. - Nem igaz! Szándékosan csinálták! Ezért megfizetnek!

Különbén sem számított volna. Nem lett volna semmi jelentősége. A népünk pusztulásra volt ítélve, nem volt semmi, ami megmenthette volna.

- Drakar! - kiáltott a törpe, és az arcát az ég felé emelte. A kés megremegett a kezében. Hát nem látod? Enélkül már nem marad semmim sem!

- Most! - Roland előre lendült, s Paithan sebesen követte. Roland megragadta Regát, kirántotta a hűgát a törpe karjai közül, és a tisztásra lökte. Aleatha átölelte a csetlő-botló, remegő lányt.

Paithan elkapta Drugar kést tartó kezét, és megcsavarta a csuklóját. Roland kirántotta a tört az ujjak szorításából, és a törpe nyakának szegezte, éppen a füle alatt.

- Találkozunk a pokolban...

A föld felpúposodott és remegni kezdett a lábuk alatt, úgy lökte szét-őket, mint egy mérgező gyerekek a babákat. Egy hatalmas fej bukkant elő a moha alól - fát hasított ketté, indákat szaggatott szét. Egy tüzes, vörös szempár nézett le rájuk, csillogó, fehér fogak villantak elő, s egy fekete nyelv cikázott a fejük felett.

- Ettől féltém! - fújtatott Zifnab. - A varázslat megtört. Meneküljtek! Mentsétek az irhátokat!

- Talán... harcolhatunk is! - Paithan a kardja után kapott, de csak eddig a mozdulatig jutott, miközben megpróbálta megtartani az egyensúlyát a rengő talajon.

- Nem harcolhattok egy sárkánnyal! Különbén is, igazából egyedül engem akar! Nem igaz? - Az öregember lassan megfordult, és szembenézett a teremtménnyel.

- Persszzel! - sziszegte a sárkány, és villás nyelvéről, mint a méreg, úgy csöpögött a gyűlölet. - Igen, téged akarok, öreg! Rabságban tartottál, mágiával vertél béklyóba! De már nem! Többé már nem! Gyenge vagy, öreg! Nem lett volna szabad megidézned annak az elf nőnek a szellemét! És mindezt miért? Hogy kedvére tegyél egy haldokló embernek!

Zifnab igyekezett távol tartani a tekintetét a rémisztő sárkánytól s kétségbeesetten énekelni kezdett:

Végig, amíg vándoroltam,
csupa jókedvvel hallottam
hírét, ki nem tékozolja
jókedvét, s a jó sört.
Mondja Earl: ő nem filosz,
de bölcs mondás, mi lázba hoz:
„Nincs e földön oly magasztos,
mint vedelni érett sört.”

A sárkány közelebb dugta a fejét. Az öreg varázsló önkéntelenül felnézett, meglátta a tüzes szempárt, és megtántorodott.

Negyedszáz évig... öö...
Lássuk csak: Csatát, királyt, koldust és... khmm...
Pa-pa-pam... pam
kikre várt még... öö... valami női izé.
Borban az igazság...

- Ez nem az a szöveg! - kiabálta Roland. - Nézd a sárkányt! A varázslat nem működik! Menekülnünk kellene, amíg még van valami esélyünk!

- Nem hagyhatjuk itt, hogy egyedül harcoljon - tiltakozott Paitban.

Zifnab megpördült. Szemöldöke felborzolódott dühében.

- Titeket meg nem véletlenül hoztalak ide! Ne dobjátok el az életeteket, mert mindent tönkretesztetek, amiért dolgoztam! Találjátok meg a várost! - kiabálta és vadul hadonászott a karjával. Találjátok meg a várost!

Az öregember futásnak eredt. A sárkány feje előrcsapott, elkapta Zifnab köpenyének csücskét, és a földre rántotta. Az öregember kétségbeesetten kapaszkodott a földre, s próbált kiszabadulni a sárkány fogságából.

- Meneküljétek ti szerencsétlenek! - kiabálta, aztán a sárkány állkapcsa összezárult felette.

37.FEJEZET

VALAHOL PRYANON

HAPLO RÁÉRŐSEN SÉTÁLGATOTT a városban, kihasználta az időt, alaposan megszemlélte mindent, hogy mindenre kiterjedő, pontos jelentést készíthessen a mesterének. Időnként eltűnődött, hogy vajon mi történhet mensch-ekkel odakint, de hamar kiverte a gondolatot a fejéből, mivel valójában nem nagyon érdekelte a dolog. Amit a városfalakon belül talált illetve nem talált -, az sokkal fontosabb volt számára.

A falak mögött a város már nem olyan volt, mint a párja a Nexuson. A különbségek sok mindenre magyarázattal szolgáltak, de még mindig maradt néhány megválaszolatlan kérdés.

A városkapu egy tágas, kör alakú, kikövezett térre nyílt. Haplo ujjával egy kéken izzó rúnasort rajzolt a levegőbe, aztán hátralépett és figyelt. Emlékek és képek elevenedtek

meg, melyek oly sokáig rejtőztek a falak mélyén, s szellemek népesítették be a levegőt. A teret hirtelen emberek halovány képmásai töltötték meg, vásároltak, alkudoztak, a napi pletykákat osztották meg egymással. Elfek, emberek és törpék tülekedtek a bódék sorai között. Ahogy közöttük sétált, Haplo néha-néha felismert egy-egy fehér köpenyes, jámbor alakot - a sartanokat.

Éppen vásárnap volt a piactéren - bár inkább a vásárnapok lett volna a helytállóbb kifejezés. Haplo érzékelte az idő múlását, a percek úgy áramlottak a szeme előtt, mint egy sebes folyam. A falakon belül nem volt minden békés és nyugodt. Elfek és emberek estek egymásnak, s a bazár kövein folyt a vér. A törpék megindultak, ledöntötték a bódékat, és összetörték az árukat. A sartanok kevesen voltak, és tehetetlennek bizonyultak, még mágikus erejük sem segített, hogy ellenszert találjanak az előítéletekre és a fajok közti gyűlölködésekre.

Aztán az emberek között hatalmas teremtmények jelentek meg - magasabbak, mint az épületek legtöbbször, szem nélküli, szótlán, hatalmas és erős lények. Visszaállították a rendet, és őrizték az utcák nyugalmát. A mensch-ek azontúl békében éltek, de ez a béke kikényszerített béke volt - törékeny és boldogtalan.

Ahogy múlt az idő, a képek egyre homályosabbá váltak Haplo szemében. Próbálta erőltetni a szemét, de nem látta, mi történik, és rájött, hogy ez nem a saját mágikus erejének gyengesége miatt van, hanem a sartanok mágiája okozta, amely összetartotta a várost. A kép megremegett - elhalványult, és összefolyt, mint a vízfesték egy eső áztatta képen. Végül Haplo már nem látott semmit sem. A tér-üres volt, az emberek eltűntek.

- S aztán - ébresztette fel hangjával a kutyát, aki álomba szenderült a bemutató alatt - a sartanok elpusztították a világunkat, széthasították négy alkotóelemére. A Halálkapun keresztül áthozták a mensch-eket erre a világra, ahogy az Arianusra is elvitték őket. De ezen a ponton, mint ahogy az Arianuson is, problémákba ütköztek. Az Arianuson - a Levegő Világán - a lebegő kontinenseken élő mensch-ek számára minden megvolt a túléléshez, a vizet kivéve. A sartanok megalkotta a Csodagépet, s azt tervezték, hogy összekötik a szigeteket és úgy pumpálják fel az odalent folyamatosan dühöngő viharok által termelt vizet.

- De aztán valami történt. A sartanok valamilyen rejtélyes oknál fogva otthagyták az építkezést, s egyúttal magukra hagyták a mensch-eket is. Amikor a sartanok megérkeztek ide, Pryanra, azt találták, hogy ez a világ - legalábbis az ő szemszögükből - gyakorlatilag lakhatatlan. Teljesen benőtte a buja növényzet, nem volt használható kő, nem volt fém, amelyet meg tudtak volna munkálni, s a nap örökké sütött. Felépítették ezeket a városokat, az oltalmazó falak közé terelték a mensch-eket, s mágikus erejük segítségével elérték még a nappalok és éjszakák mesterséges váltakozását is, csupán azért, hogy a hely jobban emlékeztesse az ott élő mensch-eket az otthonukra.

A kutya a finom fehér port nyalogatta a mancsáról, amely belepte az egész várost, s hagyta Haplót, hadd fecsegen; csak néha-néha hegyezte a fülét, hogy a gazdája lássa, ő figyel.

- De a mensch-ek nem voltak olyan hálásak, ahogy az elvárható lett volna.

Haplo füttyentett a kutyának. Otthagytá a kísérteties piacteret, s nekiindult a város utcáinak.

- Nézd csak, elf feliratok! És elf stílusú épületek - minaretek, boltívek, kőcsipkék. Ott meg az emberek házai - tömörek, masszívak, szilárdak. Úgy épültek, hogy rövidke életüknek a hamis örökkévalóság érzetét sugallja. És valahol, valószínűleg alattunk, gondolom, megtalálnánk a törpék otthonait. Megvolt a lehetőség, hogy mindannyian tökéletes harmóniában éljenek.

- De sajnálatra méltó módon a trió tagjainak kezébe nem ugyanaz a kotta került. Mindannyian a saját szólamukat fújták a többiekkel szemben.

Haplo elhallgatott, s figyelmesen körbekémlelt.

- Ez a hely tényleg különbözik a Nexuson lévőttől. Az a város, amelyet a sardanok ránk hagytak - hogy miért, azt csak ők tudják - nincs megosztva. Nyilvánvalóan vissza akartak térni a Nexusra, és abban a városban akartak élni. De miért? És miért építettek egy csaknem teljesen ugyanolyan várost Pryanon? Miért mentek el a sardanok? És hová mentek? És miért menekültek el a mensch-ek a városokból? És mi közük mindehhez a titánoknak?

Maga előtt látta, a város központjában, a csillogó üvegtornyot, mely száz irányba szórta szét a nap sugarait, s mely akármerre is indult, minden irányból szembe tűnt. És ebből a toronyból áradt a ragyogó fehér fény - a csillagfény. Ahogy a különös, mágikus sötétség lassan beszivárgott a városba, ez a ragyogás egyre erősödött.

- A válasz biztosan itt rejtőzik valahol - mondta Haplo a kutyának.

Az állat a fülét hegyezte, halkán vinnyogott, és visszafelé tekintgetett, a kapu felé. A kutya és a gazdája elmosódott hangokat hallottak - mensch-ek hangját - és egy sárkány bömbölését.

- Gyerünk! - mondta Haplo, és a tekintetét egy pillanatra sem vette le a fény forrásáról. A kutya tétovázott, a farkát csóválta. A patryn csettintett. - Azt mondtam, gyere!

A kutya lehajtotta fejét, a füle lekonyult, és engedelmeskedett. A két utazó folytatta az útját lefelé az üres utcán, a város szíve felé.

A sárkány a foga közé kapta az öregembert, és visszabukott a moha alá. A többiek a döbbenettől és a félelemtől teljesen mozdulatlaná merevedtek. Odalentről rettenetes sikoltás hallatszott, mintha valakit kettétéptek volna.

Aztán csend - szörnyű, baljóslatú csend.

Paithan végre magához tért, mintha valami álomból ébredt volna.

- Futás! A következők mi leszünk!

- De merre? - kérdezte Roland.

- Arra! Amerre az öregember mutatta!

- Lehet, hogy csak átverés...

- Rendben - mordult fel az elf. - Akkor várjuk meg a sárkányt, és kérdezzük meg tőle, merre menjünk. - Megragadta a húga karját.

- Apa! - kiáltotta Aleatha és visszaugrott. Lehajolt a test mellé, mely békésen feküdt a földön.

- Most az élőkkel kell foglalkoznunk, nem a halottakkal - lépett vissza Paithan. - Nézd! Itt egy ösvény! Az öregembernek igaza volt.

Paithan megragadta Aleathát, szó szerint vonszolni kezdte maga után, s berohant a dzsungelbe. Roland már éppen utána indult, amikor Rega megkérdezte:

- És a törpével mi lesz?

Roland visszanézett Drugarra. A törpe védekezően kuporgott a tisztás egyik sarkában. Szemét eltakarta bozontos szemöldöke, s a legkisebb jelét sem adta annak, amit érez vagy gondol.

- Hozzuk őt is - felelte Roland mogorván. - Nem akarom, hogy a hátunk mögött ólálkodjon, és most nincs időnk, hogy eltegyük láb alól! Hozd a fegyvereket!

Roland megragadta a törpe vastag karját, talpra rántotta, és az ösvény felé taszigálta. Rega felkapta a fegyvereket, vetett még egy utolsó, félelemmel teli pillantást a lyukra, ahol a sárkány eltűnt, aztán a többiek után rohant.

Bár rengeteg növény és inda lógott az útjukba, az ösvény mégis széles volt, világos, és jól követhető. Ahogy rohantak az úton, óriási kivágott fák csonkjait látták és sebhelyeket - melyeket mostanra már vékony kéreg borított-, ahonnan a testes ágakat levágták, hogy tiszta, széles ösvényt alakítsanak ki. Mindannyian arra gondoltak, micsoda mérhetetlen

erő kellett ahhoz, hogy kidöntse ezeket a hatalmas fákat - mindannyiuk emlékeiben megjelentek az óriás titánok. Nem adtak hangot a félelmeiknek, de mind azon tűnődtek, hogy az egyik rettenetes halál torkából nem egy másik karjaiba rohannak-e.

A rettegés természetfeletti erőt kölcsönzött nekik. Akárhányszor úgy érezték, elfáradtak, a lábuk alatt megremegett a talaj, s rohantak tovább. De a hőség és a nehéz, áporodott levegő hamarosan kiszívta még az ő adrenalin táplálta erejüket is. Aleatha megbotlott egy indában, elesett, és nem tudott talpra állni. Paithan lehajolt, hogy felemelje. Aztán megrázta a fejét, és maga is a földre zuhant.

Roland megállt a két elf mellett, lenézett rájuk, de nem tudott megszólalni, annyira zihált. Egész úton vonszolnia kellett a törpét maga után. Vastag csizmája és nehéz bőrpáncélja súlyától Drugar is a földre zuhant, s úgy feküdt ott, mint egy halott. Rega a bátyja után tántorgott. Ledobta a fegyvereket az útra, leroskadt egy farönkre, a karjára hajtotta a fejét és szinte görcsösen kapkodott levegő után.

- Pihennünk kell - felelte Paithan Roland néma, vádló pillantására, mellyel arra próbálta ösztönözni őket, hogy tovább fussanak. - Ha a sárkány elkap... akkor elkap. - Segített felülni a hűgának. Aleatha behunyta szemmel nekidőlt.

Roland a mohaszőnyegre vetette magát.

- Jól van? - biccentett Aleatha felé.

Paithan bólintott, túl fáradt volt, hogy válaszoljon. Hosszú percekig mozdulatlanul ültek ott, ahová leroskadtak, mélyeket lélegeztek, és megpróbálták kivárni, míg a szívük már nem kalapál olyan hevesen. Félve tekingettek hátra, azt várták, hogy egy hatalmas, pikkelyes fej és éles fogak csapnak majd le rájuk. De a sárkány nem bukkant fel, és történetesen már a föld sem remegett a lábuk alatt.

- Azt hiszem, valójában csak az öregembert akarta. - mondta Rega halkán. Az első szó volt hosszú idő után, mely elhagyta az ajkukat.

- Ja, de amikor megéhezik, majd friss hús után indul - felelte Roland. - Különb, mit is mondott az öregember arról a városról? Ha valóban van itt egy város, és nem csak az öregember újabb örült zagyválása volt, akkor ez menedéket jelenthet számunkra.

- Ennek az útnak vezetnie kell valahová - jelentette ki Paithan. Megnyalta kiszáradt ajkát.

- Szomjas vagyok! A levegőnek furcsa szaga van, s olyan íze van, mint a vérnek. - Hátranézett Rolandra, aztán pedig a törpére, aki az ember lába előtt feküdt.

- Hogy van Feketeszakáll?

Roland megbökte a törpe karját. Drugar megfordult, és felült. A hátát nekivetette egy fának, és a többieket bámulta bozontos, kusza szemöldöke alól.

- Jól van. Mit csinálunk vele?

- Öljetek meg most rögtön csattant fel Drugar mogorván. - Csak rajta! Jogotok van hozzá. Én megöltelek volna titeket.

Paithan a törpére meredt, de nem Drugart látta. Az embereket látta, akik csapdába kerültek a folyó és a titánok között. Az elfeket, akik az íjaikkal lelövöldözték őket. A nővérét, aki bezárkózott a szobájába. A házukat, ahogy lángokban áll.

- Már rosszul vagyok a gyilkolástól! Nincs itt éppen elég halál anélkül is, hogy mi osztogatnánk? Ezenkívül nagyon jól tudom, hogy érez. Mindannyian tudjuk. Mindannyian szemtanúi voltunk, hogy a népünket lemészárolták.

- Nem mi tehattünk róla! Rega megnyugtatóan a törpe tömzsi karjára tette a kezét. Drugar gyanakodva meredt rá, és elhúzódott. - Hát nem érted? Nem mi tehattunk róla!

- Lehet, hogy mégis - mondta Paithan, s a hangja hirtelen nagyon, nagyon kimerültnek hallatszott. - Az emberek magukra hagyták a törpéket, hogy egyedül vegyék fel a harcot a titánokkal, aztán egymás ellen fordultak. Mi, elfek az emberek ellen fordítottuk a nyilainkat. Lehet, hogy ha mindannyian összefogtunk volna, le tudtuk volna győzni a titánokat. De nem tettük, és ezért elpusztítottak minket. A mi hibánk volt. És úgy látom, ez

most újból megtörténik.

Roland büntudatosan elvörösödött, és elkapta a tekintetét.

- Azt gondoltam, a szerelem mindent megold - folytatta Paithan halkán. - Hogy valami mágikus elixír, amit szétszórunk a világban, és véget vet majd minden gyűlöletnek. Most már tudom, hogy ez nem így van. A szerelem vize romlatlan, tiszta és édes, de nincs semmiféle mágikus ereje. Semmit sem képes megváltoztatni. - Lassan felállt. - Jobb lesz, ha indulunk.

Roland követte. A többiek, egyik a másik után, mind nekiindultak, mindenki, kivéve Drugart. Felismerte a szavakat, amik elhangzottak a beszélgetés közben, de nem fogta fel a jelentésüket, tompán verődtek vissza kiüresedett lelkének faláról.

- Nem öltök meg? - kérdezte, miközben ott ácsorgott a tisztáson, egyedül.

A többiek megtorpantak és egymásra meredtek.

Drugar teljesen összezavarodott. Hogyan szerethetsz valakit, aki nem a te fajtádhoz tartozik? Hogyan szerethet egy törpe valakit, aki nem törpe? Ő törpe volt, a többiek pedig elfek és emberek. És az életüket kockáztatták, hogy megmentse az övét. Ez volt az első megmagyarázhatatlan dolog a számára. Aztán meg, nem vették el az életét, amikor ő majdnem megölte őket. Ez egyszerűen felfoghatatlan volt.

- Miért nem? - Drugar dühös volt, és ideges.

- Azt hiszem - mondta Paithan lassan, elgondolkozva -, egyszerűen csak túl fáradtak vagyunk.

- És én most mit csináljak? - kérdezte Drugar.

Aleatha hátrasimította összekuszálódott hajszálait, kisimította a rakoncátlan tincseket az arcából.

- Gyere velünk! Nem akarhatsz ittmaradni... egyedül!

A törpe tévovázott. Olyan sokáig a gyűlöletbe kapaszkodott, a keze furcsán üresnek éreződne nélküle. Lehet, hogy kellene valami mást találnia a halál helyett hogy megtöltse az űrt. Lehetséges, hogy Drakar ezt akarta megvilágítani számára.

Drugar elindult, és a többiek után trappolt az ösvényen.

Ezüstös, boltíves oszlopok sorakoztak kecsesen és méltóságteljesen a kupola aljában. A boltívek fölött újabb boltívek emelkedtek a magasba - egyik ezüstös színben pompázó szint a másik felett - míg, végül egyetlen szikrázó pontban egyesültek. A boltívek között fehér márványfalak és tiszta kristályablakok váltakoztak, melyek támasztékként szolgáltak, és gondoskodtak a belső rész megvilágításról. A bejárat egy hatszög alakú ezüst ajtó volt, melyre ugyanolyan mágikus jeleket véstek, mint odakint a városkapura. Bár most is tudta, melyik a hiányzó rúna, ugyanúgy, mint az előző alkalommal, Haplo most is a saját módszerét választotta, sebesen és hangtalanul csusszant át a márvány falakon. A kutya végig a sarkában volt.

A patryn belépett egy tágas, kör alakú terembe, a torony központi csarnokába. Csizmás léptei visszhangoztak a márvány padlón, s megtörték a csendet, mely ki tudja hány generáció óta uralkodott azon a helyen. A hatalmas teremben nem volt más, csak egy kör alakú asztal, s körülötte néhány szék.

Az asztal közepe fölött egy kis kerek kristálygömb lebegett - mágikus ereje tartotta a levegőben, - melyet belülről négy apró tűzgolyó világított meg.

Haplo közelebb lépett. Kezével egy rúnát rajzolt a levegőbe, s ezzel megzavarta a mágikus mezőt. A gömb leesett az asztalra, és a patryn felé gurult. Haplo elkapta, és a kezébe vette. A gömb ennek a világnak a három dimenziós modellje volt, hasonló ahhoz, melyet Lenthán Quindiniar házában látott, és hasonló a rajzhoz, amelyet a Nexuson mutattak neki. De most, ahogy a gömböt a kezében tartotta, s miután már beutazta ezt a világot, Haplo végre megértette.

A mestere tévedett. A mensch-ek nem a bolygó felszínén éltek, mint ahogy az ősi világban.

Hanem a bolygó belsején.

A gömb kívülről sima volt - tömör kristály, szilárd kő. De belül üres volt. A középpontban négy nap világított. A napok között pedig ott állt a Halálkapu.

Azért nem látszott egyetlen másik bolygó, egyetlen csillag sem, mert éjszaka sem az égboltra nézett fel az ember. Hanem a földre. Ez azt jelentette, hogy az összes többi csillag valójában nem is csillag, hanem... város. Olyan városok, mint ez itt. Városok, melyek azért épültek, hogy hajlékként szolgáljanak egy lerombolt világ menekültjeinek.

Sajnálatos módon azonban ez az új világ rémisztőnek bizonyult a mensch-ek számára. És talán nem kevésbé félelmetes volt a sartanok szemében is. Az életadó fény túl sok életet hozott létre. A fák óriási magasságokba nőttek, növénytenger borította az egész felszínt. A sartanok nem számítottak erre. Megrettentek attól, amit létrehoztak. Hazudtak a mensch-eknek, és hazudtak maguknak is. Ahelyett, hogy behódoltak volna, és megpróbálták volna alkalmazkodni az új világhoz, amelyet teremtettek, harcba szálltak vele, és erővel akarták kikényszeríteni, hogy a világ hódoljon be nekik.

Haplo óvatosan visszahelyezte a gömböt az eredeti helyére, az asztal közepe fölé. Megszüntette a saját varázslatát és hagyta, hogy a gömb ismét megálljon a levegőben az ősi tartóerő fogságában. Pryan megint, mint azelőtt, rég letűnt teremtoinek asztala fölött lebegett.

Mulatságos látvány volt. A Nexus Ura bizonyára élvezte volna az iróniát a dologban.

Haplo körbetekintett, de nem volt a teremben semmi más. Felnézett az asztal fölé. Ívelt mennyezet boltosodott magasán fölötte, s tetőként szolgált a teremnek, elzárva szem elől a kristálytorony többi részét. Miközben a gömböt tartotta, furcsa hangra lett figyelmes. A kezét az asztalra tette.

Nem tévedett. A fa vibrált és remegett. Különös módon az a hatalmas gépezet jutott az eszébe, mely az Arianuson működött - a Csodagép. De itt nem látott semmilyen hasonló szerkezetet odakint.

- Hadd gondolkozzam csak! - mondta a kutyának. - Odakint ezt a hangot sem hallottam. Tehát valahonnan innen kell, hogy jöjjön, idebentről. Talán valaki megmondja majd, hogy honnan.

Haplo az asztal fölé helyezte a kezét, és rúnákat kezdett rajzolni a levegőbe. A kutya sóhajtott, és lefeküdt a földre. A fejét a mancsa közé hajtotta, és csendben, gondterhelten figyelt.

Halványan vibráló képek keltek életre az asztal körül, suttogó hangok töltötték meg a levegőt. Mivel Haplo szükségszerűen nem egyetlen találkozást idézett fel, a beszélgetés, mely a fülébe jutott, töredékes és kissé zavaros volt.

„Ezt a népek közötti folyamatos háborúskodást már nem tudjuk kordában tartani. Leköti az összes erőnket, mikor mágikus hatalmunkat arra kellene koncentrálnunk, hogy megvalósítsuk a célunkat...”

„Olyanok lettünk, mint valami szülők, akik arra kényszerülnek, hogy azzal töltsék minden idejüket, hogy szétválasszák civakodó csemetéiket. S legnagyobb álmunkra nem szentelünk elegendő figyelmet...”

„És nem vagyunk egyedül. Testvéreink Pryan többi citadellájában hasonló problémákkal küszködnek! Néha elgondolkozom rajta, vajon helyesen tettük-e, hogy idehoztuk őket...”

Az elkeseredettség, a tehetetlen düh szinte tapinthatóvá vált. Haplo látta, hogy kiütközik a halványan kivehető arcokra, látta, amint alakot ölt a mozdulatokban, ahogy a sartanok megpróbálták kézben tartani az eseményeket, melyek lassan kezdtek kicsúszni az ujjaik közül. A patrynt Alfredre emlékeztették, a sartanra, akivel az Arianuson találkozott. Alfredben az örületnek ugyanezt a szikráját látta, az elkeseredettség, a bánat és a

tehetetlenség ugyanilyen megnyilvánulását. Haplo gyűlölete kellemes táptalajra lelt az itt látott szenvedéseken. A patryn pedig élvezte a melegítő parázslást.

A képek lassan folytak, áramlottak, Haplo követhette az idő múlását. A sardanok összetöpörödtek, a szeme előtt öregedtek meg. Különös jelenség - ha félistenekről van szó.

„A tanács megoldást talált problémáinkra. Ahogy mondtad, a szülők szerepét vettük át, mikor tanítóknak kellett volna lennünk. Át kell adnunk ezeknek a gyermekeknek a felügyeletét valaki másnak. Elengedhetetlenül szükséges, hogy a citadellák működésbe lépjenek! Az Arianus súlyos vízhiánnyal küszködik. Szükségük van a mi erőinkre, hogy segítsünk működtetni a berendezésüket. Az Abarrachot vég nélküli sötétség uralja - ami még százszor rosszabb, mint a szüntelen napfény. A Kő Világának szüksége van a mi energiánkra. A citadellákat működésbe kell helyezni, mégpedig nagyon hamar, különben tragikus következményekkel kell szembenéznünk!

Ezért a Tanács engedélyezte számunkra, hogy kihozzuk a titánokat a citadellából, ahol eddig a csillagfényről gondoskodtak. A titánok ezentúl a mensch-ekre fognak felügyelni, hogy megvédjék őket önmaguktól. Ezeket a titánokat hihetetlen erővel ruháztuk fel, hogy segítségünkre lehessenek a fizikai munkákban. Ugyanezen okok miatt megtanítottuk nekik, hogyan használják a rúnamágiát. Tudnak majd bánni az emberekkel.”

„Bölcs dolog ez? Én nem értek egyet! Csak azért tanítottuk meg őket a mágia használatára, mert biztosak voltunk benne, hogy soha nem hagyják el a citadellát!”

„Testvéreim, kérlek, higgadjatok le! A tanács alaposan megfontolta a dolgot. A titánokat folyamatos irányítás és ellenőrzés alatt fogjuk tartani. Ezek a teremtmények vakok - ez szükséges ahhoz, hogy csillagfénynél tudjanak dolgozni. És végül is mi történhetne velünk?...”

Az idő tovább telt. A sardanok, akik az asztal körül ültek, eltűntek, a helyüket elfoglalták mások, fiatalabbak, erősebbek, de számban már kevesebben voltak.

„A citadellák működnek, a fényük betölti az eget...”

„Hát az eget éppen nem. Legalább magadnak ne hazudj!”

„Ez csak egy szófordulat. Ne légy már olyan érzékeny!”

„Gyűlölök várni. Miért nem jönnek hírek az Arianusról? Vagy az Abarrachról? Szerinted mi történhetett?”

„Talán ugyanaz, ami velünk történik. Túl sok a tennivaló, és túl kevesen vagyunk rá. Egy kis repedés keletkezik a tetőn, és befolyik az esővíz. Aláteszünk egy vödröt a rés alá, és kimegyünk, hogy betapasszuk a nyílást, de közben keletkezik egy újabb. Aláteszünk annak is egy vödröt. Most már két repedésünk van, amit be kell tapasztani, és éppen azon vagyunk, hogy ezt megtegyük, amikor egy harmadik rés nyílik a tetőn. Most már elfogyott a vödrünk. Keresünk valahol egy vödröt, de addigra már a repedések sokkal nagyobbak lettek. A vödrök pedig megteltek vízzel. Elrohanunk nagyobb vödrök után, hogy felfogja a vizet addig, amíg felmegyünk a tetőre, hogy betapasszuk a nyílásokat.

De addigra a beszélő hangja elhalkult -, a tető már a leszakadás szélén áll.”

Az idő kavarni kezdett, az asztal körül ülő sardanok körül örvénylett, akik hirtelen öregedni kezdtek, csakúgy, mint a szüleik. És ismét kevesebben lettek.

„A titánok! A titánok okozták a bajt!”

„Kezdetben pedig minden jól ment. Hogy láthattuk volna előre, hogy ez fog történni?”

„A sárkányok miatt van az egész. Már az elején kellett volna tennünk valamit ellenük.”

„A sárkányok nem foglalkoztak velünk, egészen addig, amíg a titánok nem kezdtek kicsusszanni ellenőrzésünk alól.”

„Még mindig hasznát vehetnénk a titánoknak, ha erősebbek lennének...”

„Úgy érted, ha többen lennének. Esetleg. De ebbe sem vagyok biztos.”

„Hát persze, hogy hasznát vehetnénk! A varázstudásuk nagyon kezdetleges, nem több,

mint amit a gyerekeknek megtanítunk...”

„De elkövettük azt a hibát, hogy ezeknek a gyerekeknek kősziklák erejét adtuk a kezébe.”

„Szerintem az is lehetséges, hogy ez ősi ellenségeink műve. Honnan tudhatjuk biztosan, hogy a patrynok még mindig - a Labirintus börtönében raboskodnak? Elvesztettünk mindenféle kapcsolatot az örökkel.”

„Mindenkivel elvesztettünk mindenféle kapcsolatot! A citadellák működnek, termelik az energiát, raktározzák, és készen állnak, hogy továbbítsák a Halálkapun keresztül. De maradt még egyáltalán valaki, akinek szüksége van rá? Lehet, hogy mi vagyunk az utolsók, lehet, hogy a többiek létszáma is megcsappant, ahogyan a miénk...”

A gyűlölet lángja Haplóban már nem kellemes meleget sugárzott, hanem emésztő tűzzé alakult. A börtön véletlen említésére, ahol született, és ahol annyi ember lelte a halálát, Haplóban fellángolt a düh, elvakította a látását, eltompította a hallását, leblokkolta a gondolatait. Alig tudta leküzdeni a készletét, hogy rávesse magát az árnyalakokra, és pusztá kézzel fojtogatni kezdje őket.

A kutya felült, aggodalmas képet vágott, és megnyalta a gazdája kezét. Haplo kissé megnyugodott. A beszélgetés egy részét, úgy tűnt, elmulasztotta. Fegyelem! A mestere biztos dühös lenne rá. Haplo ismét a kerek asztal felé irányította a figyelmét.

Egyetlen alak ült csak az asztal mellett, a válla meggörnyedt valamely láthatatlan teher alatt. A sardan, meglepő módon, egyenesen Haplo szemébe nézett.

- Te és a fajtád többi tagja, akik egy napon belépnek ebbe a terembe, kétségtelenül meghökkentek majd azon, amit találtok - vagy inkább nem találtok. Láttok egy várost, de a falak között nem élnek emberek. Látjátok a fényt - az alak a mennyezet felé mutatott, a toronyra a fejük felett -, de az energia hiába termelődik. Bár az is lehet, hogy már a fény sem világít. Ki tudja, mi történik majd, ha már nem leszünk itt, hogy felügyeljünk a citadellákra? Ki tudja, lehet, hogy a fény megfogyatkozik, és lassan eltűnik majd úgy, hogyan mi is.

- Mágikus képességeid segítségével végignézted a történelmünket. Könyvekben is megörökítettük, úgyhogy azokat is tanulmányozhatod, ha ráérsz. Hozzá tettük azokat a feljegyzéseket is, melyeket a mensch-ek bölcsei készítettek a saját nyelvükön. Sajnálatos módon, mivel a citadellát lezárjuk, közülük már senki nem lesz képes visszatérni, hogy megismerje a múltját.

- Most már tudod, milyen rettenetes hibákat követtünk el. Már csak azt teszem hozzá, ami az elmúlt néhány napban történt. Arra kényszerültünk, hogy elűzzük a mensch-eket a citadellából. A fajok közti harc már olyan hevessé vált, hogy attól féltünk, akár el is pusztíthatják egymást. Kikergettük őket a dzsungelbe, ahol reményeink szerint a túlélésre kell majd fordítaniuk felesleges energiáikat.

- Úgy terveztük, az a néhány sardan, aki még megmaradt közülünk, békében fog majd élni a citadellában. Azt reméltük, valahogy majd találunk rá módot, hogy visszanyerjük az irányítást a titánok felett, hogy valahogy találunk rá módot, hogy ismét felvegyük a kapcsolatot a többi világgal. De nem így történt.

- Mi magunk is arra kényszerülünk, hogy elhagyjuk a citadellákat. Az erő, amellyel szemben állunk, ősi és hatalmas. Nem vehetjük fel vele a harcot, nem békíthetjük meg. A könnyek hatástalanok s azok a fegyverek is, melyek a rendelkezésünkre állnak. Túl későn ismertük fel, túl későn fogadtuk el a létezését. Meghajolunk előtte, és elhagyjuk ezt a helyet.

A kép elhalványult, szertefoszlott. Haplo tovább próbálkozott, de a mágikus jelek már nem idéztek meg senki mást. A patryn még sokáig álldogált a teremben, némán bámulta a kristálygömböt az asztal felett, és az erőtlenséggel világító napokat a belsejében, melyek körülvették a Halálkaput.

A kutya a lábánál ült, és erre-arra forgatta a fejét - kutatott valami után, amit nem tudott pontosan meghatározni, nem igazán hallott, nem igazán látott, nem igazán érzett.
De tudta, hogy ott van.

38. FEJEZET

A CITADELLA

A DZSUNGEL SZÉLÉN ÁLLTAK, az ösvényen, amelyet az öregember jelölt ki számukra, és a fényárban úszó várost nézték a hegy tetején. A szépsége, végtelen volta lenyűgözte őket, valahogy idegenszerű volt, valahogy földönkívüli. Szinte már hajlamosak voltak elhinni, hogy valóban egy csillagra érkeztek.

De a morajlás, a mohaszőnyeg rengése a lábuk alatt emlékeztette őket a sárkány jelenlétére. Különben sohasem léptek volna ki a dzsungelből, sohasem indultak volna el felfelé a hegyen, sohasem merték volna megközelíteni a hófehér falú, kristálytornyú ragyogást.

Akármennyire is rettegtek attól, ami a hátuk mögött ólalkodott, legalább annyira rettegtek az ismeretlentől, ami előttük állt. Hasonlóképpen gondolkoztak, mint Haplo. Arra számítottak, hogy örök állnak a várfalakon, és tekintetükkel a köves, sziklás ösvényt fürkészik. Értékes időt vesztegettek el azzal -, ha arra gondoltak, hogy a sárkány a nyomukban járhat - hogy azon vitatkoztak, vajon fegyverrel a kezükben induljanak-e el, vagy a kardok maradjanak a hüvelyben. Hogy jámboran közeledjenek-e, megalázkodva, vagy büszkén, mint egyenrangú felek.

Végül arra jutottak, hogy kezükben tartják a fegyvereiket, hogy messziről láthatóak legyenek. Ahogy Rega mondta, még hasznát vehetik, ha a sárkány hátba támadja őket. Óvatosan kiléptek a dzsungel árnyékából, abból az árnyékból, mely - ahogy kísértáltak a nyílt mezőre - hirtelen barátságosnak és védelmezőnek tűnt számukra.

A fejüket forgatták, idegesen tekintettek maguk elé, és a hátuk mögé. A föld már nem remegett, és ők azon tanakodtak, hogy ez vajon azért van, mert a sárkány már nem kergeti őket, vagy azért, mert szilárd, köves talajon állnak. Folytatták az útjukat felfelé az ösvényen, s mindannyian feszülten várták, hogy valaki rájuk kiált, megállítja őket, vagy esetleg szembe kell nézniük egy támadással.

De semmi. Haplo legalább a szél süvítését hallotta. Ők már azt sem, mivel az alkonyat közeledtével a szél is elállt. Végül felértek a hegy tetejére, és ott álltak a különös jelekkel televesett, hatszög alakú kapu előtt. A kis csapat megtorpant. A távolból a citadella látványa félelemmel vegyes tisztelettel töltötte el őket. Ilyen közletről viszont kétségbeeséssel. A fegyverek élettelenül himbálóztak lelógó kezükben.

- Szerintem ez az istenek lakhelye - suttozta Rega.

- Nem - hallatszott a száraz, lakonikus válasz. - Valaha a tiétek volt.

A fal egy része kék fényvel kezdett világítani. Haplo lépett ki rajta, nyomában a kutyával. Az állat szemmel láthatóan boldog volt, hogy épségben viszontlátja őket. A farkát csóválta, és oda is rohant volna, hogy üdvözlje az utazókat, de gazdája éles hangon rendreutasította.

- Hogy jutottál be oda? - kérdezte Paithan, s ujjait pengefa kardjának markolatára kulcsolta.

Haplo nem vette a fáradságot, hogy válaszoljon a kérdésre, és az elf rájött, hogy teljesen hiábavaló erőfeszítés lenne faggatni a bekötözött kezű embert. Paithan nem ismételte meg a kérdést.

Aleatha azonban nekitámadt Haplónak.

- Hogy érted azt, hogy valaha a miénk volt? Ez képtelenség.

- Nem a tiétek. Az őseiteké. Mindannyiótok őseié. - Haplo az elfekre és az emberekre nézett, akik előtte álltak, és erős gyanakvással méregették. Aztán a tekintete a törpére vándorolt.

Drugar nem törődött vele, egyáltalán senkivel sem törődött. Remegő kézzel simogatta a követ, az ő világának építőkövét, mely már alig volt több, mint egy halvány emlékkép népének emlékezetében.

- Mindannyiótok őseié - ismételte meg Haplo.

- Akkor vissza is jöhetünk ide - mondta Aleatha. - Odabent biztonságban leszünk. Semmi sem árthat nekünk többé!

- Csak az, amit magatokkal visztek - jegyezte meg Haplo csendesen mosolyogva. A fegyverekre pillantott, melyeket a kezükben tartottak, az elfekre, akik egy kissé messzebb álltak az emberektől, és a törpére, aki mindannyiójuktól távol maradt. Rega elsápadt és az ajkába harapott, Roland arca elsötétült dühében. Paithan nem szólt egy szót sem. Drugar lehajtotta a fejét a kőre, könnyek csorogtak le az arcán, és szívódtak fel a szakállában.

Haplo füttyentett a kutyának, megfordult, és elindult visszafelé a hegyoldalra, vissza a dzsungel felé.

- Várj! Nem hagyhatok itt minket! - kiabált utána Aleatha. - Te átjuttathatnál minket a falakon! A mágikus erőddel... vagy a hajóddal!

- Különben... - Roland a meglóbálta raztarját, a gyilkos penge megvillant a félhomályban - mi majd...

- Ti majd micsoda? - Haplo megfordult, szembenézett velük, és rajzolt egy rúnát a levegőbe a fenyegető ember és maga közé.

A mágikus jel, gyorsabban, mint egy szemvillanás, sisteregve keresztülsüvített a levegőn, Roland mellkasának csapódott, felrobbant, és hatalmas erővel hátravetette a férfit. Roland a földnek vágódott, a raztarja kirepült a kezéből. Aleatha mellé térdelt, és átölelte a sebesült, vérző testet.

- Milyen jellemző! - mondta Haplo csendesen. Egyáltalán nem emelte fel a hangját. - „Mentsetek meg!” - kiabáljátok. „Mentsetek meg, különben...!” Megmentőnek lenni nem valami hálás feladat nálatok, mensch-eknél. Nem éri meg a fáradságot, mert ti soha nem veszitek ki a részeteiket a dologból. Azok a bolondok - a fejével kristálytorony felé biccentett - mindent kockára tettek, hogy megmentsenek titeket mitőlünk, aztán pedig, hogy megmentsenek saját magatoktól - s az eredmény, azt hiszem, magáért beszél. De várjatok csak, mensch-ek! Egy nap eljön valaki, aki megment titeket. Lehet, hogy nem lesztek neki hálásak ezért, de végre eljön a megváltás számotokra. - Haplo egy pillanatra elhallgatott. Aztán elmosolyodott - Bár az is lehet, hogy nem.

A patryn elindult, aztán újból visszafordult.

- Mellesleg... mi történt az öreggel?

Egyikük sem válaszolt, mindannyian igyekeztek kerülni a tekintetét.

Haplo elégedetten bólintott, és folytatta az útját lefelé a hegyen. A kutya ott ügetett a sarkában.

A patryn biztonságosan átjutott a dzsungelen. Mikor a Sárkánycsillaghoz ért, megpillantotta az elfeket és az embereket, akik bevetették magukat az erdőbe és ádáz csatát vívtak egymással. Mindkét fél megpróbálta őt is segítségül hívni. Haplo oda sem ügyelt rájuk. Felmászott az üres hajóra. Mire a csatázók észrevették, hogy ott akarja hagyni őket, addigra már késő volt. Haplo kíméletlen elégedettséggel hallgatta a rettegő, könyörgő kiáltásokat, melyek két különböző nyelven hangzottak el, de már egységes hangként jutottak a fülébe.

A hajó lassan a levegőbe emelkedett. A patryn az ablaknál állt, és a kétségbeesett csapatot bámulta odalent.

- „És itt van ő, aki bár utánam érkezett, előttem került sorra” - vetette oda nekik Haplo az idézetet, és figyelte, miként válnak semmivé a szeme előtt, ahogy a hajó lassan egyre magasabbra emelkedett. A kutya a lábánál kuporgott, és halkán nyüszített. Megzavarták a siránkozó kiáltások.

Odalent az elfek és az emberek elkeseredetten, tehetetlenül bámulták a hajót. Még jóval azután is látták a fényes alakzatot az égbolton, hogy a jármű a levegőbe emelkedett - a hajótestre festett rúnák lángoló vörös fénnel világították be a mesterséges sötétséget, melyet a sardanok azért teremtettek, hogy gyermekeiket az otthonukra emlékeztessék.

39. FEJEZET

A CITADELLA

A SÁRKÁNY AKKOR RONTOTT RÁJUK, mikor a kapu előtt tömörültek, s azzal próbálkoztak, hogy bejussanak valahogy, de sikertelenül. A márvány falak simák és csúszósak voltak, sehol nem látszott egyetlen apró hely sem, ahol megkapaszkodhattak volna, vagy megvethették volna a lábukat. Elkeseredettségükben ököllel kezdték döngötni az ajtót, és a vállukkal próbálták bedöntené. A kapu még csak meg sem rezdült.

Egyikőjük faltörő kosokat javasolt, esetleg valami más mágiát, de ezek a javaslatok ötletszerűek és komolytalanok voltak. Mindannyian tudták, hogy ha az elfek vagy az emberek varázslatai hatásosak lennének, a citadellát már régen elfoglalták volna.

Aztán az a furcsa, félelmetes sötétség újból áradni kezdett a falakból, s lassan beburkolta a hegyet, és elnyelte a dzsungelt, mint valami folyamatosan emelkedő tengerár. Mégis, bár odalent sötét volt, odafent a magasban világítottak a fények, a kristálytorony fehéren világító hívójeleket sugárzott a világnak, mely már régen elfelejtette, hogyan válaszoljon. A tündöklő csillagfényben a tárgyak egy része tisztán látszott, a többi viszont egyáltalán nem - vagy fényesen megvilágította őket a torony, vagy teljesen eltűntek szem elől az áthatolhatatlan sötétségben.

A sötétség rémülettel töltötte el őket, annál is inkább, mert még mindig látták, hogy az égbolton süt a nap. A sötétnek köszönhetően már jóval előbb hallották a sárkány érkezését, mielőtt még megpillanthatták volna. A lábuk alatt a köves talaj rengeni kezdett, s a városfal megremegett a törpe keze alatt. Az erdő felé akartak menekülni, de a sötétségbe burkolózott fák látványa túlságosan ijesztőnek tűnt. Amennyire ők tudták, a sárkány támadása éppen abból az irányból volt várható. A városfalhoz lapultak, nem mertek kilépni a falak menedékéből, bár tudták, hogy az nem lesz képes védelmet nyújtani a számukra.

És a sárkány megjelent, fújtatva előbukkant a sötétebből. A mesterséges csillagfény megcsillant a pikkelyes fejen, s vörösén visszatükröződött a tüzes szempárban. A sárkány kinyitotta a száját. A foga csupa vér volt, s a világos fényben szinte feketének tűnt. Egy darabka szürke szövet lógott le az egyik éles, csillogó tépőfogról, mely a rémült utazókban rettenetes képzeteket keltett.

Ott álltak együtt, mind az öten; Roland védelmezően Aleatha előtt; Paithan és Rega egymás mellett, kéz a kézben. Kétségbeesetten markolászták a fegyvereiket, bár tudták, úgyszem vehetnék hasznát.

Drugar hátat fordított a fenyegetésnek. A törpe fittyet hányt a sárkánynak, lenyűgözve bámulta a hatszög alakú kaput, melyen a belevéssett rúnák élesen kidomborodtak a

mesterséges csillagfényben.

- Mindegyiket felismerem mondta. Kinyújtotta a kezét, és ujjait szeretetteljesen végigfuttatta a különös felületen, mely fényesen ragyogott, visszatükrözte a fénysugarakat, s visszatükrözte a közelgő halál képét.

- Minden egyes jelet ismerek - ismételte meg, és meg is nevezte mindet, egyiket a másik után, mint egy kisgyerek, aki már ismeri az ábécét, de még nem tud olvasni, és betűnként silabizálja ki a feliratot, mely a kocsma ajtaja fölött lóg.

A kis csapat hallotta, hogy a törpe a saját nyelvén motyog valamit magában.

- Drugar! - kiabálta Roland sürgetően, de közben nem vette le a tekintetét a sárkányról, nem mert hátat fordítani, hogy a törpére nézzen. - Szükségünk van rád!

Drugar nem válaszolt. A kaput bámulta, teljesen, megbabonázva. Pontosan a hatszög középpontjában a felület sima volt. Minden oldalról rúnák vették körbe, az összefolyó ábrák itt megtörték, s széles űrt hagytak az egyébként egységes képben. Drugar lelki szemei előtt látta, amint Haplo a rúnákat rajzolja. A törpe keze becsusszant a köpenye alá, s remegő ujjai az obszidiánból készült medalionra kulcsolódtak, mely ott függött a mellkasán. Előhúzta a köpenye alól, magasba emelte a kapu előtt úgy, hogy pont a sima felülethez illeszkedjen, és lassan, óvatosan forgatni kezdte.

- Hagyd békén! - legyintett Paithan, mikor Roland szapulni kezdte a törpét. - Végül is, mit tehetne?

- Hát, azt hiszem, ebben történetesen igazad van - motyogta Roland. Az arcára száradt vérhez izzadságcseppek vegyültek. Érezte Aleatha hideg ujjainak érintését a karján. A lány közelebb húzódott hozzá, a haja a férfi bőrét súrolta, testük összeért. Roland dühe valójában nem a törpére irányult, inkább keserű kifakadás volt a végzet ellen. - Miért nem támad már az az átkozott szörnyeteg, és végez velünk végre?

A sárkány fenyegetően állt előttük, szárnyatlan, lábatlan teste összetekeredett, s a feje majdnem egy magasságban volt az impozáns városfallal. Úgy tűnt, mintha élvezné, hogy szemlélheti a gyötrődésüket, a rettegés ínycsiklandó zamatát ízlelgetné a szájában.

- Miért kell a halállal szembenéznünk ahhoz, hogy végre valami összehozzon minket? - suttogta Rega, miközben Paithan kezét szorította.

- Mert ahogy a megmentőnk mondta, mi semmiből sem tanulunk.

Rega a háta mögé pillantott, reménytelenül vágyakozva, a csillogó fehér falakra, és a bezárt kapura.

- Talán most itt lett volna rá a lehetőség. Ez alkalommal másképp is lehetett volna.

A sárkány lehajtotta a fejét, a négy utazó láthatta a saját képmását visszatükröződni a tekintetében. Vértől bűzlő leheletét reszkető testük forrónak érezte. Feszülten várták a támadást. Roland egy lágy csókot érzett a vállán, s egy könnycsepp nedvesítette meg a bőrét. A válla fölött Aleathára pillantott, s látta, hogy a lány mosolyog. Roland behunyta a szemét, s magában azért imádkozott, hogy ez a mosoly legyen az utolsó kép, amit lát a halála előtt.

Drugar nem fordult hátra. A medaliont tartotta a sima, vésetlen felületen, a kapu rúnái között. Lassan kezdte megérteni. Mint amikor gyerek volt, a C... I... C... A már nem csupán különálló betűk voltak a számára, hanem lassan egy kis szőrös állattá álltak össze a szeme előtt.

Az izgalom teljesen a hatalmába kerítette, egy heves mozdulattal leszakította a nyakából a bőrszíjat, amin a medalion függött, és a kapura csapott.

- Megvan! Gyertek utánam!

A többiek nem nagyon mertek hinni a dologban, de azért megfordultak, és a törpe után futottak.

Drugar felugrott, olyan magasra, amilyen magasra csak tudott, így éppenhogy elérte a sima felületet a középpontban. A törpe a kapuhoz csapta a medaliont.

És az egy szál rúna, a durván kifaragott, primitív rúna, mely eddig a törpe nyakában lógott, védelmező kabalaként, érintkezésbe lépett a kapu aljára vésett mágikus jelekkel. A medalion kicsi volt, alig nagyobb, mint a törpe tenyere, s a rávésett rúna még kisebb.

A sárkány végre lecsapott. Bömbölve vetette rá magát kiszemelt áldozataira.

A mágikus jel a törpe keze alatt kékesen izzani kezdett, s fény szivárgott keresztül a tömzsi ujjak között. Aztán a fénysugár egyre erősebben ragyogott és villódzott. A szimpla rúna nagyobbodni kezdett, s végül már akkora lett, mint maga a törpe, aztán olyan széles, mint az ember, s magasabb, mint az elf.

A mágikus jel tüze végigfutott a kapun, s ahogy a rúnák egymásba kapcsolódtak, egyik a másik után lángra kapott. A lángok tovaterjedtek, s hamarosan az egész kapu mágikus tűzben égett. Drugar hatalmasat kiáltott, és a kezét előre tartva egyenesen nekirohant.

A citadella kapuja megremegett - és kinyílt.

40. FEJEZET

VALAHOL PRYANON

- AZT HITTEM, SOHASEM JÖNNEK RÁ - morogta a sárkány elkeseredetten. - Egy csomó időt elvesztegettem azzal, hogy feljöjtek ide, aztán csak vártam és vártam. Nem lehet a végtelenségig csak nyáladzani és bömbölni, mert egy idő után már nem lesz semmi hatása.

- Csak nyafogás és nyafogás. Másból sem állsz ki - csattant fel Zifnab. Egy szóval sem dicsérted az előadásomat. „Meneküljtek, ti szerencsétlenek!” Azt hiszem, elég jó voltam.

- Jó, mi? - füstölgött a sárkány. - Ne feledd, varázsló, te csak a familiárisom vagy. És egyáltalán nem vagy pótolhatatlan!

- Nem beszélhetnénk másról? Rettentően éhes vagyok - vágta rá Zifnab sietősen. Mellesleg mi lett a többiekkel?

- Milyen többiekkel?

- Az emberekkel meg az elfekkel, te tökfej!

- Most miért piszkálsz? Pontosabban kellene fogalmaznod! - A sárkány nagy műgonddal tanulmányozta csillogó testét. - Végigkergettem az egész vidám társaságot a citadelláig, ahol a társaik tárt karokkal fogadták őket. Nem volt egyszerű feladat, ezt el kell ismerned. Keresztülverekedni magam a dzsungelen... Látod, megsérült egy pikkelyem!

- Senki sem mondta, hogy egyszerű lesz - felelte Zifnab és nagyot sóhajtott.

- Hát ebben igazad van - ismerte el a sárkány. Tüzes tekintetét a citadellára emelte, mely a látóhatár szélén ragyogott. - Nekik sem lesz az.

- Gondolod, hogy van valami esélyük? - Az öregember aggodalmasnak tűnt.

- Lennie kell - válaszolta a sárkány.

EPILOGUS

TISZTELT URAM!

A hajómmal éppen úton vagyok Pryan fölött... alatt... rajta keresztül, vagy nem is tudom, mi lenne a helyes kifejezés ezzel a világgal kapcsolatban. A visszaút a négy naphoz hosszú és unalmas, ezért úgy döntöttem, kihasználom az időt, hogy papírra vessem a

gondolataimat és a benyomásaimat az úgynevezett csillagokról, amíg a tapasztalatok még frissek.

A Sartanok Csarnokában végzett kutatásaim eredményeképpen rekonstruálni tudom Pryan történetét. Hogy mit forgathattak a fejükben a sardanok, amikor ezt a világot teremtették (bár néha eltűnök, megfordult-e egyáltalán valami a fejükben!), az rejtély. De az világosan kiderült a számomra, hogy amikor erre a világra jöttek, valami teljesen másra számítottak, mint amit aztán találtak. Megtettek minden tőlük telhetőt, hogy pótolják a hiányosságokat: pompás városokat építettek, ezekben éltek a mensch-ekkel együtt, elzárva a külvilágtól, s még maguknak is hazudtak Pryan igazi valóját illetően.

Egy ideig, látszólag, minden jól működött. Úgy gondolom, a mensch-ek arra fordították az erőiket, hogy magukhoz térjenek a sokból, mely amiatt érte őket, hogy a világuk részekre szakadt, s nekik erre a másik világra kellett költözniük, és nem volt hozzá se kedvük, se energiájuk, hogy bajt keverjenek. Ez a békehelyzet azonban nem tartott sokáig. A mensch-ek újabb generációi már mit sem tudtak azokról a rettenetes szenvedésekről, melyeket a szüleik átéltek. A citadellák bármekkora is voltak, nem lehettek elég nagyok, hogy kielégítsék a mohóságukat és a kapzsiságukat. Felütötte a fejét az ellenségeskedés és a viszály.

Ez idő alatt a sardanok kizárólag saját nagyszabású terveikkel voltak elfoglalva, és elkövettek minden tőlük telhetőt, hogy ne vegyenek tudomást a mensch-ekről. Mivel nagyon érdekelték ezek a tervek, bementem a kristálytorony közepébe, ahonnan a „csillagfény” sugárzott. Egy hatalmas gépezetet fedeztem fel. A szerkezet ahhoz a Csodagéphez hasonlított, melyet az Arianus világán találtam, csak sokkal kisebb volt, és amennyire meg tudtam állapítani, teljesen más célra szolgált.

Hogy megvilágítsam a dolgot, először elmondom, milyen elméletet állítottam fel. Már két világon jártam, melyet a sardanok építettek, és azt találtam, hogy mind a kettő tökéletlen. A sardanok szemmel láthatóan mindent megtettek hogy kompenzálják a hiányosságokat. A lebegő kontinensek az Arianuson vízhiánnyal küszködtek. Abarrach Kővilágán (ami a következő úticélom) fényre van szükség. A sardanok ezeket a szükségleteket a Pryanról származó energiával próbálták kielégíteni, ahol viszont bőségesen van belőle.

Pryan négy napját körbeveszi egy kőburok, mely nem engedi elszökni az energiát. Ez az energia folyamatosan sugárzik a négy napot körülvevő világra. A növényzet összegyűjti az energiát, és továbbítja mélyen a felszín alá, ahová a gyökerek nyúlnak. A hőség ebben a mélységben már minden bizonnyal elviselhetetlen.

A sardanok azért építették a citadellákat, hogy felfogják ezt a hőt. Hosszú nyúlványokkal áthatoltak a sűrű növényzeten, be, mélyen a sziklák alá. Ezek a nyúlványok csapokként működtek, összegyűjtötték a hőt, és visszajuttatták a légkörbe. Az energiát egy szentélynek nevezett helyen gyűjtötték össze a komplexum központjában. A gépezet, mikor megtelik energiával, továbbítja azt a központi toronyba, mely aztán kisugározza az égre. A sardanok nem egyedül csinálták mindezt: mágikus hatalmuk segítségével létrehoztak egy új fajt, a nagy erejű óriásokat, akik a citadellákban a segítségükre voltak. Titánoknak nevezték el őket, és elemi szinten megtanították nekik, hogyan használják a rúnamágiát, hogy segítsen nekik a fizikai munkában.

Elismerem, erre nincsen semmilyen bizonyítékom, de azért elmondom neked is, Mesterem, hogy gondolom a dolgot. Szerintem, a többi „csillag” a Pryanon ugyanolyan fény- és energiagyűjtő szerkezet, mint amilyen ez. A sardanoknak az volt a szándéka, s ez egyértelműen kiderült azokból az írásokból, melyeket a citadellában hagytak hátra, hogy ezeket a szerkezeteket arra használják, hogy továbbítsák a felesleges fényt és energiát a másik három világra. Elolvastam a leírásokat, melyek pontosan meghatározták hogyan akarták véghezvinni a dolgot, de be kell valljam, Mesterem, nem sokat értettem abból, amit összehordtak. Elhoztam a terveket magammal, s majd átadom neked, hogy

kedvedre tanulmányozhasd.

Ezeknek a „csillagoknak” a Pryanon a legfőbb feladata az energiatovábbítás volt. De én azt hiszem, bár ezt az elképzelésemet nem tudtam a gyakorlatban kipróbálni, a „csillagokat” arra is használhatták, hogy kommunikáljanak egymással. A sartanok említették, hogy kapcsolatban álltak a többi társukkal ezen a világon, sőt, úgy tűnt, híreket vártak más világokon élő sartanoktól is. A világok közötti kommunikáció képessége felbecsülhetetlen jelentőségű lehet számunkra, ha ismét az Univerzum jog szerinti uralkodóivá akarunk válni.

Teljesen érthető, miért voltak oda annyira a sartanok, hogy mihamarabb véghezvigyék a tervüket. De az egyre erősödő zavargások a citadellákban élő mensch-ek között igencsak megnehezítették a dolgukat - ha nem tették teljesen lehetetlenné. A sartanokat minduntalan elszólították a munkájuktól, azért, hogy elcsendesítsék a viszálykodásokat. Dühösek voltak és kétségbeesettek - úgy tudták, a társaiknak a többi világban égető szükségük van az energiára, melyet egyedül ők tudtak szolgáltatni. A sartanok megbízták a titánokat, hogy viseljék gondját „gyermekeiknek”.

Addig, amíg a sartanok jelen voltak, és felügyelték a titánokat, az óriások kétségkívül hasznosak voltak, és igencsak jó szolgálatot nyújtottak. Különösen hatékonyak bizonyultak a mensch-ek kordában tartását illetően. Elvégeztek minden nehéz fizikai munkát, és a város irányításának mindennapos, rutinszerű feladatait. A sartanok végre felszabadultak ezeknek a teendőknél a súlya alól, s minden energiájukkal a „csillagok” építésére összpontosíthattak.

Eddig a pontig a Pryan történetéről tartott összefoglalóm tiszta is világos volt. Innentől azonban szükségszerűen kissé homályossá válik - képtelen voltam megfejteni Pryan legfőbb rejtélyét, a rejtélyt, mellyel már az Arianuson is szembetalálkoztunk: mi történt a sartanokkal?

Kutatásaim során világosan kiderült számomra, hogy a sartanok egyre kevesebben és kevesebben lettek, s ennek a csökkenő létszámnak egyre komolyabb problémát okozott a mensch-ek között rohamosan romló helyzet kezelése. A sartanok kezdtek rájönni, mekkora hibát követtek el azzal, hogy megalkották a titánokat, és a kezükbe adták az elemi rúnamágia használatát. Ahogy a sartanok kezéből lassan kezdett kicsúszni a titánok irányítása, úgy fejlődött az óriások mágia-használó képessége.

Ahogy a régi idők legendás gólemjei, úgy törtek a titánok is az alkotóik ellen?

Mivel nekem magamnak is fel kellett vennem velük a harcot, elmondhatom, hogy ezek a varázslatok, bár kezdetlegesek, szerfelett nagy erejűek. Még nem tudom egészen pontosan, hogyan működnek, még nem fejeztem be a támadások elemzését. A legjobban talán úgy tudnám megfogalmazni, hogy ami mágikus jeleink komplex, kidolgozott rendszerével szemben, egyetlen, egyszerű jelet használnak, amely azonban egy hegyvonulat erejét rejtje magában.

A citadellák most üresen állnak, de a fényüket még mindig szórják a világba. A mensch-ek a dzsungelben rejtőzködve élnek, s folyamatosan csatáznak egymással. A titánok pedig vándorolnak a világban, hajtja őket egy reménytelen, halálos küldetés.

De hogy jönnek a képbe a sárkányok? És mi az az „erő”, amelyről a sartan az utolsó mondataiban beszélt nekem? „Az erő, amellyel szemben állunk, ősi és hatalmas.” Az erő, mellyel „nem vehetjük fel a harcot, s nem békíthetjük meg”. És végül, mi történt a sartanokkal? Hová lettek?

Lehetséges persze, hogy nem mentek sehová, és még mindig itt élnek, valahol Pryan többi csillagán. De nem hiszem, hogy így lenne, Mester. Ahogy a sartanok nagyszabású terve az Arianuson is megbukott, hasonlóképpen itt, Pryanon is csődöt mondtak. A „csillagok” úgy egy évtizedig világítanak, aztán az erőforrásaik kimerülnek, a fényük egyre halványabbá és halványabbá válik, majd teljesen kialszik. Némelyikük talán soha nem

kezd el újra működni. Mások azonban, néhány év elteltével, lassan-lassan egyre több energiát szívnak magukba, s a „csillag” újjászületik, ismét ragyogni kezd az „égbolton”, mely valójában nem más, mint maga a föld. Nos hát, Mester, nem hasonlít ez kísértetiesen magukra a sartanokra?

Természetesen, még hátra van két világ, melyet meg kell vizsgálnunk. És tudjuk, hogy egy sardan - legalább - biztosan életben maradt. És Alfred is a népe után kutat. Felmerült bennem a gondolat, hogy a mi küldetésünk vajon nem ugyanolyan-e, mint a titánoké. Talán olyan választ keresünk, mely nem is létezik, egy olyan kérdésre, melyre már senkisé emlékszik.

Most olvastam el, amit eddig írtam. Kérlek, Mester, bocsásd meg, ha néha-néha elkalandoztam. Olyan lassan múlik az idő! De ha már a titánoknál tartunk, megkockáztatom, hogy még egy fontos megfigyelést megosszak veled, mielőtt befejezem a levelet.

Ha találhatnánk rá valami módot, hogy az irányításunk alá vonjuk ezeket a teremtményeket - és én teljesen bizonyos vagyok benne, Mester, hogy a te mérhetetlen hatalmaddal és képességeiddel ez nem jelenthet nehézséget -, akkor egy hatalmas erejű, hatékony hadseregrel tehetnél szert, mely híján van mindenféle erkölcsi gátlásnak. Más szóval: legyőzhetetlen. Semmilyen erő, legyen bár „ősi és hatalmas”, nem állhatna az utadba.

Csak egyetlen dolog veszélyeztetheti a tervünket, Mester. De annak az esélye, hogy ez bekövetkezik, annyira elenyésző, hogy meg sem kellene említenem. De mivel tudom, hogy a lehető legrészletesebben és legpontosabban szeretnéd megismerni a helyzetet Pryanon, ezért leírom ezt is:

Ha a mensch-ek valahogyan találnak rá módot, hogy visszajussanak a citadellákba, akkor lehetséges, hogy - közös munkával - rájönnek, hogyan működtethetik a „csillagokat”. A gegek(9) az Arianuson egészen jól tudták kezelni a Csodagépet. Az embergyerek, akit Bane-nek hívtak, elég intelligens volt ahhoz, hogy rájöjjön, mi is a szerkezet valódi célja.

A sardanok végtelen bölcsességükben számtalan könyvet hagytak hátra maguk után, melyek az emberek, a törpék és az elfek nyelvén íródtak. Azok a könyvek, amelyekkel én találkoztam, főleg a fajok történelmével foglalkoztak, és a Pusztulás, a Világok Szétszakadása előtti időkig nyúltak vissza. Sajnos, túl sok volt belőlük ahhoz, hogy mindegyiket alaposan áttanulmányozhassam, így nem kizárt, hogy a sardanok valamelyik kötetben írtak a „csillagokról” is, a valódi céljukról és arról, hogy más világok is léteznek Pryanon kívül. Az sem lehetetlen, hogy a mensch-ek még a Halálkapura utaló információkra is rábukkanhatnak valahol.

Abból azonban, amit ezen a világon tapasztaltam, annak a valószínűsége, hogy a mensch-ek ilyen információra bukkanak, és fel is használják, nagyon csekély. A citadellák kapui zárva vannak a mensch-ek előtt, s hacsak nem teremtenek maguknak egy „megmentőt” valahonnan, biztosan állíthatom, hogy az idők végeztéig zárva is maradnak.

Maradok tiszteletteljes szolgád,
Haplo(10)

A PATRYN RÚNÁK
és a
MÁGIKUS JELEK INSTABILITÁSA

Áttekintés patryn varázslójelöltek számára

Megjegyzés az átíráshoz: A sardanok ízlésének a patrynok rúnamágiája mindig is túlságosan száraz és könyvszagú volt. A patrynok ezzel szemben mindig idegenkedtek attól, ahogy a sardanok misztikus módon, filozofikus oldalról közelítették meg a dolgot. Ahogy a mágiát az erő és a művészet keverékének tartották. Ezt a fejezetet a mágiáról egészen biztosan egy patryn vetette papírra, sokak számára mégis túlságosan nyersnek és csiszolatlanoknak tűnhet. Például, a dolog vagy dolgok kifejezés használata nem csak élettelen tárgyakra korlátozódik - éppúgy utalhat emberekre, mint például egy székre. A patrynok akik meg vannak győződve róla, hogy ők arra vannak rendeltetve, hogy minden létező dolgot a saját szabályaik szerint rendezzenek el, nem tesznek különbséget a kettő között.

Ahhoz, hogy irányíts egy dolgot, először meg kell értened, hogyan működik. A patrynok rúnamágiája ezen az alapon nyugszik. Ez a kulcs a mi elrendeltetésünkhöz.

Mi, akik - minden szempontból - annak látjuk és értelmezzük a dolgokat, amik valójában, tökéletesen uralkodni tudunk fölöttük. Az a képesség és hatalom, melyet mi a varázslatainkban használunk, valójában nem más, mint a létezés erejének befolyásolása és irányítása. Nem vagyunk mások, csak megfigyelők, akik a körülöttünk lévő világ teljes igazságát tanulmányozzák. A mágia nem más, mint a mögöttünk égő tűz felismerése, mikor mindenki más csak a saját árnyékát látja a falon. A rúnamágia képekkel fejezi ki minden létező dolog valódi lényegét.

PATRYN RÚNAMÁGIA: ELMÉLET ÉS GYAKORLAT

A patrynok, ha meg akarják változtatni az őket körülvevő világ bármely szeletét, először megkísérik a lehető legpontosabban „megnevezni” az adott dolgot. Egy dolog valódi neve sokkal több, mint egy találó leírás. A patrynok mágiájában egy dolog elnevezése pontosan meghatározza a dolog állapotát a Lehetőségek Hálójának függvényében. Az, hogy hogyan neveznek el egy dolgot, döntő jelentőséggel bír a varázslat sikerét illetően, mellyel a patrynok később megpróbálják „átnevezni” az adott dolgot egy másik állapotra vagy formára.

A rúnák egy jelrendszert alkotnak, melyek segítségével bármely dolgot megnevezhetünk (megérthetünk), és átnevezhetünk (megváltoztathatunk). Akik a patryn mágiát tanulják, azoknak el kell sajátítaniuk a rúnákat, hiszen csak ezeknek a mágikus jeleknek a használatával lehet egy dolgot tökéletesen meghatározni.

Elmélet és koncepció

A rúnák megadják az általunk használt mágia formai szerkezetét. Mágikus jeleink a varázslatokhoz általában a következő módokon használhatók:

1. A dolog megnevezése - minden mágikus erővel bíró rúna először meghatározza annak a dolognak a valódi jelentését, amelyet meg akarnak változtatni - más szóval az adott dolgot pontosan megnevezi.

2. A rejtett név előhívása - Ebben a lépésben felépítjük azt a mágikus erővel bíró jelszerkezetet, mely ahhoz szükséges, hogy megváltoztassuk a kiindulási dolog állapotát, és azt a rúnaszerkezetet, amely meghatározza a dolog kívánt helyét a Lehetőségek Hálóján, ahol ez az állapot kifejezésre kerülne. Ennek a két szerkezetnek - a mágikus erőnek és a pozíciónak - a kombinációja adja meg a rejtett nevet.

3. A dolog átnevezése - Ha az adott dolgot felruházzuk a rejtett névvel, a dolog állapota megváltozik, és a dolgot átneveztük. Az így kapott új név válik a dolog nevévé arra az

időre, amíg a mágia hatása tart. A hatalmas mágikus erővel bíró rejtett nevek akár véglegesek is maradhatnak, de az is előfordulhat, hogy a kevésbé erős mágiával létrehozottak csak egy röpké pillanatig tartanak.

Rethis törvényei

Bár a rúnamágia alapjait már sok-sok évvel a Világok Szétszakadása előtt is ismerték, szabálytalanságok és következetlenségek még mindig léteztek a mágia alakításában. A mágiakutatás egyik legnagyobb feladata az volt, hogy meghatározza ezeket a szabálytalanságokat.

A Kiűzetéstől számított 1391. évben Rethis, a Vortex(11) Bölcse, felállította a rúnamágia néhány alapvető szabályát, melyek megkísérelték felölelni azokat az anomáliákat, melyeket az idők kezdete óta tapasztaltak. Habár ezeket a munkákat kezdetben óriási hitetlenkedéssel fogadták, s ez az Elűzött Mesterek parancsára végül a halálához vezetett, később azonban elfogadta a legfelsőbb testület, és mostanra a mágia értelmezésének általánosan elfogadott alapjává váltak.

Minden dolog természetének egyensúlya - Rethis első észrevétele az volt, hogy minden dolognak egyensúlyi állapotban kell lennie ahhoz, hogy létezzen. A dolgok teljes neve is egyensúlyt fejez ki, meghatározza az adott dolog harmonikus létezésének állapotát a Lehetőségek Hálóján. Ez az elv a rúnamágusok körében általánosan ismert volt, s Rethis erre alapozta egész érvrendszerét. Rethis első törvénye tehát:

A dolog neve egyensúlyt kell kifejezzen

Egyensúlyi tényező - a mágia egyik legnagyobb rejtélye az volt, miért fulladnak időről-időre kudarcba a varázslatok. A varázsló által felállított rúnaszerkezet hasonló dolgok egész során elérte meghatározott célját, aztán hirtelen, minden látható ok nélkül, valamilyen dologra, mely minden szempontból megegyezett az előzőleg átnevezettekkel, egyszer csak másképpen hatott.

Ez a jelenség jegyezte meg Rethis, nagyon hasonlít arra, amit azoknál a varázslótanoncoknál tapasztalnak rendszeresen, akik még csak éppen elkezdtek a rúnák elsajátítását, s gyakorta olyan jelszerkezeteket alkotnak, melyek nincsenek egyensúlyban. Ezek a kiegyensúlyozatlan szerkezetek is működnek, de sokszor igen különös eredményeket produkálnak.

Rethis arra a következtetésre jutott, hogy ezek a kezdetleges rendszerek azért működnek, mert a mágia megtalálja a saját egyensúlyát, akkor is, amikor a rúnák ezt nem szolgáltatják számára. Ez lett Rethis második törvénye:

A kiegyensúlyozatlan elnevezések kiegyensúlyozzák önmagukat

A rúnák kiegyensúlyozatlansága - miután Rethis felállította első két törvényét, azzal kezdett foglalkozni, miként fordulhat elő, hogy a varázslómesterekkel is - bár igen-igen ritkán - néha megtörténik, hogy elrontanak egy-egy varázslatot.

Mivel annak, hogy a tanoncok varázslatai különös eredményeket produkálnak, nyilvánvalóan a kiegyensúlyozatlanság az oka, és mivel a varázslómesterek varázslatai is alkalomadtán hasonlóan kudarcba fulladtak (bár ez lényegesen ritkábban fordult elő), Rethis arra a következtetésre jutott, hogy a két dolog valahogy összefüggésben áll. Feltette a kérdést, hogy vajon mi okozhatja a varázslómesterek varázslatainak kiegyensúlyozatlanságát?

A mágia szemcsézettsége és az instabilitás - miközben Rethis ezeken a problémákon dolgozott, talált egy addig ismeretlen monográfiát, melyet annak a Líceumnak nyújtottak be, ahol a tanulmányait folytatta. Ezt egy bizonyos Sendric Klausten írta, egy menekülő a Nexusról, aki a Labirintusban igen jó hírnévnek örvendett, de magán a Vortexen nem sokan ismerték. Kétségtelenül egy olyan ritka alkalommal íródott, mikor visszatért az Első Kapun, és a menekülő saját Labirintus-beli tapasztalataira épült.

A Nexusi menekülők célja az volt, hogy keresztülverekedjék magukat a Labirintuson, és

átjussanak a legendás Nexusra a túloldalon. Azokban a régi időkben ezek a próbálkozások még nagyon erőtlennek bizonyultak, s hosszú évszázadoknak kellett eltelni ahhoz, hogy a menekülők erőfeszítéseit végre siker koronázza.

Nem is lehetett volna megfelelőbb helyszín rúnák tesztelésére, mint a Labirintus, mert a mágikus jelek használata ott sokkal nagyobb komplexitást és agyafúrtságot igényelt, mint amennyire a Vortexen ez általában szükséges volt. Klausten a Labirintusban tett utazásai alatt rájött, hogy van egy határ, amilyen pontossággal egy rúnaszerkezet felépíthető.

Az egyensúly a mágiában, és a lehetőségek hálójának végső meghatározása döntő jelentőséggel bír a rúnamágia használója számára. Ha a mágia szövete nincs végtelenül pontosan felépítve, a varázslat hatása valamely részletben különbözni fog attól az eredménytől, amit a varázsló elképzelt. Minden rúnamágiával foglalkozó elmélet a mágikus jeleknek, mint a létező dolgok láthatatlan nevének egyensúlyát próbálja meghatározni.

A rúnaszerkezetek, mint tudod, további rúnaszerkezeteket tartalmaznak. A struktúrának ez a látszólag végtelen lebontása egyre kisebb és kisebb részletekre abból a célból történik, hogy egy dolog rendezett és kiegyensúlyozott állapotát egy másmilyen állapottá alakítsa át. Az újabb és újabb szintek egyre részletesebb definíciót adnak, míg végül - elméletileg - tökéletesen meghatározzák az adott dolgot, s így az állapota stabil lesz.

Klauster azonban rájött, hogy ahogy a rúnák egyre részletesebbé és részletesebbé válnak, a mágikus jelek pusztán jelenléte hatással van a dolog állapotára. Ha a rúna megfelelően nagy részletességgel van kidolgozva, önmagától hatást gyakorol arra a dologra, melyre a varázsló hatni akart. Emiatt a dolog megnevezése egy kissé megváltozik. A rúna, mely a változás előtti állapothoz volt kiegyensúlyozva - akkor már nem lesz egyensúlyban. S ha megpróbálják az új állapothoz igazítani, az tovább alakítja magát a dolgot is, s ezzel ismét kibillentí a rúnát az egyensúlyi állapotból. Ebből következően, magyarázza Klausten, van egy bizonyos határ a mágikus jelek kidolgozottságát illetően, mely még nem befolyásolja a varázslat végeredményét. Klausten ezt a tényezőt bizonytalansági korlátnak nevezi.

A bizonytalansági korlát a meghatározottságnak az a szintje, amely alatt a rúnák már nem működnek tökéletesen. A meghatározottságnak ez a szintje összefüggést mutat az ősi empirikus állandóval ($6,547E$ - másképpen h), bár ennek az oka mindmáig, ismeretlen.

A bizonytalansági korlát alatt a mágikus jelek már nem érik el a kívánt hatást. Semmilyen további kísérlet a kiegyensúlyozásra már nem érhet el ilyen művészi finomságot.

A rúnaszerkezetek kidolgozottságának ez az alsó korlátját (melynek létezése mind a sardanok, mind a patrynok mágiájában bizonyítást nyert) a rúnák szemcsézettségének nevezik. Ez a legrészletesebben kidolgozott szerkezet, melyet a rúnák alkothatnak anélkül, hogy maguknak a mágikus jeleknek a jelenléte befolyásolná a varázslat hatását.

Rethis harmadik törvénye - Klausten írásában Rethis megtalálta a magyarázatot arra, hogy miért mond csődöt néha még a legkidolgozottabb varázslat is. Rethis megalkotta az elméletet, mely szerint ha az átnevezendő dolog a bizonytalansági korlát alatt kerül kiegyensúlyozásra, akkor egyetlen rúna sem lesz képes olyan pontossággal meghatározni az adott dolog rejtett nevét, hogy megfelelő egyensúllyal tudná átnevezni azt. Saját második szabályának életbe lépése ekkor még a legtapasztaltabb varázslók számára is véletlenszerű eredményeket produkálhat.

Rethis tehát megalkotta harmadik - és legvitatottabb - törvényét:

Egyetlen rúna sem lehet tökéletes egyensúlyban

Amikor egy rúnaszerkezet megközelítőleg meghatározza az új állapotot, a Valószínűségek Hálója úgynevezett Pangási Reakcióval válaszol. Ez, alapjában véve, a

természet eszköze arra, hogy helyreállítsa azokat a kisebb kiegyensúlyozatlanságokat a rúnaszerkezetekben, melyek a bizonytalansági korláton keresztül jelentkeznek.

Rethis harmadik törvényét más szavakkal úgy is megfogalmazhatjuk, hogy „egyetlen mágikus jel sem tökéletes”. Úgy tűnik, hogy mikor a legkifinomultabb módon próbálják használni őket, a rúnaszerkezetek a bizonytalansági korlát miatt alapvetően tökéletlennek bizonyulnak.

Bár ez bölcsészeti szempontból igencsak zavaró tényező, a gyakorlati életben nem sok jelentőséggel bír. Mivel Rethis második törvénye kimondja, hogy a kiegyensúlyozatlan dolgok is egyensúlyra törekednek, a rúnamágia továbbra is sorsunk meghatározó erőjeként működik.

Mégis, ez a filozófiai elkalandozás volt az, ami megpecsételte Rethis sorsát. Az Elűzött Mesterek felforgatással vádolták és eretneknek kiáltották ki, s ezért az életével fizetett. Ma már dalok szólnak a dicsőségéről, bár ő magának soha nem volt alkalma hallani őket.

A dimenzionális mágia és a fejlődés lehetőségei

Az összes jelenleg használt rúnaszerkezetünk kétdimenziós mintákon alapul. A Vortex kriptográfusmestereinek legújabb kutatásai arra hívják fel a figyelmet, hogy háromdimenziós vonalak mentén is alkothatók stabil rúnaszerkezetek. Az ilyen mágikusjeleket nagy vonalakban úgy lehet elképzelni, mint olyan dobozokat, gömböket és sokszög alakú testeket, melyeket átsző azoknak az összekötő vezetékeknek a hálózata, melyek az energia-továbbításért felelősek, és a meghatározást befolyásolják.

Bár az ilyen konstrukciók forradalmi fejlődést jelenthetnek a rúnaszerkezetekben és a mágikus jelek erejében, ez idáig még nem sikerült olyan háromdimenziós konstrukciót létrehozni, mely megőrizné a stabilitását, hasonlóan a hagyományos szerkezeteinkhez. A háromdimenziós struktúráknál, úgy tűnik, ugyanúgy jelentkezik a bizonytalansági korlát, mint a szokásos rúnáinknál. De lehetséges, hogy egy nap majd ezeket a rúnákat is használni fogjuk, s ezek is, népünk céljait fogják szolgálni.

NÉHÁNY SZÓ A SARTAN RÚNAMÁGIÁRÓL

Időről időre előfordulhat, hogy eltűnődünk a sartan rúnák misztikus és fordított működésén. Ezek a mágikus jelek - ha letisztítjuk róluk az ál-vallási köntöst és a bugyuta, hatásvadász körítést - hasonlóképpen működnek, mint a mi saját rúnarendszerünk.

Azonban van egy alapvető - és veszedelmes - különbség aközött, ahogyan a sartanok, és ahogyan mi közelítjük meg a mágiát: a mi módszerünk induktív, a sartanok megközelítése ezzel szemben deduktív.

A patryn rúnamágia az egyes dolgok lényegi valóját tárja fel, s ebből következtetünk, és próbálunk hatni a minket körülvevő univerzum egyetemes összetevőire. Megváltoztatjuk az egyes tárgyak egyensúlyi helyzetét, aztán az egyensúly visszaállítása közben hatunk az adott dolgot alkotó egyetemes összetevőkre.

A sartanok ezzel szemben a lét egyetemes összetevőit próbálják megváltoztatni speciálisan meghatározott céljaik elérése érdekében. Ez a veszélyes gondolkodásmód olyasmiről, mintha a genetika általános törvényeit próbálnánk megváltoztatni, ha egy különleges nap alkalmával ízletesebb ebédet szeretnénk.

A mi mágiánk a specifikus felől halad az általánosabb felé (indukciós módszer), míg a sartanok a lét általános összetevőitől haladnak a meghatározott cél felé (dedukció). Mindkét megközelítés hatásosan működik. Az admigoni háború - az utolsó nagy háború Beybon elfoglalása és a Szétszakadás előtt -, mely közöttünk és a sartanok között zajlott, szomorú eredménnyel zárult.

A Labirintus, mely a Szétszakadás idején magába zárta és bebörtönözte a népünket, jó példája a sartanok erejének, s annak, hogy mennyire elővigyázatlanul és felelőtlenül használják a hatalmukat. Most már minden erőfeszítés annak az állapotnak a

létrehozására irányul, mely ismét egyensúlyt és harmóniát hoz mindenki számára.
S az idő az Új Egyensúly megteremtésére - a mi uralkodásunkra - immár elérkezett.

FÜGGELÉK

THILLIA DALA

Gondolatból s szerelemből
föld, lég, ég s a bölcs tenger lőn.
Kitört a fény ős sötétből
örök szabadon s tündöklőn.

Király tettét, csodás dolgot
dicsérve szóla öt fivér.
A sors keze - Uruk halott,
s a föld mind gondoskodást kér.

Öt nagy ország lett az egyből,
jó hercegek részük kapják.
Halott király úgy akarta:
uralkodjék szív s igazság.

Egyé mező, szép, szőke szél,
vihart szellővé csendesít.
Másik hajókkal révbe tér,
s parttörő hullámot csitít.

Harmadiké erdő, homály,
ágreccsenés, moha, sötét.
Negyedik hegy-völgyön király,
hol a gond lehajtja fejét.

Utolsó a forró Nap,
az örökös büszke hőség.
Tetteiket irányítja
Királyhoz és néphez hűség.

Mind az öten felelősen
országuk jól kormányozzák.
Jog és erő hathat bölcsen,
s nevüket mindenhol áldják.

Kegyetlen sors: szívük vesztik,
Harmóniát viszály váltja.
Egy tiszta nőért az öt férfit
emésztő szerelem bántja.

Szelíd volt, mint dalok lelke,

csodaszép nő született meg.
Finom, mint természet éke,
s minden szívet rabul ejtett.

Az öt férfi, jó fivérek
meglátták őt, szívül szárnyalt.
Édes Thilliaért égtek,
s őt királyság harcot vállalt.

Öt sereg küzd, ekéből kard,
farmert harcba parancs taszít.
Hajdan féltő, gondos testvér
könnytengert ont, sebet szakít.

Áll Thillia vérző mezőn,
keze, s karjai széttárva,
bús szívvel és szégyenkezőn,
- s elragadja a tó árja.

Csend sirat távozó lelket,
testvér szüntet üres harcot.
Teljes szívből megesküsznek
Eljőnek, ha kell a bajnok.

S telve hittel alászállnak
tóban nyugvó Thilliahoz.
Hullám sírja bátorságnak,
népük könnykoszorút áldoz.

Gondolatból s szerelemből
kő, lég, ég, s a bölcs tenger lőn.
Kitört a fény ős sötétből
örök szabadon, s tündöklőn.

BONNIE EARL

Még ifjan kezdtem kutatni
szép szerelmet hajszozni
bárányfelhő búcsút intett,
kalapom a fejemen.
Ifjú szívet még mersz hevít,
azt reméltem, isten segít
de arra fel nem készülhettem,
ami történt énelem.

Először csatát kerestem:
a kardcsörgés kellett nekem
úgy tereltek mint a birkát,
harcba nem is mehettem.

Álltam hosszan rétek fölött
kopják és virágok között;
úgy döntöttem én megszökök,
még éjszaka leléptem...

(Kórus:)

Negyedszáz évig bolyongtam
csatát, királyt s koldust láttam
sok büszke ifjút megszántam,
kikre várt még női öl.
Hej, bejártam földrészeket,
láttam józant és részeget,
de nem láttam azt, ki többet
vedelne, mint Bonnie Earl.

Jártam királyok lakában,
egyik ott tartott várában:
okosodjam kecses bókban,
lordok dölyfét kitanuljam.
Ajánlatát elfogadtam,
ládáját üresen hagytam,
s aranyától súlyos zsákkal
szeme elől elillantam.

Hívtam egy hölgyet titokba'
alkonyi sötét pagonyba,
ügyes szavakkal bókoltam,
s sokáig csevegtünk halkán.
Aztán bebújtunk az ágyba,
papot hívtak, de hiába
fejemre vérdíj kitűzve
- leléptem még hajnalban.

(Kórus:)

Negyedszáz évig bolyongtam,
csatát, királyt s koldust láttam,
sok büszke ifjút megszántam,
kikre várt még női öl.
Hej, bejártam földrészeket,
láttam józant és részeget,
de nem láttam azt, ki többet
vedelne, mint Bonnie Earl.

Kiélveztem minden percet,
láttam furcsa eseteket,
a nagyvilág enyém lehet:
teljes volt az életem.
Earl felkapott néhány kancsót,
kiürített minden hordót -
aznap éjjel annyit ivott,

az, hogy él, csak véletlen.

Earl mostanra negyven éves,
keze piszkos, durva, érdes,
tölgyfa lába kemény, vértés,
boldog ő a világban.

Jó könyvektől falra mászik,
bölcsek szavától elalszik,
de jókedve sosem apad,
vedel tovább vidáman.

(Kórus:)

Negyedszáz évig bolyongtam,
csatát, királyt s koldust láttam,
sok büszke ifjút megszántam,
kikre várt még női öl.

Hej, bejártam földrészeket,
láttam józant és részeget,
de nem láttam azt, ki többet
vedelne, mint Bonnie Earl.

Végig, amíg vándoroltam,
csupa jókedvvel hallottam
hírét, ki nem tékozolja
jókedvét, s a jó sört.
Mondja Earl: ő nem filosz,
de bölcs mondás, mi lázba hoz:
„Nincs e földön oly magasztos,
mint vedelni érett sört.(8)”

(Kórus:)

Negyedszáz évig bolyongtam,
csatát, királyt s koldust láttam,
sok büszke ifjút megszántam,
kikre várt még női öl.

Hej, bejártam földrészeket,
láttam józant és részeget,
de nem láttam azt, ki többet
vedelne, mint Bonnie Earl.

A SZERZŐKRŐL

Margaret Weist - Tracy Hickmant a nagy sikerű Dragonlance sorozatíróiként ismerhettük meg Magyarországon. Regényeiket tizenkét nyelvre fordították le, s mára több, mint tizenhárommillió példányt adtak el belőlük szerte a világon - ezzel világviszonylatban is minden idők legsikeresebb fantasy írói közé kerültek.

A HALÁLKAPU CIKLUS

A Margaret Weis - Tracy Hickman szerzőpáros ezzel a regénysorozattal, a Halálkapu Ciklussal új távlatokat nyitott meg: a hétkötetes regényfolyamban négy teljesen kidolgozott világ tárul fel előttünk. Az első négy kötetben egy-egy világ sorsát követhetjük nyomon, a további kötetekben ezek a világok - és az eddig megismert szereplők - kapcsolatba kerülnek egymással, a befejező részben pedig eljutunk a mindent eldöntő küzdelemig melyben a világok sorsa a tét...

Első rész: Sárkányszárny

Generációkkal ezelőtt a mágusok négy különálló világra szakították az ősi világot. Mostanra alig vannak néhányan, akik tudnak a többi világ létezéséről. Haplo feladata, hogy átjutva a sok meglepetést tartogató Halálkapun, felfedező utat tegyen, s mindenütt elhintse a viszály magvait. Első állomása az Arianus, ahol szigetek úsznak a levegőben, és az emberek varázslatos sárkányhajókon közlekednek.

Második rész: Elf Csillag

Haplo második útja Pryan őserdőkkel borított világára vezet, ahol az emberek, az elfek és a törpék már elvégezték feladatát: rég felütötte fejét a viszály, és még a világ teljes pusztulásának veszélye sem képes egységbe kovácsolni a gyűlölködő népeket.

Harmadik rész: Tűztenger

A történet sötét fordulatot vesz: az ősi ellenségeknek Haplónak és Alfrednek együtt kell utazniuk az Abarrachra, ahol a nagyhatalmú varázslók rájönnek: a Kő Világa a pusztulás földjévé vált.

Negyedik rész: Kígyómágus

Chelestrán, a víz világán, Haplo. megdöbbentő felfedezést tesz - a tengerek semlegesítenek minden mágiát -, s szinte védtelenül kell szembeszállnia egy új fenyegetéssel.

Ötödik rész: Káoszkező

A Nexus Ura az Arianusra, a levegő világára rendeli Haplót és Bane nevű gyermekét. Haplo döntés előtt áll: engedelmeskedjen-e mesterének, vagy cserben hagyja-e a nagyhatalmú patrynt.

Hatodik rész: Labirintus

Xar, a Nexus Ura tudomást szerez a Hetedik Kapu létezéséről, mely hatalmat ad világok teremtésére vagy elpusztítására. Csak Haplo tudja, hol ez a kapu, s a Labirintusban kell menedéket keresnie - annak a börtönnek az útvesztőjében, melynek lakói halálra ítéltettek.

Hetedik rész: A Hetedik Kapu.

A Halálkapu ciklus utolsó kötetében Haplónak keresztül kell jutnia a rettenetes Hetedik Kapun, s a pusztulásra ítélt világok sorsa az ő kezében van. Ebből a részből megtudhatjuk, hogyan zárul Haplo hosszú, kalandos utazása, s mi lesz végül a világok sorsa.

SZÓJEGYZET

(1) Speciális tájoló, melyet a Quindiniarok fejlesztettek ki. Egy kis ornitszilánkot helyeznek egy mágikus üvegbe. Mivel az ornit mindig egy irányba fordul (az elf asztrológusok szerint ez valamilyen mágneses sarkpont lehet), ezt az irányt nevezték észaragnak. A többi égtájat ehhez képest határozták meg.

(2) A karganok hatalmas, mókusszerű állatok Négy lábon ugrándoza, sima terepen igen gyorsan tudnak haladni, két fa között pedig a mellső és hátsó lábaik között feszülő denevérszárny-szerű bőrlebens segítségével a levegőben tudnak átsiklani.

(3) A felfedező utak tájolóműszer nélkül rendkívül kockázatosak voltak, mivel igen csekély volt az esély arra, hogy aki elindul egy helyről, vissza is talál oda.

(4) A Labirintus megköveteli a maga áldozatait a bebörtönzöttektől. Azokat a Patrynokat, akik elvesztették a józan eszüket a kiállt gyötrelmek súlyától, „kaputörőknek” nevezték az Örület sajátos megnyilvánulási formája miatt. Ezek a szerencsétlen örültek vakon kirohantak a pusztaságba, mert azt képzelték, hogy elérték az Utolsó Kaput.

(5) Az elfek matriarchális társadalomban élnek; az elf törvények szerint a földbirtokok, a házak és a használati tárgyak az anyáról a legidősebb lányra szállnak. Az üzlet az elf férfiak kezében marad. Ennélfogva a ház Calandra tulajdonát képezi - a többi Quindiniar, Lenthant is beleértve, az ő engedélyével lakhat csak a házban. Az elfek azonban nagyon tisztelik az öregeket, így Calandra udvariasan „az apja háza”-ként emlegeti az épületet.

(6) Elf kifejezés, jelentése: nem értem.

(7) Más források Fantasztikusként emlegetik.

(8) Erős sör.

(9) Más források pecökként emlegetik őket.

(10) Haplo, Pryan: A tűz Birodalma, Halálkapu feljegyzések 2. kötet.

(11) Az Ötödik Birodalom - azok, akik nem ismerik igazán, hogyan épül fel, gyakran Limbónak, vagy egyszerűen a Nexusnak is hívják - három körkörös egységből áll. A külső területet nevezik a Nexusnak, és ez az a hely, ahol minden birodalom Halálkapui összetalálkoznak. A Halálkapuk közül négy az Elementális Birodalmakra vezet, míg az Ötödik kapu a Labirintusba. A Labirintus alatt helyezkedik el a Vortex. Ez volt az a hely, ahová a Sartanok eredetileg bebörtönözték a Patrynokat. Három évezred múlva azonban a Patrynoknak sikerült kiszabadulniuk a Vortex fogságából, keresztüljutottak a Labirintuson, és az uralmuk alá hajtották a Nexust és rajta az Összes Halálkaput.